DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

- BEYZA ALKOÇ -

Kar Küresi

10. BASKI

"Seni yanıma, tüm dünyayı karşıma almak istiyorum."

• BEYZA ALKOÇ •

Kar küresi

İNDİGO KİTAP

Kar Küresi

Beyza Alkoç

Baskı: Mart 2021
ISBN: 978-605-7611-63-5
Yayınevi Sertifika No: 31594

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Ayşe Nur Buğalı
İç Görseller: Mustafa Berk Alkoç
Kapak Çizim: Hazar Ata
Kapak Uygulama: Yasin Öksüz

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Tozkoparan Mah. General Ali Rıza Gürcan Cad. Metropol Center A
No: 31 İç Kapı No: 54 Güngören / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

• BEYZA ALKOÇ •

Kar küresi

İNDİGO KİTAP

Bu kitabı okuyan herkese sözüm olsun; elimi uzatıp sizi düştüğünüz yerden kurtaracağım.

Sabırla kanatlarının altındaki
güzelliğin keşfedilmesini bekleyen
tüm tavus kuşlarına...

Karanlıkta kaybolmuş,
yolunu arayan herkese...

Evini sığınağı yapıp
evsiz kalanlara...

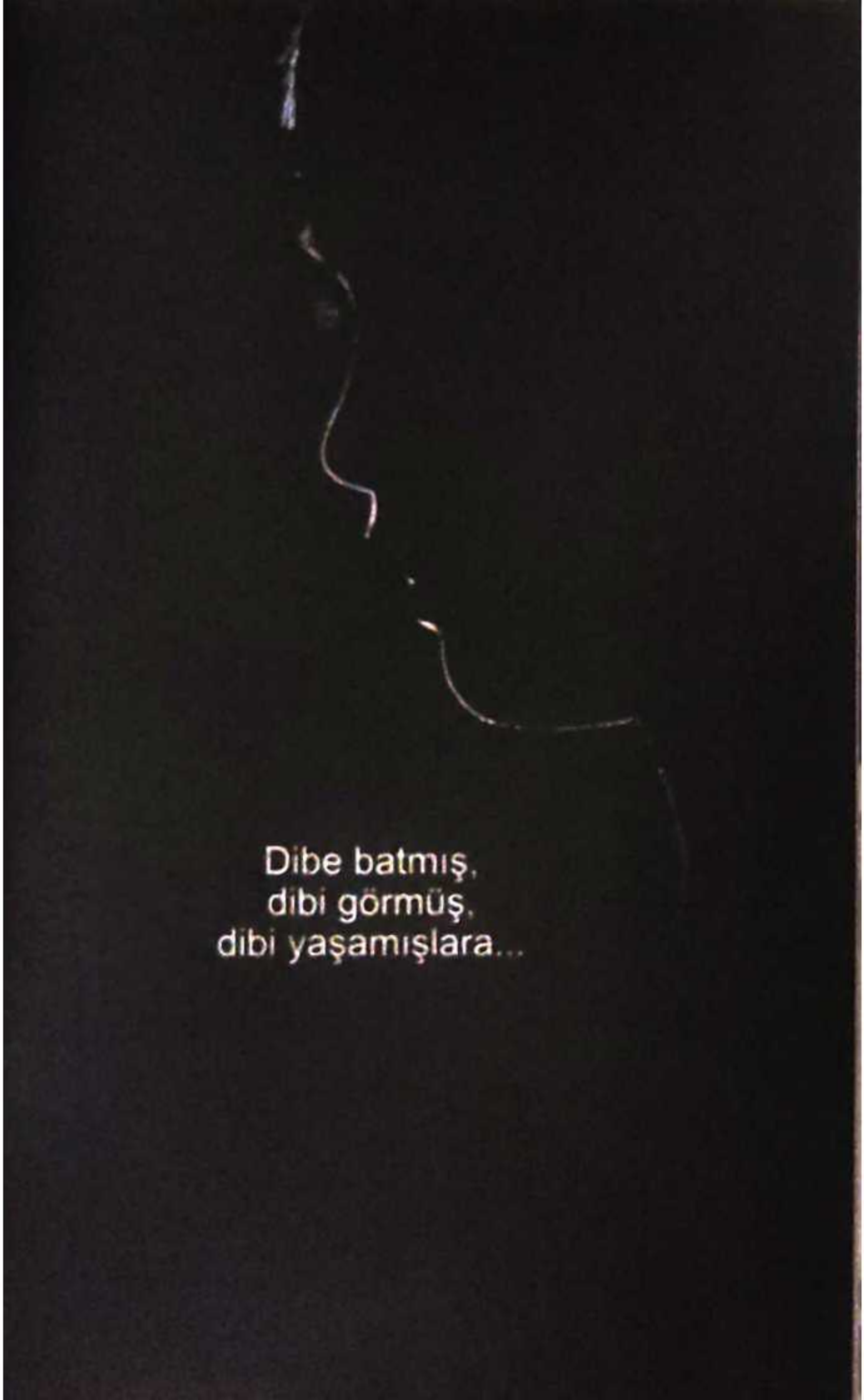
Dibe batmış,
dibi görmüş,
dibi yaşamışlara...

Her denediğinde yenilen, yenildikçe koşa koşa tekrar deneyen ve tekrar yenilen her birinize...

ÖNSÖZ

Sevgili sevgililerim,

Biliyorsunuz ki size hep böyle sesleniyorum çünkü aramızdaki ilişki artık bir yazar-okur ilişkisinin çok daha ötesine geçti. Abla-kardeş gibiyiz, dost gibiyiz, aile gibiyiz. Aslında gibisi fazla; biz bir aileyiz. Bu benim sizinle buluşan onuncu kitabım. Neredeyse altı yıldır birlikteyiz. Her geçen gün ailemiz daha da büyüyor ve her geçen gün şükrediyorum bu yola girdiğime. Birlikte büyüdük, birlikte büyüyoruz. Zayıf olan neyimiz varsa birlikte tamamlıyor ve güçlendiriyoruz. Yara almış her bir tarafımızı birlikte iyileştiriyoruz. Bu yola ilk çıktığımda sadece tek bir kişinin bile satırlarımı okuması beni çok mutlu ederdi ama artık satırlarım yüz binlercenizle buluşuyor. Bu, tarifi olmayan bir mutluluk.

Bu zamana kadar birlikte onlarca imza günü yaptık, binlercenizle bir araya geldim. Sarıldık, konuştuk, birlikte gülüp birlikte ağladık. Ne olursa olsun hep koşa koşa size anlatmak istedim, ne olursa olsun kendimi hep size yazarken buldum. Üzgünken size yazdım, mutluyken yine size yazdım. Heyecanımı size yazdım, korkularımı size yazdım, hayallerimi size yazdım... Ben hep bir şekilde kendimi hep sizde buldum. Her gün sizden yüzlerce mesaj alıyorum. Bazen kendi hayatınızda olup bitenleri anlatıyorsunuz bana, keşke hepsine cevap

verebilsem ama veremiyorum ve bu beni çok üzüyor. Geçen gün biriniz bana bir e-posta atmış, bir arkadaşının hastalandığını anlatmış, ne kadar üzüldüğünü anlatmış. Bunu benimle paylaşmak istemiş, "Cevap yazmak zorunda değilsin ben sadece sana anlatmak ve içimi dökmek istedim," demiş. Bu tür mesajlarınız o kadar değerli ki benim için... Her bir satırınız, her bir mesajınız, her bir gülümsemeniz inanılmaz değerli.

Birdik, binlerce olduk, on binlerce olduk ve artık yüz binlerceyiz.

Kar Küresi yıllardır içimde tuttuğum bir dünyaydı; hep düşlediğim ama asla yazmaya cesaret edemediğim bir dünyaydı. Belki de hepimizi zayıf noktalarıyla karşılaştıracak hikâye buydu. Aynanın karşısına geçmemizi sağlayacak ve kendi kendimize, "Kimim ben? Ne istiyorum?" diye sorduracak hikâye buydu. Sonra bir gün kar yağdı, oturdum ve ilk iki cümlesini yazdım. Geçen seneydi bu... *İnsan en çaresiz anlarında inanmak istiyordu karanlığın aslında aydınlık olduğuna. Bir yalana, bir dolana, bir hayale, bir rüyaya, bir kurmacaya, bir düzmeceye, bir düzenbazlığa, bir sahtekârlığa...* Buydu kitabın ilk iki cümlesi ve bu iki cümle çok uzun süre orada öylece durdu, devamı gelmedi. Sonra bir gün uyandığımda, artık bu hikâyeyi yazma vakti geldiğine emindim.

Hayata dair hiçbir heyecan duymadığım, beni mutlu eden tek şeyin yazmak olduğu bir dönemdeydim. İçimden bir ses bu satırların benim hayatımı da sizin hayatınızı da bir şekilde değiştireceğini söylüyordu. Yazmaya başladım, sonra bir şeyler oldu, anlayamadım. Biri geldi, âşık oldum. Koşa koşa size geldim ve bir bölümün sonunda dedim ki, "Ben âşık oldum." Birlikte mutlu olduk, birlikte heyecanlandık. Sonra

bir bölüm daha yazdım ve size dedim ki, "Ben evleniyorum." Benden çok siz mutlu oldunuz. Hep inandığım bir söz var, "Beş dakikada değişir her şey." Bir şeyler oldu, bir rüzgâr esti ve beş dakikada değişti her şey. Kalbim doldu, hatta taştı. Hayatımda ilk defa bir gün aynanın karşısına geçtim ve kendi kendime dedim ki, "Çok mutluyum." Siz benimlesiniz diye, ailem benimle diye, âşık olduğum insan benimle diye ve hayat er ya da geç bana hepinizi buldurdu diye.

Size hep söylediğim bir söz var ya hani... "Her şey anını bekler." Ben bu kitabı yazarken her şeyin nasıl da anını beklediğini gördüm ve size yemin ederim ki şu an ne kadar üzgün olursanız olun bir yerlerde, belki yıllar sonra karşınıza çıkacak olsa bile sizi çok güzel şeyler bekliyor, sadece ortaya çıkacakları anı bekliyorlar, inanın bana... Bundan dört yıl önce Instagram hesabımda bir fotoğraf paylaşmışım. Fotoğraf *Karantina*'nın ilk basıldığı zamanlar Tüyap'ta çekilmiş, benim o fotoğrafı paylaşmamdaki tek amaç size *Karantina*'yı göstermekti ve fotoğrafın başka bir detayına dikkat etmemiştim. Fotoğrafta kitapların ardında biri görünüyor, o zamanlar yeni yeni tanıyordum onu... Şimdi ise ona âşığım... Tuhaf ama gerçek. Hayat bu, geleceğimiz geçmişimizin bir yerlerinde saklı aslında.

Yıllardır süren yazma serüvenim boyunca hep yanımda olan sizlere binlerce kez teşekkür ederim. Beni ablanız veya kardeşiniz olarak gördüğünüz için, benimle bir aile olmayı kabul ettiğiniz için size binlerce kez teşekkür ederim. Size duyduğum sevgiyi kelimelere dökemeyecek kadar derinliklerinde hissediyorum kalbimin. Her daim yanımda olan, beni benden çok düşünen ve beni her zaman destekleyen aileme binlerce kez teşekkür ederim. Beni aşk duygusuyla tanıştıran, hayatımın her anında yanımda olmasını istediğim, artık onsuz hiçbir yeri görmenin, hiçbir müziği dinlemenin anlamı bile

olmayacağını bildiğim, elini bir saniye olsun bırakmak istemediğim sevgilime, hayat arkadaşıma çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız, umarım hep de olursunuz.

Ve unutmayın, *her şey anını bekler*...

İyi okumalar dilerim, umarım size sunduğum bu yeni dünyayı benim sevdiğim kadar siz de seversiniz.

Kimileri dünya ateşle sona erecek diyor,
Kimileri de buzla.
Şehvetin tadına baktığımdan beri
Ateş diyenlerin tarafındayım.
Ama eğer iki kez yok olacaksa dünya,
Nefreti yeterince bildiğimden
Şunu söyleyebilirim ki
Dünyayı yok etmek için
Buz da iş görecektir.[1]

– Robert Frost

GİRİŞ

(20 Ekim 2019)
(İstanbul)

İnsan en çaresiz anlarında inanmak istiyordu, karanlığın aslında aydınlık olduğuna. Bir yalana, bir dolana, bir hayale, bir rüyaya, bir kurmacaya, bir düzmeceye, bir düzenbazlığa, bir sahtekârlığa... Adına ne derseniz deyin, bilin ki insan en çaresiz anlarında inanmak istemiyordu gerçeklere. Bunu fark ettiğim an, kendi gerçeğimden koşarak kaçmaya çalıştığım andı. Tarih: 20 Ekim 2019. Saat: 22.15. Yer: Küçükçiftlik Parkı. Eğleneceğime inandırılarak zorla götürüldüğüm, şimdiyse çıkan grubun adını bile hatırlayamadığım bir konserde kalabalığın tam ortasındaydım...

Ve o kalabalığın tam ortasında yerde yatıyordum.

"Neyin var Eylül! Neyin var?"

Elim boğazımda ve yüzlerce insan başımda çaresizce yüzüme bakarken tek tek gözlerinde gezdi gözlerim. Onlardan farklı oluşumun zirveye vurduğu o an benim kendi gerçeğimle yüzleştiğim andı. Gerçeğim neydi? Ölüyor muydum? On sekiz yaşında kalp krizine mi kurban gidecektim? Eğer cevap hayırsa, eğer gerçekten hayırsa, ben tam şu an, şu dakika, şu saniye tam olarak ne için boğuluyordum?

"Ambulans çağırın!"

Sesleri kulaklarımı tırmalarken nefes almak için gösterdiğim çabanın tek sebebi babamı bu dünyada bırakıp gitmek istemiyor oluşumdu. O an bana ne olduğunu anlayabilseydim belki de hayata inanılmaz derecede öfkelenirdim. Eğer bir kalp krizi geçiriyor olsaydım her şey anlamlı olabilirdi. Oysa tam bir saat sonra bir hastanenin acilinde kolumda serumla yatarken doktorun anneme söylediği şey çok daha can yakıcıydı...

"Psikolojik."

Kaşlarımı çatıp anlamsızca doktorun yüzüne baktım. Annem rahat bir nefes alırken babam eliyle kolumdaki serumu gösterdi.

"O zaman neden serum taktınız doktor bey?"

"Sadece sakinleştirici bir serum taktık..."

"Bu mu yani?" diye haykırdım öfkeyle. "Kalp krizi geçirmiyor muyum?"

"Hayır, ne mutlu sana ki sapasağlamsın Eylül..."

"O zaman neden yüzlerce insanın ortasında boğuluyor gibi yere yığıldım?" Yaşadığım son bir saatten ötürü öylesine öfkeyle doluydum ki öfkemi nereye sığdırabileceğimi bilmiyordum.

"Dediğim gibi, psikolojik... Ben bir psikiyatrist veya psikolog değilim. Fakat bir dahiliyeci de olsam şahsi görüşüm panik atak geçirdiğin yönünde. Panik atağa eşlik eden başka psikolojik sorunların varlığı da olabilir fakat dediğim gibi, bunların teşhisini koyması gereken kişi ben değilim."

O geceyi sakinleştiriciler alarak hastanede geçirdikten sonra hemen ertesi gün bir psikiyatrist ve bir psikologla görüştürüldüm. Koyulan teşhisler netti.

"Sosyal anksiyete bozukluğu, panik atak ve majör depresyon."

"Psikiyatri dalında var olan tüm hastalıklara sahibim yani?"

"Eylülcüğüm, biraz daha sakin olup sorunlarını sakinlikle aşmaya çalışmaya ne dersin? Şimdi biraz müsaade edersen anneni de odaya çağırıp bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Siz bilirsiniz."

Ben kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandığımda annem odaya girdi. Psikiyatrist anneme dönerek eliyle beni göstererek durumumu net bir şekilde anlattıktan sonra bir broşür çıkarıp anneme uzattı.

"Bildiğim kadarıyla Eylül bu sorunları yıllardır yaşıyor. Bakın Efsun Hanım, bu broşürde bahsedilen yer bir meslektaşımın projesi. İsmi Kar Küresi. Burası bir yatılı psikolojik destek merkezi, hastane değil. Buraya Eylül gibi onları sosyal hayattan uzaklaştıran psikolojik rahatsızlıkları olan elli gencimiz alınacak ve onların bu sorunlardan kurtulmaları, sosyal hayata alışabilmeleri için çalışmalar yapılacak. Hepsinin kendi odası, düzenli görüştükleri terapistleri, katıldıkları grup dersleri, sanat ve spor aktiviteleri ve düzenli kullandıkları ilaçları olacak. Emin olun Eylül'ü buraya gönderdiğinizde hayatı tamamen değişecek..."

Ben şok içinde anneme bakarken annem gülümseyerek bana döndü ve, "Bu harika bir proje..." diye mırıldandı, "Eylül..." Yüzüne şok içinde baktığım sırada annem başını broşüre çevirdi.

"Binanın resimlerine bak Eylül, odaların resimlerine bak... Dans dersleri, yüzme dersleri, film geceleri... Her şey tam senlik!"

"Hiçbir şey tam benlik değil anne! Beni böyle bir yere göndermeyi aklından bile geçirme!"

Gözlerim annemin elindeki broşüre kaydı. "KAR KÜRESİ" yazısının hemen altındaki karlar içindeki binaya baktım. Binanın hemen altında şöyle yazıyordu: İyileşmeye hazır mısınız? Gözlerim resimdeki karlar içindeki binaya takıldığında kalbimde garip bir sancı hissettim. Beni asla ama asla böyle bir yere gönderemeyeceklerdi. Asla.

Gecenin bir vakti, kışın en başında bir geyik dünyaya geldi karlı bir ormanın en kuytu köşesinde. Yürümeye çalıştıkça düştü, düştükçe kalktı ve kalktıkça düştü. Hayatın biz kalktıkça düşüren bir çift el olduğunu anlaması çok uzun zamanını almadı bu küçük geyiğin. Hayattaki ikinci gününde fark etti ki hayat bizi hep yerde tutmaya çalışacaktı, kalkmamızı istemeyecekti, üzerimize basacak ve bizi toprağa gömmeye çalışacaktı. Biz ise kalkmak için var gücümüzle çabalayacaktık ve işte buna yaşamak diyecektik. Fakat bir gün gelecekti ve hayat başaracaktı, biz toprağın altına gömülecektik. Buna da ölüm diyecektik, yaşamın bitişi...

Donarak girdiğimiz bu binadan
yanarak çıkacaktık.

1.

Darbemin Adı

Donarak girdiğimiz bu binadan yanarak çıkacaktık...

(29 Ekim, 2019)
(Bolu, Abant)

"Akıl hastanesi," diye mırıldandım anneme, "burası bir akıl hastanesi."

O sırada önümüzde yürümekte olan görevli kadın aniden arkasına dönüp bize baktı. Gülen gözlerinden espri yaptığımı sandığı anlaşılıyordu. Halbuki ben gayet ciddiydim ve evet, beni asla getiremeyeceklerini iddia ettiğim bu yere gelmem yalnızca dokuz günümü almıştı. Bulunduğumuz bölge Bolu'nun Abant bölgesinde ormanlık bir alanın tam ortasıydı. Dışarıda hafif atıştıran kar birkaç güne yerleri kaplayacağa benziyordu.

"Ah, hayır, küçükhanım! Burası akıl hastanesi değil. Burası bir psikolojik destek merkezi." Omuz silktiğim sırada annemin bana azarlayan bakışlarını görünce bir kez daha omuz silktim. Annem omuz silkmemden nefret ediyordu, ben ise hayatımı hiçbir şey söylemeden sadece omuz silkerek geçirebilirdim.

"Burası bir akıl hastanesi. Burada deliler yatıyor."

Sözlerimi açıklayarak tekrarladığımda kadının bozulduğunu fark ettim. Kendisi de mi burada yatıyordu acaba? Girişte görevli olduğunu söylediklerine emindim. Belki onu

söyleyen bile burada yatıyordu. Burada deli olmayan kimse yoktu belki de...

"Hem siz de burada kalacaksınız, küçükhanım. Yoksa deli olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?" Ooo, laf sokup zafer kazanmış ifadesiyle bakıyor şimdi de. Gerçekten buna alınacağımı, hayır diyeceğimi mi düşündü?

"Düşünmüyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Deliyim ben. Bu yüzden akıl hastanesine geldim. Diğer deliler gibi burada yatacağım. Akıl hastanesinde."

Bu sözlerimin üzerine kadın iyice bozuldu. Süngüsü düşmüş bir vaziyette önüne döndü ve burnunu çekti. Söyleyecek bir şeyler düşündüğü belliydi. Ama ne derse desin fikrimi değiştirmeyecektim. Buraya, bu akıl hastanesine beni zorla getirdiği için annemi affetmeyeceğim gibi buranın bir akıl hastanesi olduğunu düşünmekten de vazgeçmeyecektim.

"Biraz daha memnun olamaz mısın Eylül?" Annemin telaşlı uyarısıyla birlikte omuz silkerek ona baktım.

"Akıl hastanesindeyiz ve bu durumdan memnun olmamı mı bekliyorsun?"

Annem gözlerini kocaman açtığında öndeki görevli kadın boğazını temizleyince annemin altdudağını ısırması bir oldu. Kendi kendime eğleniyordum. Hoşuma gidiyordu. Beni buraya kapatacaklardı ve bunun karşılığında dönüşeceğim insan buydu.

"Girişte de görmüşsünüzdür, küçükhanım, buranın bir adı var: Kar Küresi Psikolojik Destek Merkezi. Eğer akıl hastanesi olsaydı inanın bana tabelaya bunu da yazardık."

"İşte o yemez," diye mırıldandığım sırada kadının durduğunu fark ettim. Durdu ve ağır ağır bana döndü. Duruşumu dikleştirip umursamazca yüzüne baktığımda kadın oldukça sinirlenmiş görünüyordu.

"Füsun Hanım, siz Eylül'e bakmayın. Burada olduğu için gergin. Yoksa böyle değildir."

"Yo, hep böyleyim. Beni bu yüzden buraya getirdiler."

Annem neredeyse delirecekti. Hatta öyle bir delirecekti ki benim yerime onu kapatacaklardı buraya.

"Eylül! Ben senin iyiliğin için uğraşıyorum!" diyen anneme öfkeyle döndüm.

"Akıl hastanesine getirerek mi?"

Füsun Hanım dedikleri görevli kadın çıldırmak üzereymiş gibi baktı yüzüme.

"Akıl hastanesi değil!" diye itiraz etti yine. "Psikolojik destek merkezi!" Annem elini uzatıp kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Bir daha şu ağzını açıp burayla ilgili kötü tek bir laf edersen sana verdiğim sözü yok sayarım. Anladın mı beni? Dediğimi yaparım. Verdiğim sözü unuturum."

Durdum, o an birkaç saniyeliğine durup yutkundum. Annem, bundan tam iki yıl önce babamdan boşanacağını bana söylediğinde yalvarmıştım, ağlaya ağlaya söz verdirtmiştim ona babamdan boşanmayacağına dair. Şimdi bunu önüme getiremezdi. Bunu önüme getirecek kadar alçalmış olamazdı ama getirmişti işte. Hayatımda dayanamayacağım yegâne şeylerden biri buydu: babamın yalnız kalması. Bunun olmasına izin veremezdim. Başımı salladım. Önüme döndüm ve kadına baktım.

"Şimdi beni odama mı götüreceksiniz? Eşyalarım geldi mi?" Kadın rahatlamış gibiydi. Saçını düzeltip başını salladı.

"Eşyaların odana yerleşti. Şimdi annenle vedalaşacaksın. Seni burada seninle birlikte kalacak diğer elli gencimizle aynı salona alacağız, psikolojik sorunlarınızı belirlemek için hepinize test yapılacak. Ona göre ilaç almaya

başlayacaksınız. Düzenli olarak psikolog ve psikiyatrist görüşmeleriniz dördüncü katta yapılacak. Beşinci kat acil olarak düzenlendi, rahatsızlandığınız zaman oraya alınacaksınız. Üçüncü katta kızların odaları, ikinci katta erkeklerin odaları var. Birinci kat konferans salonuna ayrıldı. Burası, yani zemin kat görevlilerin katı. Aynı zamanda sınıflar da bu katta. Her gün çeşitli eğitimlere katılacaksınız. Hipnoz, EMDR, reiki, regresyon terapileriniz olacak. Bu arada zaman zaman geziler düzenlenebilir. Eksi birinci katta yemekhane, bilgisayar odaları, kütüphane ve oyun odası var. Eksi ikinci kat henüz hazırlanmadı ama spor salonu olarak planlıyoruz. Şimdilik oraya inmek yasak. Merkezin bahçesini gördünüz, en az bir kampüs bahçesi kadar büyük. Ama belli giriş-çıkış saatleri var. Gece on ikiden sonra bahçeye çıkmak yasak. Herkes merkezin içinde olacak. Uyku, psikolojiyi en çok etkileyen faktörlerden biri. O nedenle geç yatmak yasak. Uyku vaktinde herkes odasında olmalı. Şimdi, annenle vedalaşacaksın ve birlikte konferans salonuna çıkacağız. Birazdan test başlayacak. Seni bekliyorum."

Başımı salladım. Kadın yanımızdan ayrılırken anneme döndüm. Annem gözleri dolu bir şekilde bana bakıyordu. Bense ona öfkeliydim. Beni buraya kapattırıyordu ve babamdan boşanmakla tehdit ediyordu, harika. Onu asla affetmeyecektim.

"Kızım, biz her hafta ziyarete geleceğiz! Her gün konuşacağız zaten. Sakın kendini bırakma. Kendine iyi bak. Tamam mı?"

"Tamam. Hoşça kal," diye mırıldandım kısaca. Annem bana sıkı sıkı sarılırken sadece anın bitmesini bekledim. Benden ayrıldığında da başımı salladım.

"Hoşça kal, akşam seni ararım!"

"Tamam."

Annem gözleri yaşlı bir şekilde arkasına baka baka yanımdan ayrıldığı sırada hızlı adımlarla Füsun Hanım'a yöneldim. Birlikte merdiveni çıkarken *Açlık Oyunları*'ndaki gibi hissediyordum. Sanki arenaya çıkıyorduk... Keşke öyle olsaydı... Belki o zaman buna katlanabilirdim. Nihayet konferans salonuna ulaştık. Elli kişilik topluluk salonun uzak köşelerine dağılmıştı. Kimseye dikkatlice bakmadım bile. Yalnızca kızlardan birinin salya sümük ağladığını gördüm. On yedi-on sekiz yaşlarındaki bir çocuk da sağ eliyle sol kulağını kaşıyordu.

"Sen şuraya geç canım! İki sıra ötedeki orta koltuğa!"

Görevlilerden tatlı bir kadın bana yer gösterince başımı salladım. Oturduğum koltuğun önündeki masada bir test kâğıdı, bir de kalem vardı. Acaba ben de o kız gibi ağlamaya mı başlasaydım birden? *Sinir krizi geçirebilsem keşke*, diye düşündüm. *En azından rahatlardım.*

"Evet, arkadaşlar, hepinizin ilk günü hayırlı olsun! Siz bizim ilk öğrencilerimizsiniz. Burası bir okul!" dedi.

Bunun üzerine ön koltukta oturan dağınık saçlı, geniş omuzlu çocuğun, "Biz deliyiz. Burası bir akıl hastanesi," diye mırıldandığını duyduğum an gülmeye başladım. Benim gibi düşünen biri daha vardı demek. Bacaklarını açmış oldukça rahat oturuyordu. Üstünde lacivert, esnek kumaşlı, fermuarlı bir hırka vardı. Pantolonu kahverengiydi. Kalem tutan elinde – bir dakika, şaka mı bu? Ellerinde eldiven vardı? Çocuk eldiven takıyordu? Konferans salonunun bu sıcağında? Kaşlarımı çattım. Neden eldiven takıyordu ki?

"Ve biz, sizi sorunlarınızla yaşamanız konusunda eğiteceğiz! Ama bunun için önce sorunlarınızı bulmamız gerekiyor. Bu yüzden, şimdi testlerinize başlayın ve bütün soruları doğru cevaplayın lütfen. Bitiren çıkıp odasına gidebilir. Hadi bakalım..."

Gözlerimi zar zor önümdeki çocuktan ayırdığımda kâğıdıma boş boş bakıyordum. Gözüm bir kez daha çocuğa kaydığında duruşunu bozmadan kâğıda bir şeyler yazdığını gördüm. Siyah eldivenleri öyle garipti ki...

Onun sorunu bu muydu? Eldivensiz yaşayamamak?

Acaba ismi neydi? Buradan kâğıdına baksam görebilir miydim?

Tamam, bir şekilde öğrenirim. Aslında... Öne doğru eğilsem? Kopya çekiyorum diye düşünebilirler. Gerçi ne kopyası, sınav değil bu, birilerinin psikolojik sorunlarını çalacak halim yok sonuçta! Dur, kalemimi yere düşüreceğim! Evet! Kalemimi yavaşça elime aldım ve öne doğru hafifçe bıraktım. Sonra da hayıflanarak doğruldum ve öne doğru eğildim başım yukarıda. Kâğıdın üst kısmına bakmalıyım! İsim kısmına! Ve yaş kısmına! Ne yazıyor orada? Me... Me... Ne yazıyor!? Yaş kısmı çok net, koyu bir şekilde "20" yazıyor. Ama isim kısmı bir garip... Mer... Merve!? Yok artık, çocuğun adı Merve mi olacak!?

Mer... Ne olabilir? Mer'le başladığına eminim, ama ne!? Daha fazla bu şekilde duramam, bir gariplik olduğunu anlarlar – ki zaten çoktan fark edilmiş olmalıyım. İki saattir kısık gözlerle çocuğun kâğıdına doğru eğilmiş duruyorum. Anında kalemimi tek hamlede alıp yerime geçtim. Şimdi şu lanet testi bitirip çıkmalıyım. Dikkatimi kâğıda verdim. Kâğıt saçma sapan sorularla doluydu.

İsim-soyisim? Eylül Arsal.

Yaş? 18.

Hiç çamaşır makinesini izlediniz mi? Hayır.

Başınızdan darbe aldınız mı? Hayır.

Ameliyat oldunuz mu? Hayır.

Uykuya dalmanız ne kadar sürüyor? İki-üç saat.

Rüyalarınız nasıl? Karanlık. Depresif.

Sabahları nasıl bir ruh haliyle uyanırsınız? Mutsuz.

Akşamları nasıl bir ruh haliyle uyursunuz? Mutsuz.

Sizi bu hayatta en rahatsız eden şey nedir? Hayatım.

Uçlarda yaşadığınızı düşünüyor musunuz? Hayır.

Bazı olaylara fazla tepki veriyor musunuz? Hayır.

Sinirlerinize hâkim olabiliyor musunuz? Hayır.

En son ne zaman bunalıma girdiniz? Şu an.

En uzun depresyonunuz ne kadar sürdü? Doğduğumdan beri sürüyor.

Hiçbir mağazadan bir ürün çaldınız mı? Hayır.

Takıntılarınız var mı? Sanmıyorum.

Tozlu bir masaya dokunabilir misiniz? Evet.

Gözlerim bu sorudan sonra Eldivenli Çocuk'a kaydığında eldivenli ellerinden biriyle ensesine dokunduğunu gördüm. Sanki bir şeyden rahatsız oluyor gibiydi. Diğer eldivenli eliyle yavaşça masayı sildi. Sonra sildiği eldivenli eline üfledi. *Bu bir çeşit titizlik hastalığı mı?*

Dikkatimi tekrar kâğıdıma verdim. Otuz soru daha vardı. Hepsini hızlıca cevapladıktan sonra ayağa kalktım. Eldivenli Çocuk da benimle aynı anda kalkınca bir anda nedense ünlü biriyle karşılaşmışım gibi heyecanlandım. Bulunduğum sıradan çıktığımda o da aynı anda çıkıyordu. Merdivenlere doğru bir adım attığımda düşecek gibi olduğum anda eldivenli elin kolumu tuttuğunu görünce şok içinde başımı kaldırdım. Yüzü sertti. Kemikli, duvar gibi sert bir yüz. Yüzünde merhamet kırıntısı yok gibiydi.

"Yavaş," dedi tekdüze bir sesle.

"Tamam," dedim eriyip bitmiş gibi.

Tamam demek de nereden çıkmıştı?

Ela gözleriyle bakışları öyle etkileyiciydi ki ne dese "tamam" diyebilirdim. Ne var ki cevabım onu şaşırtmış gibiydi.

Kaşlarını hafifçe çatarak eldivenli elini kolumdan çekti. Bana yol vermek yerine önüme geçti ve merdivende ilerlerken üstündeki tozları yok etmek istercesine kolumu tuttuğu eline doğru üfledi. Benden toz bulaştığını mı sanmıştı?

Sinirle arkasından ilerleyip hızla önüne geçtim âdeta koşar gibi. Görevli kadına kâğıdımı verdim ve salondan çıktım. O da peşimden geliyordu. Bacakları öyle uzundu ki beni kolaylıkla geçebilirdi, sırf beni geçmesin diye koşar gibi yürüyordum! Birden ayağıma giren ufak bir krampla olduğum yerde kaldım ve "ah" diyerek ayağıma doğru eğildim. Tam o sırada güler gibi bir ses çıkardığını duydum.

"Yavaş," diyerek yanımdan ilgilenmeden geçti gitti.

Şok içinde bakakaldım arkasından. Çocuğa rezil olmuştum. Karşılaştığımız ilk an merdivenden düşüyordum, ikinci an ise sakatlanmıştım, olaya bak... Onun gözünde fazlasıyla garip göründüğüme emindim ama aslına bakarsanız o benden daha garipti. Eldivenle koluma dokunduktan sonra eldiveninin tozlandığını düşünecek kadar garip biri...

Keşke o an ben de ona "yavaş" deseydim. Gerçi ben onun gibi havalı bir şekilde tutamazdım kendimi; "Sen hayırdır ya eldivene üflemeler filan?" diye uzattıkça uzatırdım. Onun verdiği tepki ise dünya üzerinde tekti sanki. Tek bir kelimeyle bakakalmamı sağlamıştı. Değişik bir şeyler vardı çocukta. Bakışlarında, oturuşunda, kalkışında, sesinde, kalemi tutuşunda, yanımdan geçip gidişinde... Etkilenmiştim. Kâğıda en büyük sorunlarımdan biri olarak "çabuk etkilenip bağlanmak" yazmıştım ne de olsa... Gerçek anlamda etkilenmiştim sanırım. Acaba yavaş mı gitseydim? Aynı onun bana dediği gibi "yavaş" gitmeliydim.

Arkasından bakakaldığım sırada birden olduğu yerde durdu. Burnunu çektiğini duydum. Eldivenli ellerinden biriyle dağınık saçlarına dokunarak arkasını döndü ve alaycı

gözlerle bana baktı. Şu an çok komik bir durumdaydım. İki büklüm eğilmiş ayağımı tutuyordum ve etkilenmiş bir yüzle kıpırdamadan onu izleyip karakterini çözmeye çalışıyordum, Eldivenli Çocuk ise öylece durmuş alay edercesine bana bakıyordu. Sonunda yardım etmeye karar vermiş olmalıydı. Ama olduğu yerde duruyordu! Bu şekilde bana yardım edemezdi. Gözlerimi kaçırıp boğazımı temizledim. Tam o sırada eğilmiş bileğimi ovarken tepemde bir dev gibi dikilip bana baktı, sonra dudaklarını aralayarak şöyle söyledi:

"Test sırasında çok uğraştın ama göremedin. İsmim Merih."

Yüzü ciddileşip duruşu dikleşirken, en az yavaş olmamı söylediği sırada olduğu gibi katı bir ifadeyle, hayatımı değiştirecek iki kelimeyi bastıra bastıra ekledi:

"Merih Uyar."

Bu kadar. Yardım etmedi, adımı sormadı, tanıştığımıza memnun oldum demedi. Arkasını döndüğü gibi gitti. Öylece bakakaldım, rüzgâr gibi çarpıp geçmek buydu demek... Yüzüme büyük bir darbe yemiş gibi hissediyordum. Darbemin bir adı da vardı üstelik. Aynı onun dediği gibi: Merih Uyar. Darbemin adı buydu.

Tanışmış olmamız, bu binaya adım atmış olmamız, burada bir arada olmamız dönüşü olmayan bir değişimin ilk adımıydı. İyiye gideceğini düşündüğümüz bu dönüşüm, bir felaketin başlangıcıydı ve tam o an, o saniye başımıza neler geleceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. ***Donarak girdiğimiz bu binadan yanarak çıkacaktık...***

Günler günleri, geceler geceleri kovalarken yürümeyi öğrendi bu küçük geyik. Ormanın içini keşfe çıktığı ilk günlerde annesinin peşini hiç bırakmazdı. Korkuyordu dünyadan ve sanıyordu ki dünya bu ormandan ibaretti... Bu küçücük ormanın dünya olması bile onu bu kadar korkuturken dünyanın ne kadar büyük olduğunu bilse kimbilir ne hissederdi? Yaşlı gözleri yağan karın altında beyazla kaplanan ağaç dallarını izlerken içinde bir heyecan vardı.

"Anne," dedi annesine, "dünya hep bu kadar beyaz mı?"

Annesi gülümsedi. "Hayır," dedi yavrusuna, "dünya bazen sadece yeşil, bazen rengârenk, bazen ise kapkaranlık olabilir. Her renge hazır olmalıyız; yoksa yaşam bizi içine çeker ve o an hangi renkse ona dönüştürür. Korktuğumuz neyse ona dönüşürüz, neyden kaçarsak o oluruz."

Oysa bu küçük geyiğin içinde dünyaya karşı inanılmaz bir heyecan, inanılmaz bir korku vardı. Korku dolu gözlerle izliyordu etrafındaki ağaçları. Peki, nasıl aşacaktı içindeki bu savaşı? Yoksa aşamayacak ve korkusu neyse ona mı dönüşecekti?

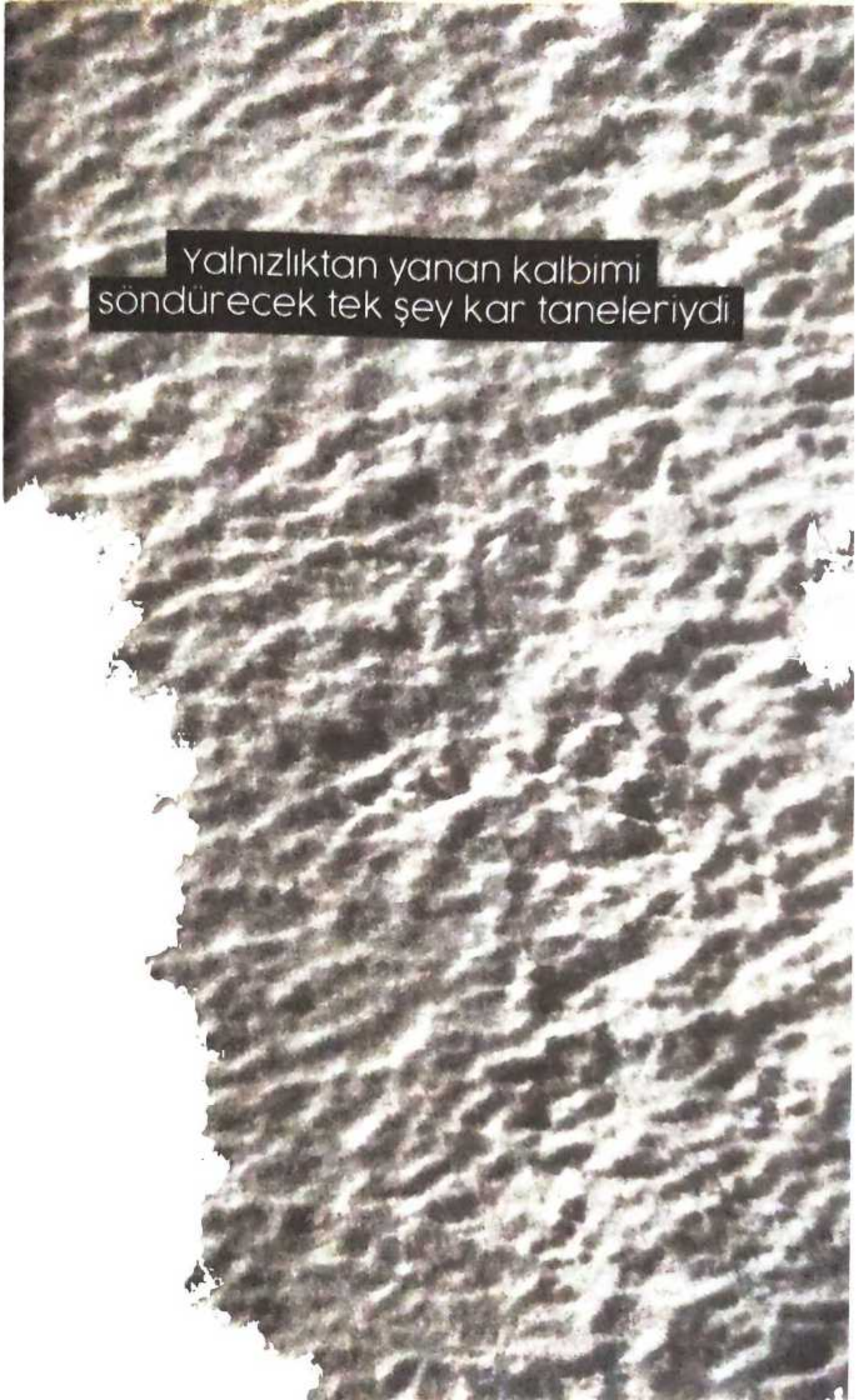
Yalnızlıktan yanan kalbimi
söndürecek tek şey kar taneleriydi

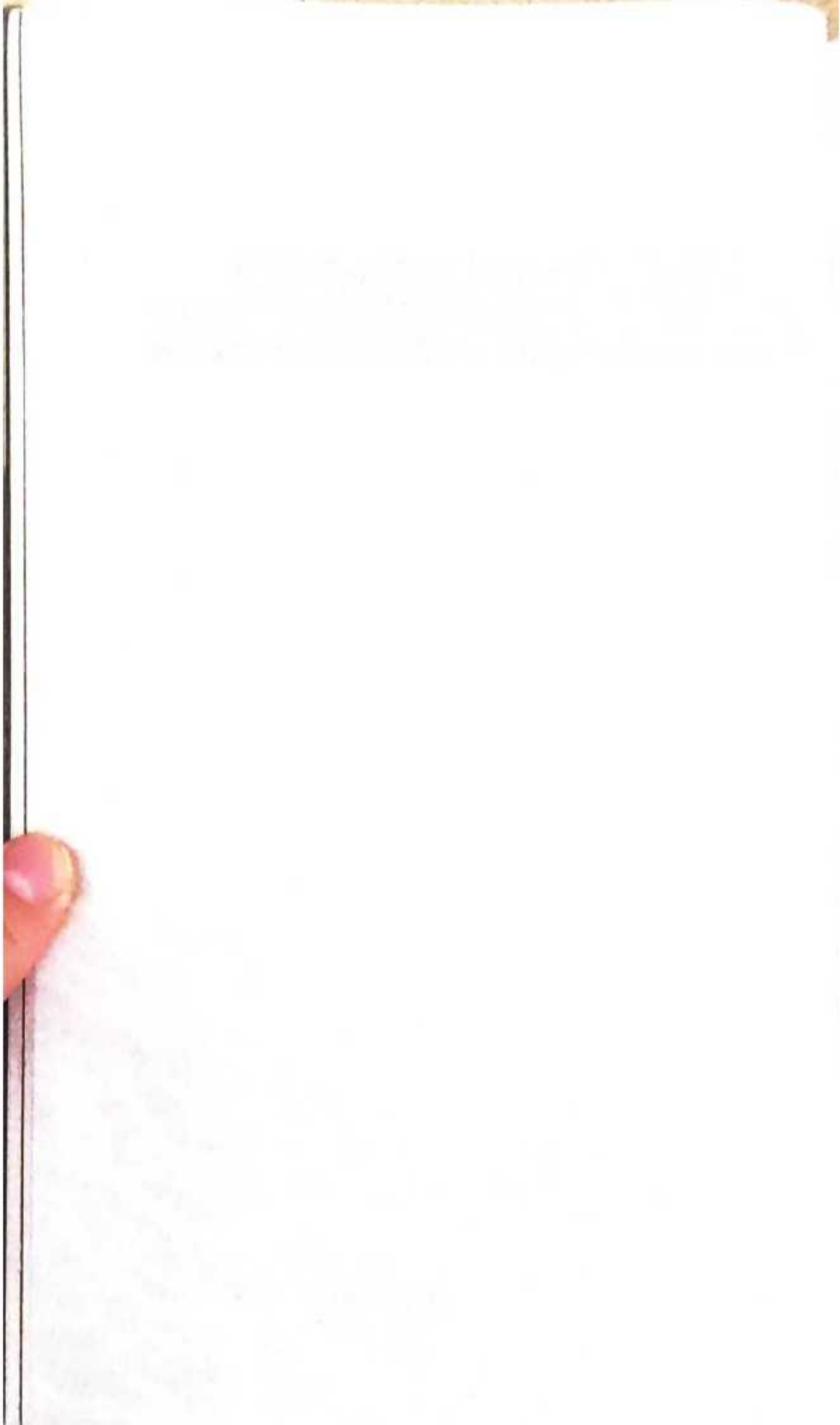

II.

Kar Taneleri

Yalnızlıktan yanan kalbimi söndürecek tek şey kar taneleriydi...

Burktuğumu düşündüğüm ayak bileğimin üzerine basa basa bana tarif ettikleri "yeni odama" doğru ilerlediğim sırada Eldivenli Çocuk'u gözden kaçırmıştım. Muhtemelen ikinci kata çıkmış olmalıydı. Çünkü Füsun Hanım'ın söylediğine göre erkekler ikinci katta kalıyordu. Merdivenler yerine acınacak bir halde asansöre yöneldim. Bacağımı tuta tuta asansörün açılan kapısından içeri doğru adımımı attığım sırada içerideki kısa, siyah saçlı kızla göz göze geldim. Kız gözlerini benden kaçırıp başını çekingen bir tavırla yere eğdi. Açıkçası ben de asansörün içinde birinin olmasından rahatsız olmuştum. Kapalı bir yerde biriyle üst kata çıkacak olma fikri rahatsız ediciydi. Kızın da aynı rahatsızlığı hissettiğine emindim. Bu satırları okuyan sizin ise, "Sadece birkaç saniye aynı yerde duracaksınız!" dediğinizi duyar gibiyim. Eh, pek normal sayılmadığımızın farkındayım... Derin bir nefes alıp asansörün kapısını tuttum.

"Eğer çok rahatsız olacaksan inebilirim?" diye mırıldandım. Kız çekingen bir bakışla başını salladı.

"Hayır... yani... sorun değil." Neredeyse kekeliyordu. Başımı sallayarak asansörün içine doğru ilerledim ve kapının kapanmasını bekledim.

"Üçüncü kata çıkıyorsun... değil mi?" diye sordum kızın yüzüne bakmadan.

"Hı hı..." Kızın durumu benimkinden daha vahimdi. Konuşamıyordu bile. Sanırım içten içe ona üzülüyordum.

"Şey... ben Eylül..." diye mırıldandım. "Belli ki benzer sorunlar yaşıyoruz. Kendini kötü hissettiğin her an konuşabiliriz, oda numaram 304."

Bu benim için devasa bir adımdı. Hayatım boyunca herkesten kaçan ben şimdi sırf karşımdaki kıza üzüldüğüm için ona bir adım atmıştım ve kendimi o korunaklı sığınağımdan çıkarıp hayatıma birini almıştım.

"Teşekkür ederim," dedi titreyen sesiyle. "Ben Asya. Oda numaram 305."

Hâlâ başını kaldırmıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Asansörün kapısı açılır açılmaz dışarı doğru bir adım attım ve onu bekledim. Asya asansörden indiğinde koridora doğru yürümeye başladık.

"Sanırım komşuyuz... Baksana, odalarımız karşı karşıya." Gülümseyerek yüzüne baktığımda başını yerden kaldırmadan gülümsediğini gördüm.

"Evet," dedi sadece. Sanırım konuşmamız bitmişti. İkimiz de bu garip enerjiden kurtulup odalarımızda bir başımıza kalmak için can atıyorduk.

"Görüşürüz o zaman," diyerek odamın kapısını açtım. O da aynı anda odasının kapısını açtı ve ben tam umutsuzca odama adım attığım sırada sesini duydum:

"Çok memnun oldum Eylül..." Arkamı döndüğümde ilk kez ürkekçe gözlerime baktığını gördüm. Gülümseyerek elimi kaldırdım.

"Ben de çok memnun oldum Asya..." O da bana gülümsedi ve kapılarımız karşılıklı olarak kapandı.

"Oh!" diyerek kapının arkasına yaslandım ve elimi kalbime götürdüm. Fark etmemiştim ama konuşmanın sonlarına doğru fazlasıyla gerilmiştim!

"Sakin... sakin... sakin..." diye fısıldadım kendime. Derin derin nefesler aldıktan sonra odanın içine doğru bir adım attım. Valizlerim odanın tam ortasında duruyordu.

"Kimbilir kaç ayım burada geçecek..." diye mırıldandım ve gözlerimi odada gezdirmeye başladım. Duvarlar yemyeşildi, bunun bir anlamı olmalıydı. Kesin psikolojik bir sebebi vardı! Üzerinde kar tanesi desenleri olan beyaz nevresim takımlı yatağımın başlığı duvarlara göre daha koyu yeşil bir renkti. Yatağın hemen karşısında bir çalışma masası vardı ve tahmin edin bu masa ne renkti?

YEŞİL!

Yatağımın başında turuncu renkli, güzel bir abajur vardı. Oda içi banyo ise kapının hemen yanındaydı ve gayet güzeldi. Küveti bile vardı! Yatağımın ayakucunun baktığı duvarda ise küçük bir televizyon asılıydı. Gerçi buna gerek bile yoktu, televizyon izlemiyordum zaten. Eh, burada birkaç ay geçirmek belki de sandığım kadar kötü olmayacaktı. Odamdan dışarı çıkmadığım müddetçe tabii...

"Hadi bakalım, başlayalım!" diye mırıldanarak valizlerimi ve sırt çantamı açtım. Önce sırt çantamdaki dizüstü bilgisayarımı, kitaplarımı, defterlerimi ve kalemlerimi çalışma masasına dizdim. Sonra yanımdan hiç ayırmadığım küçük kaktüsümü pencerenin önüne koydum. Daha sonraki yarım saatim ise tüm kıyafetlerimi yeni dolabıma dizmekle geçti. Son olarak duvardaki rafın üzerine renkli ışıklarımı da astıktan sonra derin bir nefes alarak kendimi yatağımın üzerine bıraktım. Birkaç saniye boyunca öylece uzanıp tavanı izlediğim sırada elimle yatakta duran telefonuma uzandım. Ekrana baktığımda ne bir mesaj ne bir arama vardı. Süper.

"Ee, ne olacak şimdi?" diye mırıldanarak doğruldum ve camdan dışarıya baktım.

Dışarıda hafif bir kar yağışı vardı. Binanın içi inanılmaz derecede sessizdi. Sanki herkes odasına kapanmış sessizce ağlıyordu. Camı aralayıp kafamı dışarıya uzattım ve buz gibi hava yüzüme bir tokat gibi çarparken nefes almaya çalıştım. Başımı iyice uzatıp bahçeye baktım. Pencerem resmen uçsuz bucaksız bir ormana bakıyordu ve ormanın derinliklerinde bir bina daha görüyordum... Sanki bu binanın ikinci şubesi gibi bir yer... Kaşlarımı çatarak orayı görmeye çalışsam da görülen tek şey orada bir bina daha olduğuydu. Sonra başımı çevirip diğer tarafa baktığımda bahçenin sol köşesinde bir kulübe olduğunu gördüm. Kapısında bir bekçi oturuyordu. Bu bir bekçi kulübesi olmalıydı ama öyle sıradan bir bekçi kulübesi değil; yani küçük, beyaz bir kulübe değildi bu. Daha büyükçe, ahşap bir evdi. Bahçede ise banklar ve ışıklar vardı. Soğuğa daha fazla dayanamayarak pencereyi kapattım ve odama girdim. Telaşla dolabıma yönelip kapaklarını açtım ve üzerime kalın, uzun, pembe hırkamı geçirdim. Tam o an odanın içinde bir telefon çaldı. Kaşlarımı çatarak başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde bir sabit telefon gördüm. Bu beni neden korkutmuştu? Tereddütle kalkıp telefonu açtım.

"A-Alo?" dedim kekeleyerek.

"Alo, Eylül merhaba! Ben Füsun." Bu kadın her yerden çıkmak zorunda mı?

"Buyurun..."

"Test sonuçları okundukça bir bir profesörlerimizle görüşmeleriniz yapılıyor. Seninki okundu. Şimdi Profesör Mehmet Yargıcı seninle görüşmek için odasında bekliyor. Dördüncü kat, 5 numaralı oda. Hemen inersen çok seviniriz..."

"Görüşme mi? Ne için?" dediğim sırada içimi büyük bir korku kaplamıştı. Bu aptal, gereksiz korku hissinden nefret ediyordum. Hem bunu sadece yalnızken de yaşamıyordum.

"Teşhisinin konulması, ilaçlarının yazılması ve terapilerinin düzenlenmesi için. Bir de eğitim sınıfları oluşturacağız, biliyorsun..."

"Yani görüşmek zorunda mıyım?" diye sordum acınası bir halde.

"Evet tatlım, kendini kötü hissetmene gerek yok. Mehmet Hoca tanıyıp tanıyabileceğin en iyi doktordur. Odasında seni bekliyor."

"Yani..." dedim bir kez daha, "gerçekten görüşmek zorunda mıyım?" Acınası bir haldeydim.

"Evet Eylül... Sadece on dakika! İnan bana."

"Tamam..." diye fısıldadım istemeye istemeye. Telefonu kapatıp sıkıntılı bir şekilde nefes alıp verdim. Telefonumu hırkamın cebine atarak kapıya yöneldim. Kapının kolunu tutup öylece kaldım.

Acaba kaçsam mı? Kafamdaki tek düşünce buydu. Kaçmak.

"Sakin ol, sakin ol, sakin ol..."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak zorlukla da olsa kapıyı açtım ve kendimi koridora attım. Âdeta vahşi hayvanlarla dolu bir ormana giriyormuşum gibi koridor boyunca yürürken bacaklarım titriyordu. Ne var ki koridor bomboştu. Doktorun kapısına gidene kadar tırnağımla avucumun içini kazıdığımı fark ettim. Tırnağımı avucumun içinden çekip kapıya vurmak için elimi kaldırdığım sırada sağ tarafta Eldivenli Çocuk'un koridorun başındaki başka bir odaya girdiğini gördüm. Heyecanla ona baktığım sırada önümdeki kapı açıldı.

"Merhaba!" dedi karşımdaki neşeli yüz. 55-60 yaşlarında, kel, göbekli bir adamdı karşımdaki.

"Ben Mehmet Yargıcı." Bana gülerek elini uzatan beyaz önlüklü bu adam doktor olmalıydı. Titreyen elimi doktora uzatıp elini sıktım ve odaya girdim.

"Siz... kapının deliğinden filan mı bakıyordunuz?" diye sorduğumda doktor masasına oturdu ve büyük bir kahkaha attı.

"Sadece kamera görüntülerinden senin kapının önünde olduğunu ama bir türlü içeri giremediğini gördüm Eylülcüğüm. Evet, gel, otur bakalım..." Tedirgince masanın önündeki koltuklardan birine oturduğum sırada doktor gözlüklerini takıp önündeki kâğıtlara baktı.

"Nasıl, odanı beğendin mi?"

"Evet. Güzel bir oda. Teşekkür ederim." Gülerek yüzüme baktıktan hemen sonra kâğıtlara döndü.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"Buyurun..."

"Şu an çok tedirginsin. Konuşurken tereddüt ediyorsun... korkuyorsun, değil mi?"

"Eh... evet..." diye mırıldandığım sırada tırnağımı bir kez daha avucumun içine batırıyordum.

"Tırnağını avucunun içine batırmamalısın belki de." Doktorun bunu fark etmesiyle elimi açtım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Korkakça başımı salladım.

"Sormak istediğim soru şu, görevlimiz Füsun'u tanıyorsun. Sizlerle o ilgileniyor. Bana anlattığına göre bugün onunla konuşurken oldukça rahatmışsın. Kendisine bol bol laf sokmuşsun!" dedi gülerek. Başımı çekingence kaldırıp kaşlarımı çattım.

"Öyle mi yapmışım?"

"Evet, yani bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Sormak istediğim şu, onun yanında bu kadar rahat olup şu an bu halde olmanın sebebi nedir acaba?" Titrek bir nefes aldım.

"Yani... sanırım... o an yanımda annem var diye..." Doktor gülerek başını salladı.

"Annenin yanında kendini korunuyor gibi hissediyorsun ve kendi kişiliğini ortaya çıkarabiliyorsun," dedi. "Tam tahmin ettiğim gibi. Testteki cevaplarından ve şu anki halinden gördüğüm kadarıyla sosyal anksiyeten var. Bir de annenin anlattıklarından anladığım kadarıyla panik atak ve majör depresyon geçmişin var. Bu yüzden sana şimdilik üç adet ilaç vereceğim." Eliyle önündeki ilaçlara işaret ederek, "Şu ikisini sabahları, bunu da akşamları içeceksin," diye ekledi.

"Ama ben daha önce hiç antidepresan kullanmadım," diyerek masanın üzerinde duran kutulara baktım.

"İkisi antidepresan, biri ise antipsikotik. Merak etme, bunları sonsuza kadar kullanmayacaksın. Şimdilik... bunlara ihtiyacın var Eylül. Kalabalık içinde bayılıp kalmak istiyorsan kullanma tabii." Doktor kutuları gülerek bana uzatırken titreyen ellerimi uzatıp kutuları ondan aldım.

"Üzerlerinde nasıl kullanman gerektiği yazıyor. Seni direkt A grubuna yazıyorum. Zaten elli kişisiniz ve beş grup olacaksınız. Toplu çalışmalarınız bu gruplarla olacak. Çalışmalarınız veya etkinlikleriniz başladığında Füsun sizi arayıp çağıracak. Bu arada... Füsun'a sekreter gözüyle bakma, kendisi çok iyi bir hemşiredir." Başımı sallayarak ilaçları hırkamın ceplerine koydum.

"Şimdilik odana geçip dinlenebilirsin ya da restoranda bir şeyler yiyebilirsin. Burada güvendesin Eylül, bunu sakın unutma..." Doktor bana gülümseyerek baktığında garip bir sıcaklık hissettim. Ben de ona gülümsedim ve derin bir nefes alıp odadan çıktım. Gözlerim Eldivenli Çocuk'un girdiği

odanın kapısına kaydı. Acaba hâlâ içeride miydi? Yavaş yavaş oraya doğru yürüdüğüm sırada odanın camının kapalı perdelerinden onun yansımasını gördüm. Orada oturuyordu! Birkaç saniye boyunca ayakta dikilip onun yansımasını izlediğim sırada burada daha fazla duramayacağımı biliyordum. Çaresizce iç çekerek asansöre yöneldim. Yemekhaneye inmeye karar vermiştim. Asansörün kapısı açılır açılmaz içinde bulunan iki kişiyi görünce tereddütle bir geri adım attım.

"Gel, gel..." dedi içeridekilerden biri, yirmi yaşlarında sarışın bir çocuk. "Biz varız diye kimse asansöre binmiyor. Veremli gibi hissediyorum kendimi..."

Gülümseyerek çekingen bir tavırla asansöre bindim. Sarışın çocuğun karşısındaki zayıf kız saçlarını ensesinden toplamış ve asla bize bakmıyordu. Karşımdaki sarışın çocuk ise oldukça enerjik, mutlu ve şey görünüyordu... Normal?

"Senin problemin ne? Neyi çözmek için buradasın?" diye sordu bana olduğu yerde âdeta dans hareketleri yaparak.

"Anksiyete, panik atak, majör depresyon," diye mırıldandığımda çocuk kaşlarını kaldırdı.

"Ben de Kerim. Memnun oldum," diyerek elini uzattı. Ona istemeden sessizce güldüm ve elini sıktım.

"Eylül..." diye mırıldandım, "peki, senin problemin ne? Oldukça iyi görünüyorsun. Fazla iyi görünüyorsun hatta." Kerim gülerek yüzüme baktı.

"Hiperaktivite ve dikkat bozukluğu," deyince güldüm.

"Şimdi anlaşıldı."

"Ne anlaşıldı?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bak, dikkatim dağılıverdi. Gördün mü?" Güldüğü sırada asansörün kapısı açıldı ve yanımızdaki suskun kız bize çarparak asansörden çıkıp gitti. Biz de hemen ardından indiğimizde Kerim hızlı hızlı konuşup bir şeyler anlatıyordu.

"Annemle babam buraya gelmemi çok istediler. Babam artık emekli olacağı için şirketin başına geçmem gerekiyor. Eh, bu halde geçemem. Bir an önce tedavi olup çalışmaya başlamam gerek," deyince alaycı bir tavırla yüzüne baktım.

"Beni de kalabalıklar içinde bayılmaya başladığım için buraya getirdiler. Bir de bazen depresyona girip haftalarca yatağımdan çıkmıyorum."

"Ah, öyle mi? Üzüldüm..."

"Aynen..."

Kerim'le yemekhane sırasına girdiğimizde önümüzde sadece bir kişi vardı. Masalarda ise herkes tek başına oturmuş sessizce yemeğini yiyordu ki toplamda on beş kişi filan yemek yiyordu... İkimiz sırayla öğle yemeklerimizi alıp bir masaya geçtik. Keşke bir şekilde tek başıma kalıp bu yemeği yalnız yiyebilseydim.

"Yemekleri güzelmiş..." diye mırıldandığım sırada patates kızartmamdan bir çatal alıp yemeye başladım. Yanında köfte ve salata vardı. Tam patates kızartmasından bir çatal daha alıp ağzıma atıyordum ki yemekhanenin girişinde onu gördüm. Eldivenli Çocuk! Kaşlarını çatarak yemek sırasına girdiğinde eldivenleri hâlâ elindeydi... İğrenir gibi yemeklere baktığını gördüm. Çok memnun olmasa da tabağını alıp bir masaya geçti. Tabağı masaya bırakıp çatalını koyacağı yeri ıslak mendille sildi. Ben ise film izler gibi onu izliyordum. Dağınık kumral saçları, ela gözleri ve üzerindeki siyah kazakla uyumlu siyah eldivenleriyle bir seri katili andırıyordu.

"Ketçap mayonez alacağım, ister misin?"

"Ne?" diye sordum bir anda afallayarak. "Ha... Yok, teşekkür ederim..." Kerim masadan kalkarken gözlerimi tekrar Merih'e çevirdim. Şimdi de tabağını inceliyordu. Patatesleri tek tek ayırıyor, salatanın içini karıştırıyordu. Sanki... içinde

bir şeyler arıyordu... saç gibi. Nihayet bir şey bulamayıp yemeye başladığı sırada gözlerinin bana kaydığını gördüm ve telaşla önüme döndüğüm an elimdeki çatalı düşürdüm. Korkuyla yere doğru eğilip çatalı aldım ve bu sefer de masamdaki su dolu bardağı yere devirdim! Su yere dökülmüştü ama bardak kırılmamıştı. Herkes bana bakıyordu! Telaşla bardağı masaya koyup tabağımı da orada bırakıp koşarak merdivenlere yöneldim.

"Rezalet!" dedi iç sesim. Önce çatalımı düşürmüştüm, sonra bardağımı... Sonra da koşarak kaçmıştım! Herkes arkamdan gülüyor olmalıydı. Bu yaşadığım şey dünyanın sonunun ön gösterimiydi sanki! Nefes nefeseyim, titreye titreye merdivenlerde koşturuyorum ve bir yandan da ağlıyorum! Tam üçüncü kata ulaşmıştım ki tanıdık bir yüzle karşılaştım.

"Asya!" dedim sanki annemi görmüşüm gibi, halbuki kızla sadece asansörde tanışmıştık ve üzerinden bir saat bile geçmemişti.

"Eylül... Ağlıyor musun?"

"Şey... ben..." diye kekelediğim sırada Asya eliyle merdivenleri gösterdi.

"Otursana, iyi görünmüyorsun." Başımı sallayarak merdivenin üst basamağına oturdum ve elimi yüzüme götürüp gözyaşlarımı sildim.

"Bir şey mi oldu?" dedi tedirgin bir sesle.

"Yani... basit bir şey. Aynı zamanda büyük..."

"Ne oldu?"

"Yemekhanede önce çatalımı düşürdüm. Onu almak için eğildiğim anda ise bardağımı düşürdüm ve daha da kötüsü onları orada bırakıp koşarak kaçtım!"

"Ah... Kaçma olayı kötü olmuş!"

"Herkes bana bakıyordu!"

"Bu hissi en iyi ben anlarım... Sana ilaç verdiler mi?" dediğinde gözyaşları içinde başımı salladım.

"Evet..."

"Bence odana gidip sabah için olan ilaçlarını bir an önce iç. Daha öğlen vaktindeyiz. En azından şu halinden kurtulursun."

"Tamam... Teşekkür ederim," diye mırıldanarak ayağa kalktığım sırada Asya hüzünle beni izliyordu.

"Eğer hava almak istersen yukarıda bir teras var. Oturma yerleri, kahve makineleri... Tavsiye ederim." Başımı sallayarak gülümsemeye çalıştım.

"Teşekkür ederim. İlaçlarımı içeyim, iyi hissedersem çıkarım."

"Tamam... şey..." dedi Asya, "lütfen kendini terastan atma. Sana orayı söyleyen ben olduğum için kendimi gerçekten kötü hissederim." Gülmeye başladım.

"Tamam, atmam..." diye mırıldandım.

"Tamam o zaman, sevindim. Görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Hızla odama doğru ilerleyip içeri girer girmez odamdaki su sebilinden bir bardak su aldım ve doktorun verdiği iki sabah ilacını aynı anda yuttum. Sakinleşmeye çalışarak yorganımın altında bir yarım saat geçirdikten sonra kendimi bir tık daha sakin ve iyi hissederek yataktan doğruldum. Sıradaki hedefim terasa çıkıp kahve içmekti. Üzerime montumu geçirip saçlarımı depresyon topuzu haline getirip burnumu çekerek odamdan çıktım. Bomboş bir asansörle terasa ulaştığımda terasta kimsenin olmadığını gördüm. Terasın kapısının yanındaki kahve makinesinden kendime bir bardak filtre kahve aldım ve yağan karı izlemek için banklardan birine oturdum. Hava buz gibiydi, kahve ise elimde şömine

tutuyormuşum hissi veriyordu. Burnumu çeke çeke hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kahvemi içtiğim sırada kapıdan birinin çıktığını hissettim. Siyah bir gölge hareket edip yanımdaki banka oturduğu an korkuyla başımı çevirdim.

Bu oydu...

Eldivenli Çocuk.

"Selam," diye mırıldandı elindeki kahveyi bankın üzerine bırakırken. Heyecanla başımı salladım.

"Selam..."

"Burada kimsenin olmayacağını düşünüyordum. Hava çok soğuk. Eğer yalnız kalmak istiyorsan gidebilirim," dedi etkileyici bir sesle. Doğrudan bana baktığını hissedebiliyordum, ben ise dışarıya bakıyordum.

"Sorun değil," dedim çekingen bir tavırla, "kahve içip gideceğim zaten." Başını sallayarak önüne döndü. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan öylece dışarıyı izledik ve kahvelerimizi yudumladık. Ortamdaki garip sessizlik beni geriyordu.

"Bu arada..." diye mırıldandı dışarıyı izlemeye devam ettiği sırada, "sen yemekhaneden çıkarken kimse sana bakmıyordu. Kimsenin umurunda bile olmadı. Herkes kendi hayatının derdinde... Eğer bu konuyu kafana taktıysan bil istedim." Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bu konuyu kafama taktığımı nereden çıkardın?"

"Tahmin ettim."

"Öyleyse yanlış tahmin etmişsin, kafama filan takmadım," diye yalan söyledim anlamsızca. Neden yalan söylemiştim ki?

"Güzel. Sevindim," diye mırıldandı.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçerken aklımda bin tane fikir dönüyordu. Bir şeyler söylemek, konuşmak istiyordum. Hatta onun hayatını öğrenmek istiyordum. O eldivenleri neden taktığını deli gibi merak ediyordum.

"Ne sormak istiyorsan sor," dediğinde gözleri bahçeye bakıyordu. Korkuyla sıçradım.

"Nasıl yani?" dedim tedirgince.

"Bir şeyler sormak istiyorsun, çok belli..."

"Nereden belli?"

"Çünkü gözlerini üzerime diktin ve sürekli bana bakıyorsun." O an gerçekten de birkaç dakikadır ona bakıyor olduğumu fark ettim ve bakışlarımı yere çevirdim.

"Yani... özür dilerim..." diye mırıldandım, "sadece merak ettim..."

"Neyi?" O kadar sert ve özgüvenli konuşuyordu ki insan ister istemez karşısında tüm özgüvenini kaybediyordu.

"Eldivenlerini..." diye mırıldandım sessizce. Evet, merak ettiğim buydu. Buruk bir gülümseme yerleşti yüzüne. Hâlâ bana değil dışarıda yağan kara bakıyordu. Sanki bu soruyu binlerce kez duymuştu ve açıklamaya alışmıştı.

"Obsesif kompulsif hastasıyım ben. Takıntı hastalığı. Bir ton takıntım var, bunlardan biri de eldivensiz hiçbir yere dokunamamak..." Başımı salladım.

"Tahmin etmiştim. Peki, eldivenlerinden iğrenmiyor musun? Sonuçta onlar her yere değiyor..." Dudağının sol kenarının belli belirsiz yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

"Saat başı değiştiriyorum."

"Ne? Kaç tane eldivenin var ki?"

"Otuz tane. Düzenli yıkanıyorlar, dönüşümlü olarak giyiyorum..."

"Vay canına..." diye mırıldandım şok içinde, "duyduğum en ilginç olay." Başını sallayarak kahvesinden bir yudum aldı.

"Peki, senin neyin var?" diye sorduğu an gözlerini gözlerime çevirdi. O an titrediğimi hissettim.

"Benim... sosyal anksiyete, panik atak ve majör depresyon."

"Sosyal anksiyeten gözlerinden okunuyor," dediği sırada korkarak gözlerimi kaçırdım.

"Biliyorum," dedim ve hüzünle başımı yere eğdim. "Ben Eylül bu arada. Sormadın ama söyleyeyim dedim. Pek umurunda değildir gerçi..." Kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

"İsmini biliyorum. Test sırasında kâğıdını teslim ederken gördüm. Bir de arkadaşın az önce arkandan bağırırken."

"Arkadaşım?"

"Pardon, sevgilin mi yoksa?" dediği an yüzümdeki hayal kırıklığını görür gibi oldum.

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Şu sarışın çocuk. Birlikte yemek yediğin."

"Ha, o mu?!" dedim anlık bir coşkuyla. "Burada tanıştık. Arkadaşım da değil sevgilim de."

"Anladım... Memnun oldum Eylül. Artık gitmem lazım," diyerek ayağa kalktı ve cevabımı bile beklemeden kapıya yönelip çıktı gitti.

"Memnun oldum Merih..." diye fısıldadım kalakaldığım bu bankta.

Tüm karakter gözlemlerim bir kenara, vardığım bir yargı vardı: Ondan etkilenmiştim. Belki de gördüğüm en etkileyici insandı. Bakışları donuktu, soğuktu ama bir yandan da sıcak bir his geçiriyordu. Cümleleri ne kadar yalın ve sadeyse söylemek istedikleri o kadar kalabalık ve doluydu. Dışı ne kadar tenhaysa içi o kadar karmaşıktı. Üstelik sanki buraya öylesine gelmiş gibi değil de sırf kimsenin yemekhanede arkamdan bakmadığını söylemek için gelmiş gibiydi. Sanki bana kendimi iyi hissettirmek istemişti, öyle değil mi? Bakışları, çözmek için can atacağım bir bulmaca gibiydi. Sanki sorunları ellerine taktığı eldivenlerden çok daha büyüktü. Sanki bu hayattan bıkmış, yorulmuş ve artık her şeyin karşısında

pes etmiş gibiydi. Buraya zorla getirildiği belliydi, sanki zorla getirildiği bu binada kendisine sorulacak her soruya öylesine alışmıştı ki benim sorularım onu şaşırtmamıştı bile. Ezberden konuşuyordu, söylediği şeyler kalıplaşmıştı. Bu cevapları herkese verdiği belliydi ama içinde bu cevaplardan çok daha ötesi vardı. Sanki içinde kocaman bir kaos yaşıyordu ama bu kaosun şiddeti dışına sakinlik olarak vurmuştu. Eldivenli Çocuk'ta içten içe kendimden bir şeyler görmüştüm... Her şeyden öte, biz aynı savaşın askerleriydik. Hayata uyum sağlayamıyorduk. Yaşama uyum sağlayamıyorduk. Belki de birbirimize ihtiyacımız vardı...

Hayatım boyunca konuşmadığım kadar insanla bu binada birkaç saat içinde konuşmuştum. Sanırım onlarla konuşabiliyor olmamın sebebi, hepimizin bir noktada hayata tutunamıyor olduğunu bilmekti. Hepimizin büyük boyutlarda zayıf noktaları olduğunu bilmek, her birimizin hayattan yara aldığını bilmek, hepimizin ruhlarımıza birer yara bandı yapıştırmak için buraya gelmiş olduğunu bilmek beni biraz olsun sakinleştiriyordu. "Kar Küresi" adını verdikleri bu yer üzerimize kar yağdırıyordu ve ben azıcık da olsa ferahlama hissetmeye başlamıştım. Belki de buraya gelmeye gerçekten de ihtiyacım vardı. Belki yalnızlıktan yanan kalbimi söndürecek şey kar taneleriydi...

Kar taneleri bizim dev yangınımızın kıvılcımları olacaktı...

Küçük geyik günlerden bir gün annesi ve kardeşleriyle birlikte geçirdiği uykusundan uyandığında etrafına bakındı. Orman kapkaranlık ve sessizdi. Oysa uzaktan güçsüz bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Hemen doğrulup ayağa kalktı. Birkaç adım attıktan sonra çok uzaklarda bir yerde ışıkları yanan bir bina gördü. O da neydi öyle? Korkuyla geriye doğru birkaç adım attı ve annesinin yanına kıvrılıp uzandı. O an içindeki dünyada yeni bir his keşfetti küçük geyik. Merak... İçinde daha önce görmediği bu manzaraya karşı bir merak oluşmuştu. Bu merak onu buradan alıp oraya götürür müydü bilmiyordu. Tek bildiği ve tek istediği güvende olmaktı. Oysa içi içini yerken son bir kez gözlerini açtı küçük geyik. Güzel gözlerini kısarak bir kez daha uzaklara baktı ve binanın ışıklarını gördü. "Bunlar da ne böyle?" diye düşündü içinden. "Yoksa dünyadan başka bir gezegen mi görüyorum uzaklarda?" Uzun uzun izledi uzaktaki o belli belirsiz ışıltıyı. İçindeki korku ve merak birbiriyle savaşırken bu gecelik de olsa korkusunun galip geldiğine emindi. Gözlerini kapatıp uykusuna döndü. Oysa biliyordu ki bir gün merak hissi galip gelecekti ve kendisini bir bilinmeze doğru yürürken bulacaktı.

Zaten hayat bir bilinmeze doğru düşe kalka yürümek değil midir? Sahi ya, nedir bu hayat?

Gökyüzünde sönmüş binlerce yıldız var,
parlamadıkları için kimse onların varlığından
haberdar değil.
Ben de onlardan biriydim işte.
Varım ama kimse varlığımdan haber değil,
çünkü parlamıyorum diğerleri gibi.

III.

Görünmez...

Biz buradayız, bunlar yaşanıyor.

Gözlerim önümde açık bilgisayarımın ekranında, hemen yanımda kahve fincanımdan yükselen buhar, diğer yanımda ise sandal ağacı kokulu mumun odamda yarattığı loş aydınlık... Yaklaşık iki saattir yeni odamda oturmuş müzik dinliyor ve internette dolanıyorum. Dışarıda odaların kapıları bir bir açılıp kapanıyordu. Elli öğrenciyle tek tek psikiyatri görüşmeleri yapılıyor belli ki. Ben muhtemelen ilk görüşülenlerden biriydim... Hayatta hep her şeyin sonuncusu olmuşumdur, biliyor musunuz? Hastane sıralarının, kasa kuyruklarının, insanların iyi veya kötü bir haber vermek için telefonu eline aldıklarında aklına gelen isim listelerinin hep en sonundaydım. Belki de o listelerde hiç yoktum, kimbilir? Annem bir keresinde doğduğum günü anlatmıştı, hastaneye ilk gelen olmasına rağmen ameliyata en son annemi almışlar.

Hayatım boyunca kendimi hep üzerimde bir görünmezlik pelerini varmış gibi hissettim. Bazen durup, "Bu insanlar beni görmüyor olabilir mi?" diye sorguladığım pek çok gece geçirdim. Birine âşık oldum, söyleyemedim, biriyle arkadaş olmak istedim, söyleyemedim. Sesi en kısık olan öğrencisiydim yıllarca gittiğim lisenin. "Garip" diye adlandırılan bir öğrenciydim. "Çok garipsin..." derdi tanıştığım herkes bana.

Haklılardı, öyleydim. Başım hep yere eğikti, lise sınıfımın yerlerinin desenini o kadar iyi ezberlemiştim ki o desenleri hatırlamak canımı sıkıyordu. Hayat yerde değil, tam karşıdaydı ama ben başımı hiçbir zaman kaldırıp tam karşıya bakamamıştım işte. Hayatım boyunca kendimi ne zaman kötü hissetsem kendime var olmadığımı fısıldardım, "Ben burada değilim, bu yaşanmıyor," diye fısıldardım kendime. Benliğimin koskoca özeti yokluk hissiydi, ben yoktum, ben var olmamıştım ve var olamıyordum. Ben... yoktum.

Bir keresinde okulun yangın merdiveninde mahsur kalmıştım. Tüm katları dolaşıp tek tek herkesin kapısına vurmuştum. Ama sadece kapılara vurmakla kalmıştım; çünkü sesimi çıkaramıyordum. "Yardım edin!" diyemiyordum. "Burada mahsur kaldım!" diyemiyordum, ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Çünkü ben buydum. Kendimi kötü hissettiğim her yer beni kapalı bir kutuya çeviriyordu, kendimi bir kaplumbağa gibi sırtımdaki kutunun içine kapatıp saklanıyordum. Ben o gün o yangın merdiveninin basamaklarına oturup tam iki buçuk saat bekledim. Biri gelip kapıyı açtığında o yangın merdivenlerinden çıkıp gittim. Yaşadığım her şey ama her şey bana küçücük hissettirdi. Konuştuğum herkes gözlerimin önünde devleşirken ben yerin dibine girdim. Herkes çok güzeldi, herkes çok zekiydi, herkes çok yetenekliydi, herkes parlıyordu. Ben ise yoktum, varsam bile miniciktim işte... Kimsenin beni göremeyeceği kadar küçük, kimsenin beni göremeyeceği kadar dikkat çekmeyen bir tiptim her zaman.

Gökyüzünde sönmüş binlerce yıldız var ama parlamadıkları için kimse onların varlığından haberdar değil. Ben de onlardan biriydim. Varlığımla yokluğum birdi; çünkü diğerleri gibi parlamıyordum.

Bu zamana kadar annemle babam hep hayatımdaydı da en azından beni gören, bilen iki insan olduğu düşüncesi beni

yaşadığıma inandırıyordu. Şimdi ise burada tek başıma bırakılmıştım. Bilmiyorum... Belki de yapılması gereken buydu. Belki tek başıma bırakılmalıydım; belki ancak tek başıma bırakıldığımda kalkabilecektim ayağa, kim bilir? Üstelik bu binadaki herkesin gözlerinde bu ifadeyi görüyordum, hiperaktif Kerim'in gözlerinde bile! Sanki hepsi toplum tarafından görülmemenin acısını yaşıyordu, hepsinin gözleri sönük bakıyordu benimkiler gibi... Herkes gözlerini birbirinden kaçırıyordu. Hepimiz birbirimizden kaçıyorduk. Sanırım bu yüzden burada kendimi o kadar da kötü hissetmemiştim... çünkü hepimiz kötü hissediyorduk.

"Alo?" Odanın telefonu çalar çalmaz yerimden sıçrayarak telefonu kulağıma dayadım.

"Eylül merhaba! Ben Füsun..." Gözlerimi devirerek başımı salladım.

"Buyurun..."

"Bütün teşhisler tamamlandı, gruplar belirlendi canım. Doktor Bey sana iletmiştir, sen A grubundasın. Yirmi dakika sonra yani saat tam 20.30'da grubunun tanışma toplantısı olacak. Zemin katta A sınıfında. Bugünlük sizi çok uzun tutmayacaklar, tanıştıktan sonra yemek yiyip odana geçebilirsin. Bekliyoruz, görüşmek üzere."

"Şey..." dedim endişeli bir sesle.

"Evet, gelmek zorundasın Eylül!" dedi Füsun Hemşire gülerek. İstemsizce güldüm ama karnım ağrımaya başlamıştı bile.

"Tamam. Şey... tamam..." Lafı eveleyip geveleyip telefonu kapattım ve ayağa kalktım. Duvardaki aynada üstüme başıma baktım; toplantıya pijamayla insem çok mu garip olurdu?

Evet, epey garip olurdu.

İstemeye istemeye eşyalarımı yerleştirdiğim yeni dolabımın kapaklarını açtım ve kot pantolonumla kırmızı kazağımı

çıkarıp hızlıca üzerime geçirdim. Saçlarımı tepeden toplayıp bir yandan saate bakarak bir yandan odanın içinde dolaşmaya başladım. Hava kararmıştı, gözlerim karşı camdaki yansımama kaydı. Oradaydım işte, bir camın yansımasında... Çaresiz gözlerle kendi gözlerime bakıyordum. İçinde bulunduğum psikolojik savaşın içinden nasıl kurtulacağımı hesaplıyordum, kurtulabilecek miydim? Çıkmaz bir sokağın sonundaki duvara bakıp oradan nasıl çıkacağımı hesaplamak gibiydi içinde bulunduğum durum.

Gözlerim saate kaydı. Toplantının başlamasına beş dakika kalmıştı. Derin bir nefes alıp üzerime uzun hırkamı geçirdim ve telefonumu cebime atıp odamdan çıktım. Koridor bomboştu ve garip bir şekilde asansöre binme düşüncesi beni her zamankinden daha inanılmaz rahatsız etmişti. O sebeple merdivenlere yöneldim ve ilk defa gördüğüm birkaç kişinin yanından hızlanıp geçerek merdivenleri indim. Zemin kata ulaşır ulaşmaz merdivenlerin karşısındaki kapıda "A SINIFI" yazısını gördüm. Kapı açıktı ve ben kalp krizi geçirmek üzereydim. Birkaç saniye boyunca kapının önünde durup öylece sınıfa baktım.

"Hadi..." diye fısıldadım kendime, "hadi..." Zar zor birkaç adım atıp sınıfa girdiğimde gözlerim önce tanıdık yüzleri gördü, **Asya**, **Kerim** ve **Eldivenli Çocuk**... Onları görmek beni biraz rahatlatmıştı ama herkesin yüzündeki korku eşi benzerini görmediğim bir korkuydu. Asya kıpkırmızıydı, neredeyse ağlayacaktı. Sınıftaki hiç kimse birbirine bakmıyordu. Bir tek Kerim birileriyle konuşmaya çalışıyordu ama onun da canı oldukça sıkkın görünüyordu. Eldivenli Çocuk ise sıraya doğru eğilmiş siyah eldivenleriyle önündeki deftere bir şeyler karalıyordu.

"Selam!" dedi Kerim mutsuz bir yüzle, başımı salladım.

"Selam...!"

Toplamda daire şeklinde dizilmiş on sandalye vardı, bunların önünde de küçük birer masa vardı. Kerim'in yanları dolu olduğu ve tek boş sandalye Asya ile Eldivenli Çocuk'un arasında olduğu için sessizce oraya oturdum. Merih başını kaldırıp bakmadı bile, Asya ise başını kaşıyordu, dikkatli bakınca gözlerinin dolu olduğuna yemin edebilirdim.

"Selam..." diye mırıldandım Asya'ya doğru, tam o an Merih başını kaldırıp bana bir saniyeliğine baktı ve başını tekrar defterine eğdi. Gerginlikten sırtım ağrıyordu.

"Merhaba."

Asya'nın sesi resmen titriyordu, gerçekten de ağlıyordu... Tam şu an onu ağladığı için teselli etmem onu daha kötü etkileyecekti, o yüzden normal bir durummuş gibi davranmaya karar verdim. Hepimiz başımızı önümüzdeki masaya eğmiş bir şekilde sessizce beklerken sınıfta bir tek Merih'in bir şeyler karalama sesleri duyuluyordu. Karalamak derken, gerçek anlamda karalıyordu defterini... Sonunda bu sessizliği bölen kişi kapıdan giren orta yaşlı, kahverengi saçlı, kilolu bir kadın oldu. Üzerinde bir doktor önlüğü vardı. Gülerek içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Merhaba, geciktiğim için kusura bakmayın!"

Kimse başını dahi kaldırıp kadına cevap vermezken kadın bunu çok normal karşıladı ve kendi sandalyesine oturdu. Başımı kaldırıp ona baktığım sırada o gülümseyerek hepimize tek tek bakmakla meşguldü.

"Öncelikle kendimi tanıtayım. İsmim Yıldız. Uzman psikoloğum, grup terapilerinizi ben yöneteceğim; yani bundan sonra sizinle neredeyse her gün görüşeceğiz. Şimdilik sadece bir tanışma toplantısı yapalım dedim." Sonra bizlere bakarak sessizce birkaç saniye geçirdi ve konuşmaya devam etti.

"Biliyorum ki hepiniz gerginsiniz, biliyorum ki hepiniz büyük bir stres altında geldiniz buraya. Yine biliyorum ki her biriniz sosyal hayata adapte olamayacağınızı düşünüyorsunuz, tek başınıza olduğunuzu, görünmez olduğunuzu düşünüyorsunuz..." derken kaşlarımı çattım. Hepsi benim gibi mi hissediyordu?

"Yaşadıklarınız çok zor şeyler ama biz size yardım etmek için buradayız. Birkaç ay sonra bunların hepsini aştığınızda bu binadan bambaşka insanlar olarak çıkacaksınız. Şimdi sizi zorlamayacağım. Sadece bir iki cümleyle burada bulunma nedeninizi söyleseniz bile bizim için yeterli... Hadi bakalım, seninle başlayalım."

Oluşturduğumuz çemberin başındaki sarışın kıza doğru elini uzatıp söz verir vermez gözlerim o yöne kaydı. Kız oldukça güzel, alımlı bir tipti. Oysa o kadar kötü görünüyordu ki neredeyse sınıftan kaçıp gidecekti.

"İsmin nedir?" diye sordu psikolog onu konuşmaya teşvik etmek için.

"Ben..." diye mırıldandı, "ismim Reva. Yirmi bir yaşındayım, üniversite okumuyorum. Yani... Yaşadığım sorunlar sebebiyle bir süredir evden çıkamadığım için üniversiteye gidemedim..."

"Evet, harika gidiyorsun Reva. Peki, bu sorunların neler, onları da öğrenebilir miyiz?" Kız birkaç saniye saçlarını karıştırdıktan sonra dudaklarını araladı.

"Sosyal anksiyete..." Her halinden belliydi zaten.

"Evet, teşekkür ederiz Reva! Şimdi seninle devam edelim..." diyerek ikinci sıradaki kıvırcık kumral saçlı çocuğa söz verdi psikolog.

"Ben Can," dedi sessizce, "yirmi iki yaşındayım. Üniversite mezunuyum ama sosyal anksiyetem sebebiyle iş hayatına atılamıyorum. Aylardır evden çıkamıyorum..."

"Pekâlâ Can. Aramıza hoş geldin!"

"Teşekkürler..."

"Evet, şimdi seni tanıyalım..." diyerek Can'ın yanındaki uzun boylu, yapılı çocuğa söz verdi psikolog.

"Ben Korhan... Bipolar bozukluk hastasıyım. Yirmi bir yaşındayım. Üniversitede inşaat mühendisliği okuyordum ama bu aralar rahatsızlığım arttığı için okulumu dondurmak zorunda kaldım ve ailemin ısrarıyla buraya geldim."

"Evet, teşekkür ederiz Korhan. İyi ki geldin!"

"Teşekkür ederim..."

"Evet, şimdi seni tanıyalım!" diyerek Merih'e baktı psikolog. Merih kendinden emin bir şekilde başını kaldırıp elindeki kalemi bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Ben Merih," dedi net bir sesle, sesinde çekingenliğin kırıntısı dahi yoktu. "Yirmi yaşındayım. Grafik tasarım öğrencisiyim, buraya okulumu dondurarak geldim. Obsesif kompulsif bozukluk hastasıyım, eldivenlerim olmadan hiçbir yere dokunamıyorum. Aynı zamanda öfke kontrolü problemim var. Bunları burada çözebileceğime inanmasam da bir şekilde buraya gelmeye zorlandım. Bu kadar..." dediğinde herkesin bakışları Merih'e yöneldi. Sınıfta gergin bir sessizlik oldu. Psikolog boğazını temizleyerek Merih'e gülümsedi.

"Emin ol burada bulunan kimse burada sorunlarını çözebileceğine inanmıyor. İnanmanız şart da değil Merih... Zaman içinde gelişiminizi gördükçe inanacaksınız... Evet, şimdi seni tanıyalım."

Söz bana verildiği an kalbimin deli gibi atmaya başladığını hissettim. Herkes başını tekrar masasına eğmişti, Merih kâğıdını karalamaya dönmüştü ama yine de kendimi çok büyük bir stres altında hissediyordum.

"Ben..."

"Evet, sakin olalım, stres yapacak bir durum yok!" dedi psikolog gülerek. Başımı salladım.

"Ben Eylül. On sekiz yaşındayım." Durdum ve başımın titriyor olduğunu hissederek elimi boynuma götürdüm. İçimden, *Ben burada değilim, bunlar yaşanmıyor, ben burada değilim, bunlar yaşanmıyor,* diyerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Memnun olduk Eylül, peki, buraya gelmenin sebepleri nedir?"

Derin bir nefes aldığım sırada Merih'in bakışlarının kâğıdından uzaklaşıp yüzüme çevrildiğini gördüm. Gözleri gözlerimle buluştuğunda garip bir güven hissi hissettim ve konuşmaya başladım.

"Sosyal anksiyete, panik atak ve majör depresyon... Sanırım buradaki en ağır vakalardan biriyim, değil mi?" Merih gözlerini benden kaçırıp kâğıdına çevirirken psikoloğun güldüğünü duydum.

"Emin ol buradaki herkes kendini en ağır vaka olarak görüyor. Teşekkür ederiz Eylül. Şimdi sana geçelim canım..."

Psikolog hanımla birlikte ben de bakışlarımı Asya'ya yönelttiğimde kızın sol gözünden bir damla yaş aktığını gördüm. Bakışlarımı ondan kaçırıp masaya çevirdiğimde Asya titreye titreye konuşmaya başladı.

"Ben Asya... İsmim Asya..."

"Evet, memnun olduk Asya!" dedi Yıldız Hanım. "Acele etmene gerek yok, sakinleştiğin an konuşmanı bekliyoruz..."

"Ben yirmi yaşındayım. Görsel sanatlar okuyordum ama yaşadığım sosyal anksiyete sebebiyle okulumu dondurdum ve doktorumun tavsiyesiyle buraya geldim."

Tek nefeste bu cümleyi kurduktan sonra hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Neredeyse *Başardın*! diyerek ona

sarılacaktım. Gözlerimi ona çevirerek gülümsedim. O da gözyaşları içinde buruk bir gülümsemeyle bana karşılık verirken psikoloğun söze girmesiyle önümüze döndük.

"Harika, çok teşekkür ederiz Asya. Sıradakine geçebiliriz." Sıradaki kişi Kerim'di. Gözlerimi ona çevirdiğimde yerinde zor durduğunu fark ettim.

"Ben Kerim. Dikkat bozukluğu ve hiperaktivite hastasıyım. Yirmi yaşındayım. Düşüncelerimi takip etmekte zorlanıyorum, konudan konuya atlıyorum, enerjim asla bitmiyor ve çoğu gece düşünceden düşünceye atlarken uykusuz kalıyorum. Bu durum artık hayatımı zehir etmeye başladığı için buraya geldim. Kendi isteğimle..."

"Teşekkür ederiz Kerim, çok memnun olduk!"

"Ben teşekkür ederim. Sormak istediğiniz bir soru var mı?" O kadar enerjik görünüyordu ki onu dinlerken ben yorulmuştum.

"Şimdilik hayır, yarınki dersimizde bol bol konuşuruz... Evet, şimdi seni tanıyalım," diyerek Kerim'in yanında oturan uzun, kahverengi saçlı kıza söz verdi psikolog. Pek gergin görünmüyordu ama mutsuz olduğuna emindim.

"Ben Masal," diye mırıldandı, "yirmi yaşındayım. Majör depresyon ve kleptomani hastasıyım. Majör depresyon sebebiyle bazen haftalarca depresyonda kalabiliyorum, kleptomani ise söylemeye utandığım bir durum... Bunu kabullenmem çok uzun zamanımı aldı... ve çok zor oldu ama ben ihtiyacım olmamasına rağmen bir şeyleri çalma hastalığından mustaribim..."

Gözlerimi ona çevirip baktığımda kızın bunu söylerken bile ne kadar utandığını görebiliyordum. Bu hastalığı ilk kez burada duymuştum. Bir insanın başına gelebilecek en kötü durumlardan biri olmalıydı bu. Utanmaması için başını

tekrar masama çevirdim. Gözlerim istemsizce Merih'e kaydığında karaladığı kâğıda baktım. Ne garip, az önce o kâğıdı sadece karaladığını düşünmüştüm... Şimdi ise kâğıtta kocaman bir kar tanesi resmi çiziliydi. Şaşırarak yüzüne baktığımda ona baktığımı bile görmemişti.

"Memnun olduk Masal, aramıza hoş geldin. Ve utanman gereken hiçbir şey yok! Evet, sıradaki ismimizi tanıyalım..."

"Ben Mehmet," dedi hafif kilolu, sevimli bir çocuk, "yirmi yaşındayım. Kerim gibi benim de dikkat bozukluğum var. Aynı şeyleri yaşadığımı söyleyebilirim."

"Memnun olduk Mehmet, aramıza hoş geldin. Evet, sonuncu arkadaşımızı tanıyalım!" Başımı kaldırıp çemberin sonundaki isme baktım. Esmer ve oldukça yakışıklı bir çocuk oturuyordu son sırada. Başını kaldırıp mutsuz ama kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Ben Murathan. Yirmi yaşındayım. Babamın işi sebebiyle iş hayatına erken atılıp çok yoğun çalıştığım için yaklaşık iki aydır tükenmişlik sendromu teşhisiyle yaşıyorum. Bu iki aylık süreçte sosyal yaşamdan koptum... Evimden çıkmadığım, kimseyle konuşmadığım ve kendimi çok yorgun hissettiğim iki aylık bir süreç geçirdim... hâlâ da geçiriyorum. Bu sebeple buradayım."

"Hoş geldin Murathan. Hepinize paylaştığınız bilgiler için çok teşekkür ederim! Konuşurken birçoğunuz çok zorlandı, biliyorum ama bakın, başardınız! On kişilik bir grubun içinde tek tek konuşup kendinizi tanıttınız. Bugün gerçekten büyük bir ilk adım attınız ve eminim ki çok daha büyük adımlar atacaksınız... Şimdilik bu kadar çocuklar. İyi ki geldiniz, iyi ki burada bir aradayız. Her şey güzel olacak, emin olun. Şimdi ister odalarınıza gidebilir, ister yemekhanede yemek yiyebilir, ister gece on ikiye kadar bahçede veya terasta vakit geçirebilirsiniz. İyi geceler dilerim..."

Psikolog Yıldız Hanım sınıftan çıkar çıkmaz herkes toparlanıp ayağa kalktı. Asya koşar adım merdivenlere yöneldi. Hepimiz bir an önce odalarımıza dağılıp duvarlara vura vura ağlamak istiyor gibiydik. Bu sırada küçük defterini kapüşonlusunun cebine atarken Merih'in birkaç saniyeliğine bana baktığını yakaladım.

"Benimle yemek yemek isteyen var mı?" Kerim sınıfa seslenirken onu kendisiyle aynı hastalığa sahip Mehmet cevapladı:

"Ben isterim!"

İkisi konuşarak sınıftan çıkarlarken ben biraz hava alma ihtiyacı hissederek ayağa kalkıp bahçeye yöneldim. Füsun Hemşire bahçede oturmuş yağan karın altında sigara içiyordu. Sanki bir şeye efkârlanmış gibiydi.

"Eylül!" dedi beni görür görmez, telaşla sigarasını yere atıp söndürdü.

"Merhaba... Rahatsız olmayın, içebilirdiniz..."

"Ah, ben... genellikle içmem. Öyle bir tane içesim geldi!" dediği an gülümsedim. Aslında garip bir şekilde bu kadını sevmeye başlamıştım.

"Bir derdiniz var galiba..." diye mırıldandım. Gülümseyerek başını salladı. Yüzünde hafif bir hüzün dalgalanması vardı.

"Eh, evet var ama sen bunlarla canını sıkma canım benim. Sen nasılsın? Nasıl geçti ilk toplantın?"

"Zordu... Yani hepimiz çok gerildik."

"Ama bak bayılmamışsın!"

Birlikte güldüğümüz sırada Merih'in binadan çıkıp ormanlık alana doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerim ona takılı kaldığında Füsun Hemşire hâlâ konuşuyordu.

"Merak etme, ilk dersinin zor geçmesi normal..." Merih ormanlık alana doğru yürümüş, ağaçlardan birinin

dallarından birine turuncu bir ışık asmış ve ağacın dibine oturup kulaklıklarını kulağına takarak elindeki defterine çizim yapmaya başlamıştı. Füsun Hemşire bu destek merkezinin kuruluşu hakkında gereksiz bilgiler verirken benim gözlerim Merih'teydi.

Ve tam o an Merih'in de birkaç saniyeliğine gizlice beni izlediğini fark ettim. Belki de yanına gitmeli, ne çizdiğini sormalıydım?

"Böylece bu binayı satın aldılar, tam hayallerindeki gibi bir yer oldu!" diyerek konuşmasını bitirdi Füsun Hemşire.

"Anladım... Güzel bir yer olmuş..." diyerek onu dinlemediğimi gizlemeye çalıştım. Füsun Hemşire gülerek ayağa kalktı.

"Canım benim şimdi içeri girip B grubu öğrencilerini aramam gerek. Sen de burada çok kalma, üşütürsün!"

"Tamam, kalmam..."

Füsun Hemşire içeri girer girmez oturduğum bankta ne yapacağımı düşünmeye başladım. Birkaç dakika boyunca öylece ormanı ve yağan karı izledikten sonra büyük bir cesaretle ayağa kalktım. Kapının girişindeki kahve makinesinden iki kahve alıp yavaş yavaş Merih'e doğru yürümeye başladım. Beni hâlâ fark etmemişti. En sonunda tam yanı başında durduğumda başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çattı. Kulaklıklarını çıkarıp neden geldiğimi sorar gibi yüzüme bakınca ürkekçe gülümsemeye çalıştım.

"Selam..."

"Selam," dediğinde yanına gitmiş olmama gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Gel, otur," diyerek yana doğru kaydı ve çizim yaptığı defteri telaşla kapatıp yere koydu. Kahvelerden birini ona uzattım. Kahveyi elimden alırken elim eldivenine değdi ve elini telaşla elimden çekti.

"Özür dilerim... Eldivenine değdim..." diye mırıldandım.

"Sorun değil. Kahve için teşekkür ederim." Kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. Ben de yanına oturup ağaca yaslanarak kahvemden bir yudum aldım. Birkaç dakika boyunca ne o bir şey söyledi ne de ben. Öylece kahvelerimizi içerek orada sessizce oturduk. Yağan karın altında bir ormanın içinde oturmuş Merih'in ağaç dalına astığı ışığın aydınlığıyla sadece susuyorduk...

"Sınıfta konuşurken elini hep boynuna götürdün... Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak. Tam o an boynumun tekrar kasıldığını hissettim ve elimi bir kez daha boynuma götürdüm.

"Şimdi yaptığın gibi..." dedi gözlerini boynuma çevirerek. Gözleri boynumda ve ellerimde dolaştı.

"Ben... gerildiğimde... boynum tutuluyor." Merih'in etkileyici gözleri hâlâ boynumdaydı.

"Sınıfta elini boynuna götürüp duraksadığında dudakların kıpırdıyordu... Sanki içinden bir şeyler söylüyordun," dedi ve gözleri bir kez daha gözlerime çevrildi.

"Dudaklarım mı kıpırdıyordu?" diye sordum şaşkınlıkla. Çatık kaşlarıyla başını salladı.

"Evet, sanki bir şeyler tekrarlıyordun..." Beni bu kadar ayrıntılı incelemiş olması beni o kadar strese sokmuştu ki neredeyse bayılacaktım.

"Şey... Ben böyle ortamlarda kendimi kötü hissettiğimde hep görünmez olduğumu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışırım ve kendime hep şey derim..." diyerek durdum, bunu ilk defa birine itiraf ediyordum.

"Ne dersin?" diye sordu gözlerini gözlerime dikerek.

"Şöyle... *Ben burada değilim, bu yaşanmıyor, ben burada değilim, bu yaşanmıyor...* İyi hissedene kadar bunu tekrar

ederim." Merih acı içinde gülümseyerek önüne döndü. Başını ağaca yaslayıp bakışlarını yukarıdan yağan kara doğru gökyüzüne çevirdi.

"Belki de kötü hissetmelisindir," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bu zamana kadar kendini hep görünmez olduğuna inandırmışsın... Kötü hissettiğin yerlerde olmadığına, kötü hissettiğin olayların yaşanmadığına inandırmışsın. Kendine yalan söylemişsin," dedi acımasız bir sesle. İşte şimdi gerçekten de kendimi kötü hissediyordum.

"Ve bunun bir faydasını görmemişsin. Kalabalık yerlerde bayıldığında da muhtemelen kendine bunu söylemişsindir ama bu senin bayılmanı engellemiş miydi? Hayır." Şaşkınlıkla yüzüne baktığım sırada o kadar üstüme gelmişti ki gözlerim dolmuştu.

"Sen benim kalabalık yerlerde bayıldığımı nereden biliyorsun!" dedim şok içinde. "Ben bunu sana anlatmadım bile..." Gözlerini gökyüzüne dikmiş bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Sarışın çocukla konuşurken duydum..."

"Eğer bunu bilmeni isteseydim sana da anlatırdım. Üstelik böyle bir konuda üstüme gelmen ne kadar doğru?" derken sesim titriyordu. Merih gözlerini gözlerime çevirdi ve söylediklerine pişman olduğunu hissettim.

"Ben senin üstüne gelmiyorum. Ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Senden bana yardımcı olmanı istemedim!" diyerek ayağa kalktım. Gözyaşları içinde binaya doğru yürürken Merih peşimden gelip kolumu tuttu.

"Eylül!" dedi sessizce. "Beni dinler misin?"

"Sen benim ne kadar zor şeyler yaşadığımı biliyor musun? Bir çift var olmayan el tarafından boğuluyormuş gibi

hissederken kendimi 'Ben burada değilim, bunlar yaşanmıyor!' diye teselli etmekten başka bir çarem olmadığını biliyor musun? Ben çaresizlikten kendimi buna inandırmaya çalıştım Merih! Başka çarem var mıydı?" Gözyaşları içinde ona bir bir cümlelerimi sıralarken tir tir titriyordum ve Merih karşımda çaresizce bana bakıyordu. Eldivenli eli kolumu nazikçe tutarken daha fazla ayakta duramayacağımı anlayıp yere doğru eğildim.

"İyi misin? Başın mı dönüyor?" diye sorduğunda oldukça telaşlanmıştı. Bana doğru eğilip yüzüme bakarken başımı salladım.

"Ben burada değilim, bu yaşanmıyor, ben burada değilim..." diye fısıldamaya başladığım sırada nefesim düzene giriyordu. Merih eldivenli elini yanağıma koyup yüzümü kaldırdı ve yüzüne doğru çevirdi.

"Sana kendini kötü hissettirdiğim için özür dilerim Eylül. Yapmak istediğim bu değildi. Ama bir dahakine kendini kötü hissettiğinde kendine görünmezmişsin muamelesi yapmak yerine, 'Ben buradayım, bu yaşanıyor,' demeyi seç. **Çünkü sen varsın, buradasın ve bunlar yaşanıyor...**"

Gözlerine bakarak art arda nefes alıp verdiğim sırada kalbim deli gibi atıyordu.

"Hadi..." dedi cesaret veren bir sesle, "beraber tekrar edelim. Biz buradayız. Bunlar yaşanıyor."

"Hayır," dedim çaresiz bir sesle.

"Hadi Eylül... Biz buradayız, bunlar yaşanıyor. Biz buradayız, bunlar yaşanıyor... Hadi." Ela gözleri beni kendisiyle birlikte burada olduğumu ve bunları yaşadığımı kabullenmeye çekerken içimde garip bir konfor hissi hissettim. Nefesim sakinleşirken dudaklarımı araladım ve tereddütle cümlesini tekrar ettim.

"Biz buradayız..." dedim, "bunlar yaşanıyor..."

Dudağının sol tarafı hafifçe yukarı kıvrılırken yazı yazmayı öğrendiğim ilk an babamın yüzünde gördüğüm ve hâlâ hatırladığım gururu gördüm sanki Merih'in gözlerinde. Eldivenli eli hâlâ yanağıma değiyordu, bir ormanın ortasında yerde oturmuş karşımda bana doğru eğilmiş bir yabancının bakışlarıyla hayatımda ilk kez "var olduğumu" kabul etmiştim.

"Sana bu zamana kadar görünmezmişsin gibi hissettiren herkesi unut, sen varsın Eylül. Sadece bunu hatırla, olur mu?"

Merih'in cümlesi gözlerimden birer damla daha yaş akmasına sebep olurken boynumun gevşediğini, nefeslerimin düzenli bir hale geldiğini ve kalp atışlarımın normale döndüğünü hissettim. Merih eldivenli elini yavaş yavaş yanağımdan çekti.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım, "artık gitmem lazım..."

Ayağa kalkıp hızla binaya doğru yöneldiğim sırada Merih olduğu yerde kalmıştı. Hayatımda ilk defa bir yerden rezil olduğum için üzüntüyle kaçmıyordum. Hayatımda ilk defa kendimi uçar gibi hissediyordum. Var olduğumu kabul ettiğim ilk an şu andı.

Ben vardım, bunlar yaşanıyordu.

Ben vardım...

Bunlar yaşanıyordu...

Biz buradaydık ve bunlar yaşanıyordu.

Küçük geyik ve ailesi ormanın içinde yaptıkları bir sabah gezisinin ortasında önlerine çıkan ufak bir mangal ateşinin etrafında durmuş merak içinde ateşi izliyorlardı.

"Bu da ne böyle?" deyivermişti küçük geyik ateşi gördüğü ilk an heyecan içinde. Annesi hüzünle gülümsemiş ve, "Ateş..." diye cevaplamıştı, sonra devam etmişti anlatmaya:

"Isıtan, aydınlatan ve yakan..." Son kelimeyi duymak ürkütmüştü küçük geyiği. Meraklı gözlerle annesinin gözlerine bakmıştı.

"Hem ısıtıyor, hem aydınlatıyor, hem de yakıyor. Bir şey hem böylesine iyi hem de böylesine kötü olabilir mi anne?" Annesi dolu gözlerle ateşi izlemeye devam ederken başını sallamıştı.

"Dünyadaki her şey böyledir, seni ısıttığını sandığın her şey her an senin yangınına dönüşebilir..."

BİZ BURADAYIZ
VE BUNLAR YAŞANIYOR.

IV.

Merih Devrim Uyar

İyi geceler Eylül...

(Kısım Bir)

Odama döner dönmez odamın ışıklarını yakmak yerine masamın üzerindeki mumları yakmıştım. Yaşamak benim için üşümekten ibaretti. Etrafım ne kadar sıcak olursa olsun içimde yaşadığım kış beni hep üşütmüştü. Yazın ortasında deniz kenarında güneşlenirken bile içim bir kış günü kadar soğuktu. İşte bu yüzden mumlarımı hiç yanımdan ayırmıyorum. Küçücük bir mumun küçücük bir ateşi beni ısıtmaya yetiyor sanki güneş bile beni ısıtamazken...

Yatağıma oturup yatak başlığıma yaslanmış ve dışarıda yağan karı izlemeye başlamıştım. Merih hızlanan kara rağmen hâlâ bahçede oturmuş müzik dinliyordu. Odamı kaplayan klasik müzik sesi beni sakinleştirirken gözlerim masada duran ilaçlara kaydı. Artık Doktor Mehmet tarafından adıma yazılan ilaçları içmeye başlamam gerekiyordu. Oysa ilaç içmekten o kadar nefret ediyordum ki onları görmek bile midemi bulandırmaya yetmişti. Gözlerimi ilaçlardan cama doğru çevirdiğimde telefonumun çaldığını gördüm. Arayan annemdi... Derin bir iç çekerek telefonu açtım.

"Alo..."

"Alo! Kızım! Nasılsın?"

"İyiyim... Sen nasılsın?" diye sordum olabildiğince soğuk bir sesle. Beni buraya kapattığına göre artık mutlu bir hayat yaşamaya başlamış olsa gerekti.

"Sensiz ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim bir tanem..." diye mırıldandığında gözlerimi devirdim. "Alışabildin mi? Neler yaptın?"

"Pek bir şey olmadı. Tanışma toplantısı yaptık, birkaç tane de ilaç verdiler, o kadar..."

"İlaçlarını aldın mı?" diye sordu annem endişeli bir sesle. Gözlerim bir kez daha masada duran ilaçlara kaydı. Yutkundum ve başımı öne eğdim. Sanırım onları gerçekten de almam gerekiyordu...

"Hayır, birazdan içeceğim..."

"Tamam bir tanem. Bak baban da konuşmak istiyor, ona veriyorum şimdi. Yarın yine konuşuruz, seni çok öpüyorum. En kısa zamanda iyi olup yanımıza döneceksin, biliyorum. Sakın kendini yalnız hissetme... Biz hep yanındayız!" Annemin cümleleri boğazımın düğümlenmesine sebep olurken önce birkaç saniye boyunca hiçbir şey diyemedim. Annemin telefonda sessizce bir umutla cevabımı beklediğini tahmin etmek içimi acıtıyordu.

"Biliyorum..." diye mırıldandım, "teşekkür ederim..." Elimden başka bir şey demek gelmiyordu. Ergenlik dönemine girdiğimden beri annemlerle aramda aşılamaz bir mesafe oluşmuştu ve bu mesafeyi aşıp da birbirimize ulaşamıyorduk.

"Kızım!" Telefondan babamın sesi geldiği an heyecanla gülümsedim. Bu da babamla aramda olan aşılamaz sevginin göstergesiydi.

"Baba..." dediğimde çoktan gözlerim dolmuştu.

"İyi misin?" Endişeli sesinden onun da gözlerinin dolduğu belliydi.

"İyiyim..." dedim titreyen sesimle.

Sonra ona tüm gün yaşadıklarımı uzun uzun anlattım. Annemin babamla olan telefon konuşmamın ne kadar uzun sürdüğünü gördüğünü ve buna üzüldüğünü biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yaşadığım her zorlukta yanımda hep babam vardı... Her derdimi açtığım, benimle birlikte ağlayan insan hep babamdı... O benim en yakın arkadaşımdı. Telefon konuşmamız neredeyse yarım saat sürmüştü. Sonunda telefonu kapattığımızda odanın içinde oluşan sessizlik bana yalnız dünyama geri döndüğümü fark ettirdi. Telefonu masama bırakıp ayağa kalktım ve yarım saattir bakmadığım camdan dışarıya bir kez daha baktım.

"Nasıl ya?"

Merih hâlâ oradaydı. Hâlâ çizim yapıyordu. Üstelik üzerinde bir mont bile yoktu; sadece bir hırkayla çıkmış, durmadan yağan karın altında oturuyordu. Delirmiş olmalıydı, orada biraz daha otururbut donarak ölecekti. Kaşlarım çatılı bir şekilde endişeyle onu izlediğim sırada defterini karların üzerinde yere bırakıp başını arkasındaki ağaca yasladı. Gözleri uzağa dalarken yüzündeki hüzün görülmeye değerdi. Sanki yaşadığı her şey gözlerinin önünden geçiyordu da bu soğukta yağan karın içinde otururak hafızasını dondurmaya çalışıyordu. Saçları altın sarısına yakın bir kumraldı... Teni o kadar beyazdı ki yağan karla yarışır derecedeydi. Kaşları her zaman çatıktı, kaşlarının şekli buydu. Gözlerindeki hüzün sanki üzüntüden çok acı çeker gibiydi. Ben onu dikkatlice izlerken bir anda başı yukarı kalktı ve tam olarak benim pencereme, bana doğru baktı. Gözleri gözlerimin üzerine değdiğinde boynumun titremeye başladığını hissettim. Korkuyla kendimi içeri çekip perdemi kapattım. Onu izlediğimi görmüştü... Takıntılı bir psikopat olduğumu düşünmüş olabilir miydi? Bir saat önce yanına gitmiştim, şimdi de onu camdan

izliyordum. Acaba hâlâ orada mıydı? Acaba onu izlediğimi net bir şekilde görmüş müydü? Neden onu izliyordum ki? Ne salaktım...

"Aptalsın işte!" diye söylenerek masada duran ilaçlarımdan birer tane aldım ve bir bardak su doldurup sırayla içtim. Odanın içinde stresle bir ileri bir geri dolaşmaya başladım. Hani böyle bazı anlar vardır, sadece odanda oturup kafayı yersin... Anladın, değil mi? İşte o anlardan birini yaşıyordum. Odaya sığamıyordum, uyumak istemiyordum, oturmak istemiyordum, müzik dinlemek istemiyordum, hiçbir şey yemek istemiyordum, hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Sakin ol, sakin ol, sakin ol..." diye fısıldadım kendime ellerimi boynuma götürerek. Biriyle göz göze gelmek benim için öldürücü bir silahtı; sanki bana bakmıyorlar da bana silah doğrultmuşlar gibi tehlikede hissediyordum. Sakinleşmeye çalışarak odamda birkaç dakika volta attıktan sonra penceremin önüne gidip perdemi araladım.

Merih gitmişti... Bahçede yoktu. Odasına dönmüş olmalıydı. Tüm bahçe ve odamın baktığı uçsuz bucaksız orman karla kaplanmış ve bembeyaz olmuştu. İşte burası şimdi gerçekten de bir kar küresine benziyordu... Perdemi sonuna kadar açtım ve yatağıma oturup önümdeki bembeyaz ormanı izlemeye başladım. Sonra gözlerim yanımda getirdiğim ve masamın rafına dizdiğim on yeni kitaba kaydı. Elimi uzatıp aralarından birini rasgele seçip elime aldım. Gözlerimi kapattım. Elimi kitabın sayfaları üzerinde gezdirdim.

"Hadi evren, göster sihrini..." diye fısıldadım ve yine rasgele bir sayfa açıp gözlerimi açmadan parmağımı sayfanın bir noktasına götürdüm. Sonra gözlerimi açıp parmağımın denk geldiği cümleye baktım. Ben buna "kitap falı" diyorum... Rasgele seçtiğim bir kitabın rasgele açtığım bir sayfasından rasgele bir cümle seçip okurum. Bu cümlenin bana bir işaret

verdiğine inanırım, tek batıl inancım bu sanırım. Parmağımın denk geldiği cümle biraz uzundu... Uzundu, evet, fakat bir o kadar da şok ediciydi.

"Sen ki kasırgasın, gelmen gerek. Sen ki kar tanesisin, yağman gerek. Sen ki dalgasın, kıyıya vurman gerek. Sen ki insansın, yaşaman gerek..."

Sanki benim için yazılmıştı bu satırlar, kimbilir, belki de benim için yazılmıştı? Mesela şu an senin okuduğun bu satırlar da belki senin için yazılmıştır, kimbilir? Dolu gözlerimi kitaptan kaldırıp penceremin önündeki manzaraya odaklandım. Gözlerim camdaki yansımamla buluştu bir kez daha... Gözlerimden akan birer damla yaşı gördüm camdaki yansımamda.

"Bunu bize neden yapıyorsun?" diye sordum içimdeki anlamsız acıya.

"Şimdi neden ağlıyoruz?" diye tekrar ettim, kendimle konuştum, anlamaya çalıştım.

"Biliyorum, yapayalnızız. Biliyorum, çok acı çektik. Biliyorum, bir hayatımız yok ama bunu bize yapma... Yorulmadık mı? Yorulmadın mı?" diye fısıldadım titreyen dudaklarımın arasından. Tabii ki yansımam bana bir cevap vermedi ama cevap belliydi, acı bizi ele geçirmişti.

Depresyona girip üç ayda on beş kilo verdiğim o yaz mevsimini unutamıyorum. Koskoca bir üç ay boyunca evden dışarıya adımımı atmamıştım. Üç ayın sonunda ilk kez evden çıkıp bir kitapçıya gitmiştim. Kitapçının koridorları arasında dolaşmayı çok özlemiştim. Ne var ki kapıdan içeri adımımı attığım andan sonrasını hatırlamıyorum; uyandığımda hastanedeydim. Daha sonra bu bir kez gittiğim lisede ve annemin zoruyla beni konsere götüren kuzenlerimin yanında olmuştu. İçinde bulunduğum bu durum benden çocukluğumu çalmıştı, benden ergenliğimi çalmıştı ve benden

gençliğimi çalıyordu. Benden yaşayabileceğim güzel bir aşk hikâyesini çalmıştı, benden yaşayabileceğim bir sürü güzel anıyı çalmıştı, benden arkadaşlarımla beraber sinemaya gideceğim günleri çalmıştı, benden hayatımı çalmıştı.

Depresyonun bana verdiği tek şey gözyaşlarıydı. Üşümekti depresyon. Depresyon bir karın ağrısıydı ve avcumun içine batırdığım tırnaklarımdı. Battaniyelerin altına saklanıp orada yaşamak istemiştim hep. En büyük hayalim bir gün babamla birlikte kamp yapmaktı. Olmadı. Bir gün aylarca evden çıkamadığım dönemlerin birinde odamda oturmuş battaniyemin altında müzik dinlerken babam odama bir çadırla girmişti. "Hadi," demişti, "kamp yapıyoruz!" Odamın içine kurduğu çadır, çadırın önüne yaktığımız mumlar ve çadırın önünde içtiğimiz kahvelerimizle kamp yapmıştık o gece. Hayatımın en mutlu gecelerinden biriydi bu... Kendime hiçbir zaman acımadım, ben de buydum işte. Bir kavanozun içinde büyütülmüş gibiydim ve çıkmayı başaramadım o kavanozdan...

Tam yarım saat boyunca dışarıdaki manzarayı izleyip düşündüm durdum. Sonra tahminimce ilaçlar etkisini göstermeye başlamış olsa gerekti, aniden uykumun geldiğini hatırlıyorum. Yatağımın duvara dayalı köşesine kıvrılıp kaldım. Kâbuslarla dolu bir uykuya adım attım, defalarca uyandım, kan ter içinde uykuya geri döndüm... Hayatımın en kâbus dolu uykusunu güç bela uyuduktan sonra sabahın yedisinde uyanıverdim. Yatağımda oturup şişmiş gözlerle dışarıya baktım.

"Şaka mı bu?" diye mırıldandım gözlerimi ovuşturduğum sırada. Merih bahçedeydi, üzerine bir mont giymiş, yine bir ağacın gövdesine yaslanmış çizim yapıyordu. Kaşlarım çatılı bir şekilde bir süre onu izledikten sonra derin bir nefes alıp perdemi kapattım ve tuvalete girdim. Hızlı bir duş alıp kendime gelmeye çalıştım. Üzerime kot pantolonumu ve siyah

boğazlı kazağımı giydikten sonra uzun saçlarımı topladım ve telefonumu cebime atarak odamın kapısına ilerledim. Garip bir şekilde gece gördüğüm kâbusları saymazsak bu sabah kendimi düne göre daha iyi hissediyordum, odadan çıkmak için dakikalarca düşünüp tereddüt etmemiştim. Tamam, süper hissetmiyordum ama bir tık daha iyi hissettiğim yalan değildi. Odanın kapısını açıp koridorda Asya'yı görünce ona ufak bir tebessümle baktım. O da bana aynı çekingen tebessümle bakınca kapımı kapatıp yanına gittim, asansör bekliyordu.

"Günaydın," diye mırıldandım, "kahvaltıya mı iniyorsun?"

"Evet... Sen de mi?"

"Evet, ben de..."

Asya'yla beraber asansöre bindiğimizde ikimiz de birbirimize ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Asansörün iki farklı köşesine geçmiş öylece yeri izliyorduk. Sonunda yemekhaneye ulaştığımızda, "İyi uyuyabildin mi?" diye sordum.

"İki üç saat ancak uyudum. İlaçlar bende uykusuzluk yaptı sanırım. Sen uyuyabildin mi?"

"Ben uyudum ama sürekli kâbus gördüm... Sanırım ikimiz için de zor bir gece olmuş," dediğimde sessizce gülüştük. Neredeyse hiç konuşmadan kahvaltımızı yaptığımız sırada gözlerim yemekhanede Merih'i arıyordu. Kerim ve Mehmet beraber kahvaltı yapıyorlardı. Korhan ve Can da aynı şekilde beraberlerdi. Masal ortalarda yoktu, Murathan denen çocuk ise tek başına oturmuş kahve içiyordu. Tam o sırada içeri Reva girdi. Bu kızı kendime ve Asya'ya çok benzetiyordum, garip bir özgüvenle elimi kaldırdım.

"Reva..." diye mırıldandım sessizce, "buraya gelsene..." Bunu söylerken bile sesim titriyordu. O da ürkekçe bakarak başını salladı ve bizim masamıza yöneldi.

Önümüzdeki bir saat boyunca Reva ve Asya ile ufak ufak konuştuk, toplamda on kelime filan kullanmışızdır ama olsun, bu da bir adım... Bir saat boyunca Merih'i burada görmemiş olmak içime ufaktan bir sıkıntı havası serpiştirmişti, hâlâ bahçede olabilir miydi? Eğer öyleyse bu çocuk gerçekten de deliydi. Reva ve Asya ile kahvaltı, Füsun Hemşire'nin beni arayıp Psikolog Yıldız'ın odasına gitmem gerektiğini haber vermesiyle sona erdi. Yoğun bir gerginlik altında merdivenleri çıkıp koridora saptığımda Merih'in koridorun başından merdivenlere yürüdüğünü gördüm. Göz göze geldiğimiz an gözlerime uzun uzun baktı ve yanımdan geçip gitti. Kaşlarımı çatıp arkasından baktığım sırada hızlıca merdivenleri çıktı ve ortadan kayboldu.

"Garip..." diye fısıldadım. Hayatımda gördüğüm en garip insandı... Buraya geldiğimizden beri konuştuğu tek insan bendim, benimle de çok az konuşmuştu. Sanırım durumu benim durumumdan bile kötüydü. Merih'in arkasından bakıp düşünmeye daldığım birkaç saniyenin sonunda kendime gelip psikoloğun odasının kapısını çaldım.

"Gel!" Psikoloğun odasına girip gülen yüzüyle karşılaştığımda gülümsemeye çalıştım. Boynum şimdiden kasılmış, ellerim buz gibi olmuştu bile.

"Gel Eylül... Geç, otur." Önündeki koltuklardan birine geçip bana sorduğu soruları robot gibi yanıtlamaya başladım.

"Dünden beri nasılsın? Buraya geldiğinden beri herhangi bir değişim yaşadın mı?"

"Şey..." diye mırıldandım, "şu an biraz gerginim, titriyor gibi görünüyorsam haberiniz olsun..." Psikolog candan bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Benim her şeyden haberim var Eylül. Ellerinin soğukluğundan, kalbinin atışından, nefesinin sıklığından... Benim çalışma alanım sizlersiniz, sizi sizden iyi tanıyorum...

hepinizi. O yüzden merak etme, ben burada yaşayabileceğin her şeyin farkındayım. Lütfen bana içini kolayca dökebileceğini bil, kekelesen de titresen de önemli değil. Ben bunlara alışığım, her şeyin farkındayım."

"Tamam..." diyerek başımı salladım ve çekingen bir sesle konuşmaya başladım, "yani... buradaki herkesin psikolojik rahatsızlıklar yaşadığını bilmek beni onlara karşı biraz daha rahatlattı. Normalde dışarıdayken yanımda annem ve babam yoksa pek kimseyle konuşamam, burada en azından biraz olsun konuşabiliyorum. Bunun dışında dün çok kâbuslu bir gece geçirdim. Sürekli boğuluyormuşum gibi hissederek uyandım, sürekli terledim. Belki on beş kez kâbus görüp uyanmışımdır..." dediğim sırada psikolog notlarını alıyordu.

"Kâbuslar dedin, değil mi?"

"Evet..."

"Daha önce kâbus görür müydün?"

"Nadiren..."

"Peki, uyumadan önce ilaçlarını içtin mi?"

"Evet," diyerek başımı salladım.

"Anladım Eylül... Bu ilaçların bir yan etkisi olabilir ama bunu anlamamız için birkaç gün daha gözlem yapmamız gerek. İlaçlarını içmeye devam et, durumun ne olacağına bakalım. Şimdilik söylemek istediğin başka bir şey yoksa görüşmemizi sonlandırabiliriz. Üç saat sonra grup dersimizde görüşeceğiz zaten!"

"Hayır, yok," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim," diye de ekledikten sonra odadan çıktım. Odadan çıktığım an üzerimden on kiloluk bir ağırlık atmışım gibi rahatladığımı hissettim. Merdivenleri koşarak çıktım ve odama girdim. En azından iki saatliğine de olsa yalnızdım ve farkında olduğum bir şey vardı, sanırım bugün itibarıyla gerçekten de hayatımda yeni bir döneme giriyordum...

Bir gün iç çekerek anlatacağım bunu,
Asırlar sonra bir yerde, diyeceğim ki:
Bir ormandaydım ve yol ikiye ayrıldı ve ben,
Daha az geçilmişinden gitmeyi seçtim.
Bütün farkı yaratan da bu oldu işte.[2]

– Robert Frost

Acı çektiğin günlerde
yanında olamadığım için
özür dilerim.

(1 Hafta Sonra)
(Merih'in Anlatımıyla)

"Aç, kapa. Aç, kapa. Aç, kapa." Odamın ışıklarını tam üç kere açıp kapattıktan sonra odamdan çıkıp kendimi koridorda buldum. Bu benim onlarca takıntımdan sadece biriydi. Işıkları üç kere açıp kapatmazsam odadan çıkamıyordum. Bu arada merhaba, ben Merih. Tanıştığımıza memnun oldum...

Bugün bu binadaki yedinci günüm ve yedinci grup dersime doğru yoldayım. Yedi günde herhangi bir yol kat ettiğime inanmıyorum ama zaten bataklığın öyle dibindeyim ki beni buradan çıkarmak için kaç gün yeter hiçbir fikrim yok. Geldiğimden beri yaptığım tek şey insanları gözlemlemek, ötesi değil. Sınıftan içeri girene kadar tanıdık kimseyle karşılaşmamam garip gelmişti fakat sınıfa girer girmez anladım ki herkes çoktan sınıfa girmişti bile. Her zamanki yerime, Eylül'ün yanına oturdum. Otururken gözlerim birkaç saniyeliğine onu baştan aşağı süzerken pek iyi görünmediğini fark ettim. Elini alnına koymuş ve gözlerini kısmıştı. Başı mı ağrıyordu? Bugün de siyah giyinmişti ve saçlarını özensizce salmıştı. Acaba hasta mıydı?

Kimseyle muhatap olmadan başımı önümdeki deftere eğip çizim yapmaya başladım. Şu an üzerinde çalıştığım çizim bir orman çizimiydi. Bu sırada içeri giren grup terapistimiz Yıldız Hanım'ın sesiyle duruşumu dikleştirdikten sonra çizim yapmaya devam ettim.

"Merhaba arkadaşlar! Kerim, merhaba, ben geldiğime göre artık susabilir miyiz?" Kerim hiperaktivite bozukluğu olan çocuktu. Asla susmuyordu, sürekli bir fikrini anlatıyordu ve bütün detaylarını anlatması saatlerce sürebilirdi. Sınıfta ufak bir gülüşme olduktan sonra Yıldız Hanım benimle Eylül'ün ortasında durdu.

"Eylül..." diye mırıldandı, "sabah seans yapamadık, o yüzden soramadım. Hâlâ kâbus görüyor musun?" Eylül kâbuslar mı görüyordu?

Belli etmeden göz ucuyla yüzüne baktığımda yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. Gözlerimi tekrar kâğıdıma çevirip çaktırmadan konuşmalarını dinlemeye başladım.

"Şey... evet..." diye mırıldandı Eylül yorgun bir sesle, "giderek kötüleşiyor." Sesi o kadar bitkin geliyordu ki neredeyse yere yığılıp kalacak sandım. Bu beni neden bu kadar endişelendirmişti?

"Tamam... Dersten sonra odama gel de konuşalım."

Keşke dersten sonra gidip konuşmalarını dinleyebilseydim. Beni ilgilendirdiğinden değil, bu konunun sebebini merak ettiğimden. Boğazımı temizleyerek kalemimi bıraktım ve derse odaklanmaya çalıştım. Fakat aklım garip bir şekilde bu kâbus meselesine takılmıştı. Fırsatını bulduğum her an bakışlarımı gizlice kıza çeviriyor ve yüzünü incelemeye çalışıyordum. Başını kaldırmıyor, elini alnından çekmiyordu. Kızı izlemekten dersten hiçbir şey anlamamıştım. O da dersten pek bir şey anlamış gibi görünmüyordu, başını kaldıramıyordu bile. İçimden bir ses gerçekten de yere yığılıp kalacağını söylüyordu ve yere düştüğünde onu tutmak için tetikte olmam gerektiğini hissediyordum. Fakat tam bir saat boyunca öylece durduktan sonra ders bitti ve benim endişeli bakışlarım altında ayağa kalkıp psikoloğun odasına gitmek için sınıftan çıkıp gitti. Garip bir telaşla defterimi ve kalemimi alıp peşinden koridora çıktım. Kafama kapüşonumu geçirip ağır ağır peşinden ilerlemeye başladım. Sadece yere yığılıp kalmayacağından emin olmak istiyordum. Fakat o sırada şu tükenmişlik sendromu yaşadığını anlatıp duran Murathan kızın peşinden ilerleyip onu kolundan tuttu. Kaşlarımı çatarak olduğum yerde koridorun duvarına yaslandım ve onları izlemeye başladım.

"İyi misin?" diye sordu. "İyi görünmüyorsun..."

Ben koridorda olduğum yerde kalmış onları izlerken gözlerim Murathan'ın Eylül'ün kolunu tutan elindeydi. Eylül kazağının kollarını kıvırdığı için Murathan'ın eli Eylül'ün tenine değiyordu. Acaba onun tenine dokunmak nasıl bir histi? Hayatımda ilk defa birinin tenine dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum... Bunu istediğimden değil, sadece merak ettiğimden söylüyordum. Soluk, beyaz ve oldukça soğuk görünen bir teni vardı. Elleri o kadar küçüktü ki benim ellerimin içinde kaybolabilirlerdi.

"Gece yine uyuyamadım..." diye mırıldandığını duydum kızın. Yine derken ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı. Demek ki daha önce konuşmuşlardı ve Murathan bu kâbuslardan haberdardı... Ama bir haftadır benimle hiç konuşmamıştı. Ne sanıyordum ki? Kızın da benim gibi kimseyle muhatap olmadan yaşayıp gideceğini mi? Üstelik bunlar beni ilgilendirmiyordu bile.

"Bak, yanlış anlama ama istersen gece odanda durup sen uyurken başında bekleyebilirim. Kâbus gördüğünde yanında biri olursa belki daha rahat uykuya dalarsın?"

"Orospu çocuğu..." Ağzımdan çıkan sessiz küfürü benden başka kimsenin duyması mümkün değildi. Murathan resmen kıza yürüyordu ve bunu olabilecek en seviyesiz taktikle yapıyordu. Başımı korkuyla kaldırıp kızın cevabını duymayı beklerken kız başını çevirdi ve benim onları izlediğimi gördü. Göz göze geldiğimiz an birkaç saniye boyunca öylece birbirimize baktıktan sonra öfkemi kontrol edebilmek adına doğrulup hızla merdivenlere yöneldim. Hızlı adımlarla odama çıkıp kapıyı açtım.

"Aç, kapa. Aç, kapa. Aç, kapa," diyerek ışıkları öfkeyle açıp kapadıktan sonra odamın duvarına bir tekme savurup yatağıma oturdum. Sinirlenmemin tek sebebi on sekiz

yaşında ve hayata dair hiçbir şey bilmeyen masum bir kızı bu şekilde elde etmeye çalışan bir şerefsizin bu binada bulunuyor olmasıydı. O şerefsizin o pis elleriyle o kızın tenine dokunabilmesiydi beni öfkelendiren şey.

Ellerimi kaldırıp eldivenlerime baktım. Bu eldivenler benim duvarlarımdı... Kendimi yatağıma atıp bakışlarımı duvara çevirdim ve düşünmeye başladım. Acaba kız ne cevap vermişti? Acaba aralarında bir şey mi vardı? Eylül gördüğüm en ürkek bakışlara sahipti, aynı zamanda en temiz ve en masum bakışlara... Onu gördüğüm an içimde garip bir koruma içgüdüsü oluşmuştu. Anladığım kadarıyla çok dışlanmıştı, çok kez "garip" diye adlandırılmıştı, çok üzmüşlerdi onu. Hayattan korkuyordu, gözlerinden belliydi bu. Onu korumak isterdim, evet. Ama bunu yapabilmem mümkün değildi. Onunla konuşabilmek için yıkmam gereken çok fazla duvar vardı. Ben de yaşamak konusunda pek başarılı sayılmazdım. Kendimi herkesten izole ettiğim bir hayat kurmuştum kendime.

Ben Merih Devrim Uyar... Ünlü iş adamı Hasan Uyar'ın tek oğlu. Sırf gazetelerde daha fazla eldivenli fotoğrafım çıkmasın diye bu eldivenlerden kurtulmam umuduyla beni buraya kapatan ve sırf kimse beni tanımasın diye gerçekte kullandığım "Devrim" ismini kullanmamı yasaklayıp ikinci ismim olan "Merih" ismimi kullanmamı şart koşan bir babanın oğluyum. Bu zamana kadar hiç arkadaşım olmadı çünkü ben istemedim. Herkesin saf kötülükle dolu olduğuna inandığım bu dünyada ilk defa Eylül gibi temiz birini gördüğüm an böylesini hayatım boyunca hiç görmediğimi hissettim. Her gece ormandaki bir ağacın önünde oturuyorum ve arada başımı kaldırıp onun odasının penceresine bakıyorum. Tek başınayken bile o kadar üzgün ki her ağladığında yağan karı izlediğini gördüğümde acısını hissediyorum. Bu kız üzerine

neden bu kadar düşündüğümü bilmiyorum, belki bu da benim takıntılarımdan biridir. Belki ben gerçekten de bir deliyimdir, kimbilir?

Saatler sonra akşam yemeğimi hızlıca yiyip bahçeye çıktığımda gözlerim Eylül'ün penceresini gözlüyordu. Oradaydı, odasında... Tek başınaydı, yani Murathan'ın teklifini kabul etmemiş miydi? Camın kenarına oturmuş öylece dışarıyı izliyordu. Cam kenarına konan kumrular gibi görünüyordu, üzerinde bembeyaz bir hırka vardı. Kalemim onu çizerken o bunun farkında bile değildi... Bu onu yedi gün içinde kaçıncı çizişimdi?

Tam bir saat boyunca orada öylece durduktan sonra ayağa kalkıp ilaçlarını içtiğini gördüm. Sonra odasının ışıklarını kapatıp gece lambasını açmış olsa gerek ki odanın içi loş bir ışıkla aydınlandı. Sonra perdesini kapatmadan yatağına doğru ilerledi.

"İyi geceler Eylül..." diye fısıldadım.

Sonra gözlerimi penceresine diktim, acaba kâbus görüp uyanacak mıydı? Bir saat boyunca aralıksız bir şekilde odasını izledim. Sanırım bir saattir aralıksız uyuyordu. Belki de ilaçlarını değiştirmişlerdi? Tam ayağa kalkıp odama gideceğim sırada gözlerim penceresindeki hareketliliğe takıldı, Eylül'ün nefes nefese sıçrayarak uyandığını gördüm. Ellerini boğazına götürmüş nefes almaya çalışıyor gibiydi. Öksürüyordu... Telaşla binaya girdim ve hızla üst kata çıktım. Odası benim odamın tam altındaydı. Benim oda numaram 204 olduğuna göre onunki 304 olmalıydı. Hızla koridoru geçip 304 numaralı odanın kapısına vurduğumda ellerimin titrediğini hissediyordum. İçeriden öksürük sesleri geliyordu. Kapı birkaç saniye sonra açılır açılmaz Eylül'ü karşımda kıpkırmızı olmuş bir yüzle gördüm.

"İyi misin?" diye sorduğumda sesimin titrediğinin farkındaydım.

"Ben... senin... ne işin var burada?"

Zar zor nefes aldığı belliydi, odanın içine girip kapıyı kapattım ve onu eldivenli ellerimle kolundan tutup çekerek yatağa oturttum. Masada duran yarım bardak suyu ona uzattım.

"İç," dedim telaşlı bir sesle. Titreyen elleriyle suyu döke döke içtiği sırada onu izliyordum. Penceresini açıp içeri hava girmesini sağladım. O kadar güçsüz görünüyordu ki onu ilk gördüğüm güne göre şu an geldiği hal beni korkutuyordu. Sanki giderek kilo kaybediyordu.

"Ne oldu?" diye sordum temkinli bir sesle. Derin derin nefesler alarak yüzüme baktı.

"Kâbus gördüm..."

"Boğuluyor gibiydin," dedim sebebini bilmediğim öfkemi baskılamaya çalışarak.

"Evet, birinin beni boğduğunu görüyordum. Nefes alamadım." Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimin önünde birinin onun o narin boğazını elleriyle boğduğunu düşündüğüm an midemin bulandığını hissettim.

"Ne kadar zamandır kâbuslar görüyorsun?" diye sorduğumda ikimiz de birbirimizin gözlerine bakmıyorduk.

"Bir haftadır... Her gece," dedi yorgun sesiyle.

"Her gece mi? Her gece böyle mi uyanıyorsun?" Başını salladı.

"Her gece, defalarca böyle uyanıyorum..." Sakin olmaya çalışıyordum. Kız karşımda uykusuzluktan ve yorgunluktan bayılacakmış gibi dururken sakin olmam pek de mümkün değildi. Odanın içinde öfkeyle dolaştığım sırada o biraz olsun sakinleşmişti.

"Yanında kalmamı ister misin?" diye soruverdim bir anda.

"Ne?" dediğinde yüzündeki şaşkınlığı okuyabiliyordum.

"Yanlış anlama, Murathan'ınki gibi şerefsizce sebeplerim yok. Pencereden öksürük sesini duydum, geldiğin hali gördüm. Belki yanında kalırsam daha korkusuz bir uyku çekebilirsin. Şurada otururum..." dedim bilgisayar koltuğunu göstererek.

"Sen..." dedi kekeleyerek, "Murathan'ın bana bunu teklif ettiğini nereden biliyorsun?" Harika, kız artık bir psikopat olduğumu düşünüyor olmalıydı.

"Sana bunu söylerken koridordaydım, duydum." Sessizce yüzüme baktıktan sonra çaresizce etrafına bakındı.

"Tamam..." diye fısıldadı, "olur... Biraz daha uyumazsam uykusuzluktan öleceğim." Sesi o kadar çaresiz çıkıyordu ki ona gerçekten de üzüldüğümü hissetmiştim. Kız yatağa uzanıp üzerini örterken bilgisayar koltuğuna oturdum ve onu izlemeye başladım.

"Beni mi izleyeceksin?" diye sorunca telaşla arkamı döndüm ve cebimdeki çizim defterimi çıkardım.

"Hayır, ben çizim yapacağım..." Kesin inanmıştı. Burnundan gelen hafif gülme sesini duyduğumda arkam ona dönüktü.

"Ne çiziyorsun?" diye sordu merakla. Gerçekten de ne çizdiğimi mi merak ediyordu?

"Ormanı."

"Bu ormanı mı?" diye sordu pencereyi göstererek. Başımı salladım.

"Evet. Gördüğüm her şeyi çiziyorum." Birazdan da onu uyurken çizecektim...

"Ne güzel... Keşke ben de çizim yapabilsem..." derken uykuya daldığının farkındaydım. "Resim yapmak... çok güzel..." dedi ve sesi kayıp gitti.

Gizlice ona baktığımda uyuyakaldığını gördüm. Koltuğumu ona doğru çevirip temiz bir sayfa açtım ve onu çizmeye başladım. Burnunu hiç bu kadar dikkatlice incelememiştim ama güzel bir burnu varmış. Kirpikleri gördüğüm en gür kirpiklerdi. Dudakları uyurken bile üzgünmüş gibi duruyordu... Bir anda kaşları çatıldı, kollarını göğsünde birleştirirken sanki kendini bir şeyden korumaya çalışıyor gibiydi. Yatağın içinde kıpırdanmaya başlarken bir şeyden korktuğu belliydi, kâbus görüyor olmalıydı. Aptal bir cesaretle ayağa kalktım. Yatağa oturup eldivenli ellerimden birini tedirgince saçlarına dokundurdum.

"Korkma..." diye fısıldadım. "Ben buradayım..."

O an sakinleştiğini hissettim. Eldivenli elimi saçlarının arasında gezdirdim ve bir süre öylece onu izledim. Yıllardır bir insana en yakın olduğum an bu andı ve hayatım boyunca gördüğüm en güzel yüz bu yüzdü... Eylül sakinleşince haddimi bilmek adına yataktan kalktım ve masaya doğru ilerliyordum ki bir anda elimi tuttuğunu fark ettim. Güzel parmakları eldivenli elimle buluştuğunda kalbimin hızlandığını hissettim.

Benim elimi tutmuştu...

"Garip..." diye fısıldadım, "ne garip bir his."

Yanına oturdum. Elimi tutarak uyumasına izin verdim. Tenime değmediği sürece bir sıkıntı yoktu. Bu zamana kadar binlerce resim çizmiştim, kafamın içinde çizdiklerim bile bu an kadar güzel ve masum değildi. Kaşlarım çatık, yüzümde anlam vermeye çalışan bir ifadeyle önümde uyuyan bu kızı izliyor ve bulmacayı çözmeye çalışıyordum. Kimdi bu Eylül? Hayat hikâyesi neydi? Neden bu kadar üzgündü? Neler yaşamıştı? Bunları deli gibi merak ediyordum ve öğreneceğime dair kendime söz veriyordum o gece...

Küçük geyik gecenin bir vakti uyanıp da annesiyle kardeşlerinin uyuduğunu gördüğünde tereddüt içinde ayağa kalktı. Birkaç adım atıp geçen gece gördüğü gizemli, ışıklı binanın olduğu yöne bakındı. O an içindeki merak duygusuna yenilip birkaç adım daha attı, sonra birkaç adım daha ve birkaç adım daha... Birkaç dakika içinde kendisini o binanın tam önünde bulduğunda kalbi güm güm atıyordu. İçeriden gelen bağırış çağırış sesleri küçük geyiği korku içinde bıraktı. Küçük geyik ne yapacağını bilemez bir halde kalakalmıştı. Bu sesler neydi, bu kocaman yapı neyin nesiydi? Tüylerinin ürperdiğini ve hayatında ilk defa üşüdüğünü hissediyordu küçük geyik. Tek istediği bir an önce annesinin ve kardeşlerinin yanına dönmekti. Binayı ardında bırakıp ağaçların arasında koşmaya başladı. Nihayet ailesini uyurken gördüğünde nefes alışlarının düzelmeye başladığını hissetti. Titreye titreye annesine sokuldu ve gözlerini kapattı. Oysa uyuması imkânsızdı, tüm bedeni korkuyla ve merakla doluydu. Duyduğu tüm bu sesler ona ne söylüyordu bilmiyordu ama tek bir bildiği vardı... Pek de iyi şeyler olmuyordu, bu sesler yardım istiyordu. Ondan veya bir başkasından. Yardım istiyorlardı...

"Edemez miyiz?" diye bir fısıltı çıktı dudaklarının arasından. Annesi irkilerek uyandı ve yavrusunun dolu gözlerinin içine baktı. Hiçbir şey konuşmadılar, ne annesi bir soru sordu ne yavrusu cevap verdi. Öylece uzun uzun birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve sonra uyuyakaldılar koyun koyuna.

Ve küçük geyik o an yepyeni bir hisle tanıştı: cesaret.

Onu güvenli kollardan alıp büyük bir karmaşanın içine sürükleyebilecek kocaman bir cesaret hissi doğdu içine. Cesaret ona ne yapardı bilmiyordu, bu his onu nereye sürüklerdi bunu da bilmiyordu... Hayatında ilk defa kendisini cesur hissediyordu.

"Cesaret isteyen şey kendini öldürmek değil...
Kendini yaşatmak."

V.

Kırmızı Bölge

Burası bir kar küresiydi, biz de içindeki figürler...

(Eylül'ün Anlatımıyla)

Gözlerimi açtığımda günler sonra ilk kez bölük pörçük olmayan bir uykudan uyanmanın verdiği rahatlamışlık hissiyle gözlerimi pencereme çevirdim. Camın önünde birikmiş kar yığıntısına daldığımda dün gece yaşadıklarım bir bir kafamın içinde dönmeye başladı. Yine bir kâbustan sıçrayarak uyanışım, Merih'i kapımda buluşum ve ben uyurken odamda kalmayı teklif edişi... Öyle yorgun ve öyle çaresizdim ki bu teklifine hayır diyememiştim. Öte yandan bu çocuğun bana verdiği garip bir güven hissi vardı. Saat 07.36'ydı, acaba Merih ne zaman gitmişti? Daha da önemlisi, ben kâbus görüp uyandığımda bahçede oturmuş odamı mı izliyordu? Tüm bu düşüncelerden sıyrılıp yatağımdan kalkıp tuvalete girdim. Yüzümü yıkayıp aynada kendime baktığımda gözaltlarımın şiştiğini gördüm, çok yorgun ve halsiz görünüyordum. Çok yorgun ve halsiz hissediyordum... Sanki vücudumdaki bütün enerjiyi günlerdir gördüğüm onlarca kâbusa harcamıştım. Geceleri çırpınarak uyuyordum, gündüzleri ise uyanık bir halde dinlenmeye çalışıyordum. Son bir hafta beni öyle yıpratmıştı ki dün gece biraz olsun bana iyi gelmişti.

"Günaydın!" Odamdan çıktığım an Asya'nın sessiz ama neşeli selamını duydum. Ona halsizce gülümsedim ve birlikte asansöre yöneldik. Benim durumum kötüye gittikçe onun durumu iyiye gidiyordu.

"Günaydın..." diye mırıldandım. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı ve beni durdurarak elini alnıma koydu.

"Biraz ateşin var, soğuk algınlığın mı var acaba?" diye sorduğu an kendimi geri çekerek omuz silktim.

"Galiba..."

"Bugün çok neşesizsin," dedi asansöre bindiğimiz sırada. Başımı salladım.

Asya'nın üzerindeki pembe hırka ve saçlarına taktığı pembe tokalar ne kadar sıcak görünüyorsa benim üzerimdeki siyah kazak ve siyah ceket bir o kadar cenaze törenine gidiyormuşum izlenimi veriyordu.

"Sadece çok halsizim," diye mırıldandım ve Asya'nın kolunu omzumda hissettim. Beni kendine doğru çekip başını başıma yasladığında ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.

"Kendini yalnız hissediyorsan ve bu yüzden üzgünsen sakın hissetme," dedi sessizce. "Tanışalı bir hafta oldu ama ben seni çok sevdim Eylül. Seni böyle görmek beni de üzüyor." Kaşlarım çatık vaziyette anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım. Gerçekten de üzgün görünüyordu. Hayatım boyunca hiç arkadaşım olmadığı için bu tavrı çok garip geliyordu. Ellerimin titrediğini hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim titreyen sesimle. "Biliyorsun, kâbuslar görüyorum. Sanırım o yüzden böyleyim."

"Biliyorum, ilaçlarını değiştirdiler mi?" diye sorduğunda asansörün kapısı açıldı ve birlikte asansörden indik.

"Hayır, bir süre beklememi söylediler. Vücudum ilaçlara zamanla alışabilirmiş."

"Benim ilaçlarım bana çok iyi geldi, biliyor musun? Tabii grup terapilerinin de etkisi var. Bir de şeyin..." dediğinde gözlerinin bir yere daldığını gördüm. Gözlerini takip edip Can'a baktığını görünce gülümsedim.

"Kimin etkisi olduğunu anladım, merak etme."

"Çok mu belli oluyor?" diye sordu korkuyla. O sırada birlikte kahvaltılarımızı almaya yöneldik.

"Az önce konuşurken direkt olarak ona bakıyordun."

"Tam bir salağım ya! Yani... bir şey yok tabii ki ama tatlı çocuk..." dediğinde başımı salladım.

"O da seninle ilgileniyor gibi," diye mırıldandım.

"Cidden mi?"

Asya o kadar mutlu olmuştu ki onu bu kadar iyi görmek beni şaşırtıyordu. Bir hafta içerisinde herkes çok eşleşmeli oyunlarda bilgisayarın insanları birbirine eşleştirmesi gibi birilerini bulmuştu. Asya ve Can çok açık ve net bir şekilde birbirlerinden hoşlanıyorlardı, Reva ve Korhan, Mehmet ve Masal... Murathan tükenmişlik sendromundan hâlâ çıkamamıştı ama bir tek benimle konuşuyordu sanki. Kerim herkesle, hiç durmadan konuşuyordu, merkezin en neşeli ismiydi diyebilirim. Merih ise bildiğiniz gibi kimseyle konuşmuyordu ve buna asla ihtiyaç duymuyordu. Yani en azından öyle görünüyordu.

"Selam..." Reva'nın ciddi sesiyle başımı kaldırdım, "beraber oturalım mı?"

"Selam..." diye mırıldandım. "Tabii ki."

Her zamanki gibi üçümüz beraber kahvaltılarımızı alıp masalardan birine geçtiğimizde yemekhane oldukça kalabalıktı. Sadece bizim terapi grubu değil, diğer terapi grupları da buradaydı. Gözlerim kalabalığın arasında Merih'i ararken en arkada duvara yaslanmış, kulaklıkları kulaklarında kruvasan yediğini gördüm.

"Şu çocuk senden hoşlanıyor..." Asya'nın sesiyle anında korkarak başımı eğdim.

"Hayır," dedim, "saçmalama."

"Ama sana bakıyor... Sürekli..."

"Hayır, bakmıyor. Telefonuyla ilgileniyor..."

"Telefonu yanında bile değil, sana bakıyor, görmedin mi?" Asya'nın ısrarlı cümlesiyle başımı kaldırıp bir kez daha Merih'e baktım. Telefonundan gözlerini bile ayırmıyordu, kendini ortamdan izole etmişti.

"Eylül..." dedi Reva kaşlarını çatarak, "Murathan'dan bahsediyoruz..."

"Ne? Ha... Anladım..." diyerek gözlerimi Merih'ten çekip yan masamızdaki Murathan'a çevirdiğimde gerçekten de bana baktığını gördüm.

"Selam," dedi elini kaldırarak. Başımı salladım.

"Selam..." Bana gülümseyerek yemeğini yemeye devam ettiği sırada ben de bakışlarımı masaya çevirdim.

"Sen kim sandın?" diye sordu Asya merakla.

"Hiç kimse."

"Söyle lütfen!"

"Boş verin, hiç kimse sanmadım..."

Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra Füsun Hemşire'nin duyurusuyla hep birlikte tiyatro salonunda toplandık. Hepimizin sahneye çıkması söylenince ne yapacağımızı kestirmeye çalışıyordum ama aklımdan geçen tek bir şey dahi yoktu. Bize tiyatro yaptıracak halleri yoktu herhalde, değil mi? Grup olarak tiyatro sahnesine çıktığımızda hepimiz gergin bir şekilde başımıza neler geleceğini beklemeye başladık, herkes birbiriyle konuşurken Merih bir köşeye çekilmiş, kulaklıklarını bile çıkarmadan çizim yapıyordu. Süper.

"Arkadaşlar merhaba, ben B grubunun grup terapisti Serkan." Salona girip kapıyı kapatan ve salonun en ön koltuklarından birine oturan minyon tipli, orta yaşlı terapisti daha önce koridorda birkaç defa görmüştüm.

"Grup terapilerinize Yıldız Hanım'la devam edeceksiniz fakat bazı etkinlikleri dönüşümlü olarak yapacağız. Bugün sizinle burada bir aktivite yapacağız. Hepiniz sosyalleşmeden çok uzak kalmış, günlük konuşmalara bile ayak uydurmakta zorlanan gençlersiniz, biliyorum. Bu yüzden burada yapacağımız şey sizi sosyalleşmeye ve sosyal diyaloglara hazırlamak olacak. Çok basit, ikili gruplara bölüneceksiniz ve sadece on dakika boyunca birbirinizle sohbet edeceksiniz. Bu kadar. Bende hepinizin isimleri var, elimde sınıfınızın bir listesi var daha doğrusu. Burada rasgele olarak eşleştirdiğim isimler lütfen yan yana gelsin..."

Gözlerimi yere dikmiş bir şekilde tırnaklarımı avucumun içine batırmaya başlamıştım. Umarım Asya veya Reva ile eşleşirdim yoksa diğerleriyle konuşmak benim için pek kolay olmayacaktı.

"Asya ve Korhan. Murathan ve Mehmet. Masal ve Kerim. Eylül ve Merih. Reva ve Can."

İsimlerimiz tek tek okunduğunda nefesimin kesildiğini hissettim. Şaka gibi! Bakışlarımı yerden kaldırıp Merih'e çevirdiğimde herkes birbirinin yanına geçmiş sadece biz uzak noktalarda kalmıştık. Merih'in gözleri benim gözlerimde gezinirken zor da olsa adımlarımı ona yönelttim ve yanına gittim.

"Selam..." diye mırıldandım.

"Selam," dedi oldukça ciddi bir sesle.

"Evet, arkadaşlar, gergin olduğunuzu biliyorum. Fakat sadece on dakika birbirinizle sohbet edeceksiniz, bu kadar basit. Süreyi başlattığım an birbirinize sorular sorabilirsiniz. Nasılsın, kendini nasıl hissediyorsun, kahvaltıda ne yedin, dün neler yaptın, bu gibi sorular. Hazır mısınız?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Hazırsınız bence... Süreyi başlatıyorum, hadi!"

Herkes sessizce birbiriyle konuşurken bakışlarımı Merih'in gözlerine çevirdim, gözleri gözlerimle buluştuğunda titrediğimi fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu olağan bir sesle. Başımı salladım.

"Gerginim."

"Biliyorum," dedi ve ben gözlerimi kaçırıp yere baktığımda bana bakmayı sürdürdü.

"Gece ben uyurken kaçta odana gittin?" diye sordum sessizce.

"Hava aydınlanınca gittim. Kimsenin beni odandan çıkarken görmesini istemedim."

"İyi yapmışsın. Şey... teşekkür ederim," diye mırıldandım başımı yerden kaldırmazken.

"Ne için?" diye sordu. Benden nefret etmediğine emindim ama sesi benden nefret ediyor gibi çıkıyordu.

"Dün gece... bana yardımcı olduğun için..." dedim sessizce.

"Sorun değil."

Evet, daha sadece iki-üç dakika olmuştu ama konuşacaklarımız bitmişti. Ben çaresizce yere bakmaya devam ederken o oldukça rahatsız edici bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Çok halsiz görünüyorsun," dedi bir anda.

"Günlerdir uykusuzum," diye cevapladım.

"Biliyorum..." dedi ve şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Nereden biliyorsun?"

"Geceleri bahçede oturmayı sevdiğimi biliyorsun. Bazen geceleri odanın içinde dolaştığını görüyorum."

"Yani odamı izliyorsun..." diye mırıldandım sessizce.

"Sen de beni izliyorsun. Görüyorum," dedi.

"Ben sadece bahçeye bakıyorum. Seni izlemiyorum."

"Ben de sadece pencerene bakıyorum, sana değil."

"Tamam," dedim ve nedense öfkelendiğimi hissettim.

"Tamam," diye cevapladı ve bakışlarını üzerimde tutmayı sürdürdü. Ben onun yüzüne bakmamayı sürdürürken bir anda terapiste doğru döndü ve dudaklarını araladı.

"Kaç dakika kaldı?" diye sordu. Şok içinde başımı kaldırıp yüzüne baktığım sırada Merih terapistin cevabını bekliyordu.

"Daha altı dakikanız var. Hadi, konuşmaya devam!" Yutkunarak başımı çevirdim ve acı içinde gülümsedim.

"Bu kadar mı rahatsız oldun benimle konuşmaktan?" diye sordum dolu gözlerimle gülümseyerek.

"Ne?" Merih anlam vermeye çalışarak çatılı kaşlarıyla dolu gözlerime bakarken sol gözümden akan bir damla yaşla arkamı döndüm ve koşarak sahneden inip tiyatro salonundan çıktım.

"Eylül!"

Merih'in arkamdan gelen sesini duyduğumda koşarak merdivenlere yönelmiştim. Şu an tek hissettiğim Merih'in benimle konuşmak istememesiydi ve tek istediğim yok olmaktı. Anlamsızca merdivenleri koşarak indim ve kendimi eksi ikinci katta buldum. Dolu gözlerimle çaresizce inşaat halinde olan spor salonunun en dipteki köşesine doğru koşarak ilerleyip kendimi seyirci koltuklarından birinin arkasına sakladığımda sessizce ağlıyordum.

"Eylül!" Merih'in endişeli sesini katın girişinden duyduğumda elimle ağzımı kapattım.

Neden daha dört dakikamız dolmuşken terapiste dönüp kaç dakikamız kaldı diye sormuştu? Herkes birbiriyle konuşurken ve kimse bunu sormazken neden o sormuştu?

Benimle konuşmak bu kadar mı kötüydü? Ben bu kadar mı dayanılmazdım?

"Eylül..." Merih'in titrek sesini yanı başımda hissetmemle elini kolumda hissetmem bir olmuştu. Başımı kaldırıp kıpkırmızı yüzüm ve gözyaşlarımla ona baktığımda çok korkmuş görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Lütfen beni yalnız bırak."

"Hayır," dedi, "böyle bir şey olmayacak. Gel, çık oradan da konuşalım..." Bana elini uzatırken kendimi koltukların arkasına doğru çektim.

"Lütfen git..."

Ben ona sessizce gitmesi için yalvarırken o bir anda telefonunu, kulaklığını ve çizim defterini yere bırakıp koltukların arkasına benim yanıma girdi. Kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken üstteki koltukların altında sıkışmıştık, kaçabileceğim bir yer yoktu.

"Eylül..." dedi gözlerime bakarken, ben ise hâlâ yere bakıyordum.

"Beyinsiz bir aptalın tekiyim, o soruyu sormamalıydım..."

"Hayır. Sende bir sorun yok. Sen haklısın. Senin yerinde olsam ben de benimle konuşurken dakikaları sayardım," dedim gözyaşları içinde.

"Eylül..." dedi ve öfkeyle gözlerini kapatıp başını arkadaki duvara yasladı, "beynimi s-keyim beynimi!" diyerek başını birkaç defa arkadaki duvara vurdu.

"Kendine kızma..." dedim, "dediğim gibi, sende bir sorun yok. Hayatım boyunca herkesle bunu yaşadım işte, kimse beni istemedi, kimseyle arkadaş olamadım, kimseyle sohbet edemedim... çünkü ben bu kadar dayanılmazım işte. En fazla dört dakika dayanılabiliyorum..."

"Asıl ben öyleyim, ben!" dedi öfkeyle. "Sen konuşmamız boyunca benim gözlerime bile bakmıyordun. Ben de sandım ki konuşmaya tahammül edemeyen sensin! O yüzden sordum kaç dakika kaldı diye, konuşmamız bitsin de kurtul benden diye! Onlarla konuşurken gözlerinin içine bakıyorsun..." Şok içinde başımı kaldırıp gözlerine baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm. Bu sefer gözlerini benden kaçıran oydu.

"Kimlerle konuşurken gözlerinin içine bakıyorum?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Onlarla işte... Asya, Reva, Murathan, diğerleri..." dediğinde sesi o kadar acı doluydu ki onun bu hali beni de üzmüştü.

"Merih... Ben sana neden tahammül edemeyeyim ki?" diye sordum hayretler içinde. "Sen aramızdaki en normal insansın..." Hüzünle güldüğünü gördüm.

"Keşke öyle olsaydım Eylül... Hayat hikâyemi bilseydin bana normal dediğine pişman olurdun." Sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra gözlerini burnumda, dudaklarımda ve boynumda gezdirdi.

"Bence ben senden uzak durmalıyım," dedi sessizce.

"Ne?"

"Sen çok kırılgansın ve ben seni kırarım Eylül... Gördün, az önce seni ağlattım. Bunun bir kere daha olmasını istemiyorum. Lütfen benden uzak dur, sana söz veriyorum, ben de senden uzak duracağım." Sonra yavaş yavaş koltukların altından çıkıp bana eldivenli elini uzattı.

"Ben kendim giderim," diye mırıldandım.

"Seni burada bırakacağıma inandın mı cidden? Hadi, tut elimi."

İnat edecekti, beni buradan çıkarmadan gitmeyecekti. İstemeye istemeye uzanıp elini tutarak koltukların altından

çıktım. Tam ayağa kalkıyordum ki ayağım koltuklardan birine takıldı, ben yere düşmeden Merih beni belimden yakaladı. Bedenlerimiz birbirine değdiğinde gözlerim gözlerine kaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim..." Yavaş yavaş doğrulup ondan uzaklaştığımda hâlâ birbirimize bakıyorduk.

"Bir gün anlatmak istersen hayat hikâyeni dinlemek isterim..." diye mırıldandım sessizce kot pantolonumun dizlerini temizlediğim sırada. Merih acı içinde güldü.

"Emin ol istemezsin Eylül. Hadi, çıkalım buradan."

Birlikte kapıya yöneldikten sonra duvarlardan dökülen taşların üzerine basarak dikkatlice merdivenlere yöneldik. Aptal alınganlığım bizi buraya sürüklemişti. Merdivenleri sessizce çıktıktan sonra koridorda endişeyle bekleyen Asya, Reva ve Murathan'ı gördüm.

"Eylül!" Asya endişeyle bana seslenirken Merih yanımdan hızla uzaklaşıp bahçeye doğru ilerledi.

"İyi misin?" diye sordu Murathan korkuyla. Başımı salladım.

"İyiyim... Merak etmeyin."

Onlarla birlikte terasa çıktığımız sırada aklım Merih'te kalmıştı. Benden ve hepimizden sakladığı hayat hikâyesi ne olabilirdi? Şu an hayatımda bundan daha fazla merak ettiğim tek bir şey dahi yoktu. Benimle konuşurken gözlerindeki hüznü görmüştüm, benim aptal alınganlığımdan çok daha derin bir şeyler gizliydi bakışlarında... Ne yaşamış olabilirdi? Başına neler gelmiş olabilirdi?

"Akşam film gecesi varmış..." diyordu Asya merdivenleri çıktığımız sırada. O kadar dalgındım ki dedikleri hiçbir şey umurumda bile değildi.

Saatler sonra odamda yatağıma uzanmış bir halde düşünüyordum. Asya, Reva ve Murathan'la terasta kahve içtiğimiz bir saatin sonunda odama gelmiş yatağıma yatmış ve hâlâ kalkmamıştım. Gözlerim arada pencereme kayıyordu ve o aptal çocuk hâlâ karların içinde oturmuş çizim yapıyordu. Hiç mi üşümüyordu? Hiç mi yorulmuyordu? Hiç mi sıkılmıyordu?

"Kimsin sen Merih?" diye fısıldadım cama doğru. "Hikâyen ne senin?"

Gözlerim dakikalarca üzerinde dolaştı. Odasına gidip kendisiyle baş başa kalmak mı istemiyordu? Kendinden mi kaçıyordu? Neden hep bahçede oturuyordu? Onunla ilgili merak ettiğim o kadar çok şey vardı ki kafamın içinden yüzlerce soru geçiyordu.

Gözlerim saate kaydığında saatin 19.54 olduğunu gördüm; altı dakika sonra film gecesi başlayacaktı. Maalesef bu film gecesi denen saçmalığa katılımımız zorunluydu. Akşam yemeği yememiştim ve yemeyecektim. İlaçlar iştahımı da kapatmıştı. Siyah kazağımın üzerine kırmızı bir kapüşonlu geçirip odamdan çıktım. Asya'nın kapısının önünde durup kapıya vurduğum an kapı açıldı.

"Ay!" dedi Asya elini kalbine götürüp. "Ben de tam kapıyı açıyordum!"

"Hissettim sanırım..." diyerek gülümsediğim sırada birlikte merdivenlere yöneldik.

"Reva çoktan inmiş. Korhan'la birlikte inmişler, sanırım gerçekten de birbirlerinden hoşlanıyorlar," diyen Asya'ya bakıp başımı salladım. Kimsenin aşk hayatı umurumda değildi.

"Ne güzel..."

"Can da beni yanına çağırdı ama ben kabul etmedim. Senin yanında oturacağım. Seni yalnız bırakamam," diyerek bana sarıldığında gülerek yüzüne baktım.

"Saçmalama!" dedim. "Can'ın yanına git. Alt tarafı bir film izleyeceğiz, iki saat yanımda olmasan bir şey kaybetmem!"

"Olmaz..."

"Saçmalama Asya. Lütfen Can'ın yanına git, hem ben de şeyin yanına otururum..." diyerek etrafıma bakındığım sırada merdivenlerin önünde duran Murathan'ı gördüm. Derin bir iç çekerek ona gülümsedim.

"Murathan'ın yanına..." diye mırıldandım. Murathan da bana gülümserken merdivenlerden inmiştik bile.

"Cidden mi?"

"Evet, hadi git. Düşünme beni!"

"Nereye gidiyor?" diye sordu Murathan.

"Can'ın yanına..."

"O zaman gidiyorum ben, bak Murathan Eylül'ü yalnız bırakırsan kötü olur..." Asya gülerek yanımızdan ayrılırken Murathan çatık kaşlarla yüzüme bakıyordu.

"Neden öyle dedi?" diye sordu merakla.

"Yalnız kalmamı istemiyor, filmi senin yanında izlememi istiyor." Murathan'ın gülüşü büyüdü.

"Peki, bunu sen de istiyor musun?" Gözlerimi Murathan'ın koyu kahverengi gözlerine çevirdim ve çaresizce iç çektim.

"Evet..." diye mırıldandım öylesine.

"Harika."

Murathan gülümseyerek bana eliyle yol verdiğinde birlikte salona girdik. Sadece bizim grup değil tüm terapi grupları buradaydı. Gözlerim Merih'i ararken bu karanlıkta onu görmem pek de mümkün değildi. Murathan'la ön sıralardan birine oturduk. Asya arkadan bana seslenip el sallıyordu. Benim ise gözlerim hâlâ Merih'i arıyordu. Sonra nihayet gözlerim onu gördü.

Oradaydı... En arkada, tek başına... Gözlerini bana ve Murathan'a dikmiş bizi izliyordu. Benim gözlerim onun gözlerine çarptığında ise yine gözlerini kaçırmadı. O kadar hüzünlü bakıyordu ki aklından tüm hayatını geçirdiğine emindim. Sanki yaşadığı her şeyi düşünüp bunları hak edip etmediğini sorguluyor gibiydi.

"Başlıyor..." diye mırıldandı Murathan.

"Evet," dedim ve hüzünle başımı filme doğru çevirdim.

Film yaklaşık iki saat sürdü. Duygusal ve bol ağlamalı bir filmdi. Ben ise hiç ağlamamıştım. Hiç ara verilmeden izledik ve bittiğinde salonun yarısından fazlası kimseyle sosyalleşemeden kalkıp çıkmıştı salondan. Merih de onlardan biriydi. Gözlerim onun salondan çıkıp gidişini izlerken bahçeye çıkıyor olduğuna emindim.

"Terasa çıkalım mı?" diye sordu Murathan. Benim gözlerim ise kapıda kalmıştı.

"Efendim?"

"Terasa çıkalım mı diyorum, hava alırız."

"Şey... ben..." dedim bahane düşündüğüm sırada, "Füsun Hemşire'yle konuşmam gereken bir şeyler var..." diye mırıldandım.

"Öyle mi? İyi misin?"

"Evet, merak etme. İlaçlarımla ilgili birkaç şey soracağım."

"Tamam, ben terasta olacağım. İşin bittiğinde gelirsin. Yani istersen..."

"Tamam..."

Herkes salondan çıktıktan sonra birkaç dakika orada tek başıma oturup ne yapacağımı düşündüm. Odama mı çıkacaktım, terasa mı yoksa bahçeye Merih'in yanına mı? Oysa bana ondan uzak durmamı söylemişti. Şimdi yanına gitmem biraz yüzsüzce olmayacak mıydı? O zaman yanına

gitmezdim ben de. Sadece bahçeye çıkar uzaktan da olsa ne yaptığına bakardım.

Salondan çıkıp merkezin kapısına yöneldim. Saat 22.06'ydı. Kapüşonumu kafama geçirip fermuarımı boğazıma kadar çektim. Bahçeye adım attığımda yerdeki kar birikintileri ayaklarımı aşıyordu. Başımı kaldırıp yağan karın altında zar zor etrafa bakındım. Oradaydı. Aynı ağacın altında kar birikintisinin içine gömülmüş oturuyordu. Bu havada burada oturmak için kafayı yemiş olmalıydı. Deli cesaretiyle ona doğru yürüdüm ve başında durup ona bakmaya başladım. Başını kaldırıp anlam vermeye çalışarak yüzüme baktı.

"Bir şey mi oldu? İyi misin?" diye sordu. Endişelenmişti.

"İyiyim ama sen iyi değilsin bence."

"Ne?"

"Havanın farkında değil misin?" dedim rüzgârda sesimi ona duyurmak için bağırarak. "Burada biraz daha oturursan ölürsün!"

"Biliyorum..." dedi sakince.

"Ne yani kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Belki de..." Sesi hâlâ çok sakindi. Ben ise öfkeden deliye dönmüştüm. Burada oturmaya devam ediyor olması, bunu her gün saatlerce yapıyor olması bir nevi kendini öldürme çalışması mıydı?

"Sen kafayı mı yedin? Gerçekten her gün bu havada bahçede oturup soğuktan ölmeyi filan mı bekleyeceksin?"

"Belki de..." dedi aynı can sıkıcı sakinlikle.

"Gerçekten kendini öldürecek cesaretin var mı Merih?" diye bağırdım. "Yap öyleyse! Öldür kendini eğer bu kadar cesursan!" Durdu, titreyen gözlerini gözlerimde sabitledi. Kalın dudakları aralandığında öfkeden deliye dönmüş bir haldeydim, başını dikleştirip sakin bir sesle cevapladı:

"Cesaret isteyen şey kendini öldürmek değil Eylül... kendini yaşatmak."

Birkaç dakika boyunca sadece sessizce birbirimize bakmayı sürdürdük. Gözlerine bakıyor ve yaptıklarına bir anlam vermeye çalışıyordum. Gözlerine bakıyor ve onu okumaya çalışıyordum. Gözlerine bakıyor ve onu çözmeye çalışıyordum.

"Kalkıp içeri girecek misin yoksa ben güvenliği çağırayım mı?" diye sordum. Başını kaldırıp yüzüme baktı ve garip bir şekilde gülmeye başladı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi gülerek.

"Neden gülüyorsun?"

"Bilmem... Seni ilk defa bu kadar öfkeli görüyorum. Genelde çok sakinsin."

"Benim nasıl göründüğümü bırakıp içe–" derken gözlerim ormanın uzaklarında bir şeye takıldı. Cümlemi yarıda bırakıp gözlerimi kısarak ileride görünen ışıklı binaya baktığımda Merih korkuyla sordu:

"Ne oldu?"

"Şurada bir bina görüyorum," dedim, "bizim binaya benziyor. İlk defa gördüm." Merih ayağa kalkıp yanımda durdu ve benimle birlikte uzaktaki binaya bakmaya başladı.

"Etrafını kırmızı şeritlerle kapatmışlar," dedi anlam vermeye çalışarak, "sanki oraya adım atmamızı yasaklamışlar gibi..."

"Ne ki bu? Neden bir yere adım atmamız yasak olsun?"

"Çünkü orası Kırmızı Bölge." Arkadan gelen ses beni korkuturken Merih'le irkilerek arkamıza döndük. Füsun Hemşire karşımızdaydı. Montunu giymiş bu fırtınanın ortasında bahçeye çıkmıştı.

"Kırmızı bölge mi? O da ne?" diye sordum şok içinde.

"Hani buraya geldiğinde burası bir akıl hastanesi diye direttiğinde sana ısrarla burası sadece bir destek merkezi demiştim. İşte bu gördüğünüz şeritlerle kaplanmış yer gerçekten de bir akıl hastanesi Eylül... Oraya geçmeniz yasak; çünkü içeride yatanlar tahmin edemeyeceğiniz kadar tehlikeli olabilecek hastalar. Sakın ama sakın oraya geçmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Hava çok soğuk, bu soğukta bahçede durmamanız için sizi uyarmaya geldim. Hadi çocuklar, içeri girin."

Birkaç saniye Merih'le gözlerimiz Kırmızı Bölge dedikleri yere takılı kaldıktan sonra sessizce Füsun Hemşire'nin peşine takılıp merkeze girdik. Merih hiçbir şey demeden merdivenlere yönelirken Füsun Hemşire'ye döndüm.

"İyi geceler Eylül," diye mırıldandı gülümseyerek.

"İyi geceler..."

Sessizce merdivenleri çıkıp odama doğru ilerledim. Odama girip kapıyı kapatıp mumlarımı yaktıktan ve odamın ışığını kapattıktan sonra penceremin önünde buldum kendimi. Gözlerim uzakta belli belirsiz görünen o binaya odaklandı. Etrafı kırmızı şeritlerle kaplanmış bu bina içimde inanılmaz bir korkunun yer etmesine sebep olmuştu. Sanki bizden gizlenen bir şeyler vardı. Sanki bilmediğimiz ve keşfedilmeyi bekleyen bir hikâyenin içindeydik. Aynı bizden gizlenen o binayı keşfettiğimiz gibi keşfedeceğimiz çok şey vardı.

Hava soğuktu, rüzgâr acımasız. Burası bir kar küresiydi, biz de içindeki figürler. Gün gelecekti, birileri bu kar küresini eline alıp sallayacaktı. Kar yağıyor sanacaktık, oysa altüst olacaktık...

Ertesi gece annesi ve kardeşleriyle birlikte her zamanki yerlerinde uzanmış gözlerini kapatmıştı küçük geyik. Oysa uyumak değildi amacı. Tek amacı ailesinin uyumasını beklemekti. Uykuya daldıklarından emin olduğunda sessizce ayağa kalkmıştı. Bu sefer dün gece olduğundan çok daha hızlı ve emin adımlarla ilerlemişti gizli yerine doğru. Korkusu giderek azalıyordu çünkü korkunun yerini merak ve cesaret doldurmuştu. Koşmuş koşmuş ve binanın tam önünde duran bir insan olduğunu görmüştü geyik. Onu görünce durup bir ağacın arkasına saklanmış ve onu izlemeye başlamıştı. Uzun kahverengi saçları ve ürkek bakışlarıyla karşısındaki binayı izleyen bu genç kız hiç de iyi görünmüyordu. Geyik ne olduğunu anlayamasa da gözlerinin önünde elini kalbine ve boğazına götürmüş, nefes almaya çalışıyordu belli ki. Küçük geyik çaresizce karşısında dizlerinin üzerine düştüğünü gördüğü bu insana nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu. Oysa yapabileceği hiçbir şey yoktu, izlemekten başka... Kalbinin derinliklerinde garip bir his vardı; sanki bu kızı hayatı boyunca tanımıştı, sanki onun ellerine doğmuştu. Önünde duran bu yabancıya karşı hissettiği bu tanıdıklık hissi onu şoka soktuğu sırada kızın yere yığılıp kalması geyiği bir anda korkudan deliye çevirdi. Bilinçsizce koşmaya başladı bağıra çağıra. Sanki birilerini ormanın bu noktasına çekmeye çalışıyordu ve başarıyordu da... Uzaklarda görünen bir yabancı kıza doğru koşuyordu...

"Biz zaten hiç bulunmadık ki kaybolalım..."

VI.

Karlar İçinde

Daha ne kadar kaybolabiliriz?

Bizler birer küçük noktasıyız evrenin. Nasıl ki noktalar bir cümleyi bitirip yenisini başlatmak için varlar, biz de bir şeyleri bitirip yenilerini başlatmak için varız bu dünyada. Her birimiz birer noktayız bu dünyada. Geldik, başladık ve bitiyoruz işte...

"Bizler birer robot değiliz," diyor Psikolog Yıldız bu sabahki grup terapimizin sonlarına doğru.

"Vermemiz gereken keskin tepkiler yok, her birimiz üzülünce ağlamak zorunda değiliz. Her birimiz aynı derecede heyecanlı olamayabiliriz. Farklılıklarımız eksiklerimiz değildir. Hiçbiriniz dışarıda hayatını kolayca sürdürüp gidiyor gibi görünen insanlardan eksik değilsiniz. Siz sadece farklısınız. Heyecanınız farklı, stres seviyeniz farklı... Oysa eksik olmak mı? Asla eksik değilsiniz... Hayatınız boyunca hiçbir şeyi başaramamışsınız gibi hissettiğinizi biliyorum. Kendinizi beceriksiz ve başarısız hissettiğinizi biliyorum. Oysa siz çok zor bir savaşın içindesiniz. Sizin savaşınız kendinizle. Düşmanınız kendinizsiniz; yenmeniz gereken tek insan sizsiniz." Sınıfta oluşan uzun sessizlik sonrası dosyalarını alıp ayağa kalktı.

"Bugünlük benden bu kadar arkadaşlar... Yarın sabah görüşmek üzere. Akşam altı gibi bahçede bir mangal partisi olacak. Katılımınız zorunlu."

"Süper..." Korhan'ın alaycı sesiyle birlikte başımı kaldırdım. Yorgun gözlerimi ellerimle ovuşturduğum sırada sınıftaki herkes bir bir dışarı çıkarken sadece Merih ve benim oturmaya devam ettiğimizi fark ettim. Benim kalkmaya halim yoktu, onun ise neden sınıfta kaldığını bilmiyordum.

"Terasta görüşürüz Eylül!" Asya'nın kapıdan gelen sesini duyduğumda başımı salladım.

"Görüşürüz..."

Böylece sınıf tamamen bomboş kalmıştı. Ben elimi ağzıma götürmüş esnerken yanımda oturan Merih hiçbir şeyle uğraşmıyordu. Yalnızca karşıdaki duvara bakıyordu. Başına kapüşonunu geçirmiş, elinde eldivenleriyle oturmuş öylece duvarı izliyordu.

"İyi misin?" diye soruverdim bir anda yüzüne bakmadan.

"Ne?" Duymamıştı, dalgındı.

"İyi misin?" diye tekrarladım.

"Bilmem. Kötü mü görünüyorum?" Başımı salladım, gözlerimi yüzüne çevirdim ve bembeyaz olmuş yüzüne baktım.

"Evet..." diye mırıldandım, "kötü bir gün geçiriyor gibisin. Kötü bir haber mi aldın?" Omuz silkti.

"Kötü bir gün geçirmiyorum," dedi, "kötü bir hayat yaşıyorum."

"Anladım. Konuşmak ister misin?" Sonra elimi bir kez daha ağzıma götürdüm ve esnemeye başladım. O sırada Merih'in kaşlarını çatarak beni izlediğini fark ettim.

"Dün gece yine uyuyamadın, değil mi?" diye sordu şüpheci bir sesle.

"Evet... Yine aynı kâbuslar."

"İlaçlarını söylenilenden fazla almıyorsun, değil mi?" Sesi oldukça ciddiydi.

"Beni sorguluyor musun?"

"Sadece merak ettim." Yüzünde o kadar sert bir ifade vardı ki beni korkutmuştu. Bakışlarımı ondan kaçırarak başımı salladım.

"Ne kadar almamı söyledilerse o kadar alıyorum..."

"Peki, ilaçlarını neden değiştirmiyorlar?" dedi hesap sorar gibi.

"Bilmiyorum, biraz daha beklememi söylediler..." Burnunu çekti ve ben çekinerek karşı duvarı izlerken beni izlemeyi sürdürdü. Sanki eline yeni bir vaka gelmiş bir doktor gibi inceliyordu yüzümü.

"Onlara ilaçlarını değiştirmeleri için ısrar etmelisin," dedi âdeta emredercesine.

"Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki?" diye sordum sessizce.

Ben karşı duvarı izlemeye devam ederken o hâlâ yüzümü izliyordu. Yaklaşık bir dakika boyunca hiçbir cevap vermeden öylece beni izledi. Sonra başını salladı, burnunu çekerek ayağa kalktı. Masasındaki defterini ve kalemini alıp kapıya doğru ilerlerken ona seslendim.

"Merih." Durdu, arkasını dönmeden öylece bekledi.

"Odana mı gidiyorsun?" diye sordum çekinerek. Yavaş yavaş bana doğru döndüğünde yüzü hâlâ rahatsız edici derecede ciddiydi.

"Bu seni neden ilgilendiriyor ki?" dedi az önceki sorumu tekrar ederek. Gülümsedim.

"Haklısın... Terasa gelmek ister misin? Herkes orada, kahve içiyorlar," deyiverdim bir anda.

"Hayır. İstemem," dedi çok saçma bir soru sormuşum gibi kaşlarını çatarak.

"Neden?"

"Bir nedeni yok. İstemiyorum." Başımı salladım.

"Sen bilirsin..." diyerek iç çektim ve ayağa kalktım. Yanından geçip gittiğim sırada peşime takıldı. Birlikte merdivenlere yöneldik. Odasına mı çıkıyordu? Birlikte merdivenleri hızlı hızlı çıktık fakat Merih odasının olduğu katta durmayıp benimle birlikte merdivenleri çıkmaya devam etti. Birlikte teras katına ulaştığımızda terasın kapısını açmadan ona doğru döndüm.

"Hani gelmek istemiyordun?"

"İstemiyordum... Artık istiyorum," dedi ve yanımdan geçip terasa çıktı. Hayatımda gördüğüm en garip insandı.

Peşinden hızla terasa girdiğimde Asya, Can, Murathan, Mehmet ve Korhan'ın orada olduklarını gördüm. Merih aralarından sıyrılıp terasın en uç noktasındaki boş koltuğa oturdu. Ben ise gözlerimi ondan ayırmadan Asya'nın yanında durdum.

"Hoş geldin!"

Asya bana sarılırken gözlerim Merih'teydi. Orada öylece oturmuş çizim yapıyordu. Bir anda beni şaşırtan bir şey oldu ve Korhan Merih'in yanındaki koltuğa oturdu. Mehmet de Korhan'ı takip edip onların yanına oturdu ve konuşmaya başladılar. Ben şaşkınlıkla üçünü izlerken Merih soğuk da olsa bu üçlü konuşmaya katılmıştı, sanırım bu Merih'in bu binaya adım attığından beri benim dışımda birileriyle ilk kez konuştuğu andı. O kadar uzaklardı ki ne konuştuklarını duyamıyordum ama Merih'in birileriyle sohbet ediyor olduğunu görmek beni garip bir şekilde mutlu etmişti.

"Yine siyah giymişiz..." Murathan yanı başımda belirip halsiz bir gülüşle kazağımı işaret ettiğinde başımı salladım.

"Siyahı seviyorum, söylemiştim." Başını salladı.

"Sana kahve aldım." Bana karton bardaktaki kahveyi uzatırken utanarak gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Birlikte herkese arkamızı dönüp önümüzde yağan karı izleyerek kahvelerimizi yudumladığımız sırada göz ucuyla Merih'in Korhan ve Mehmet'le konuştuğunu görebiliyordum.

"Yorgun görünüyorsun." Murathan'ın cümlesiyle derin bir iç çektim.

"Yorgunum."

"Yine mi uyuyamadın?"

"Evet... Sen nasılsın? Moralin bozuk gibi." Bu sefer iç çeken oydu.

"Ben güzel uyudum aslında... Benim sorunum uyanmakla. Uyanmak istemiyorum, her dakikamı uyuyarak geçirmek istiyorum. Korhan'ların ısrarıyla buraya geldim, yoksa odama çıkıp uyuyacaktım..." Boğazımı temizleyerek kahvemden bir yudum aldım.

"İlaçlar hiç mi iyi gelmedi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Aslında biraz iyi geldiler... En azından şu an buradayım, ayaktayım, seninle konuşuyorum. Odamda yatıyor da olabilirdim." Başımı salladım.

"Zaman geçtikçe daha da iyi geleceklerdir... Merak etme."

"Umarım. Akşam bir de mangal partisi çıkardılar başımıza... Saçma sapan şeyler." Gülümsedim.

"Vejetaryeniz deyip gitmesek mi?" diye sorduğum sırada Can konuşmaya atladı:

"Ben vejetaryenim!" Aramızda gülüştüğümüz sırada Can konuşmaya devam etti:

"Onlara vejetaryen olduğumu söyledim ama közlenmiş sebze yersin dediler. Yani mangaldan kaçış yok..."

"Asla odamıza kapanmamıza izin vermeyecekler yani..." dedi Murathan bozulmuş bir sesle.

"Şu an kapanabilirsin? Kendi tercihinle buradasın. Sanırım yaptırdıkları şeyler işe yaramaya başladı, baksana..." Can Murathan'a gülerek baktığı sırada gözlerim Merih'e kaydı. Korhan ve Mehmet'le oldukça ciddi bir şekilde konuşuyorlardı. Sanki dertleşiyor gibiydiler. Korhan ve Mehmet'in uzun cümlelerine karşılık Merih'in tek kelimelik cevaplar verdiğine o kadar emindim ki...

İçimde Merih'e karşı çok garip bir his vardı... Sanki buradaki herkesle yeni tanışmışım da Merih'i tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi. Sanki o birileriyle sohbet ederken ruhum bununla gurur duyuyormuş gibi. Sanki Merih benim geçmişimde her bir noktada yer almış gibi... Murathan, Asya ve Can'ı kendi hallerindeki sohbetlerine bırakıp Merih, Mehmet ve Korhan üçlüsünün yanına doğru ilerledim. Yanlarındaki koltuğa sessizce oturup kahvemi masaya bıraktığım sırada Mehmet bana döndü.

"Hoş geldin, Siyah Kazaklı Kız," diye mırıldandı, "seni başka bir renk giyerken gördüğümü hatırlamıyorum." Gülerek yüzüne baktığım sırada Merih ciddi bir yüzle bizi izliyordu.

"Ben de seni yemek yemiyorken gördüğüm bir an olduğunu hatırlamıyorum..." dedim başımla elindeki kurabiyeyi işaret ettiğimde.

Korhan ufak bir kahkaha atarken Mehmet gülerek gözlerini devirdi. O an Merih'in de gülmemek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdim.

"Yarın diyete başlıyorum!" dedi Mehmet gülerek.

"Dün de öyle diyordun..." dedi Korhan bana göz kırparak.

"En azından çabalıyorum kardeşim, görüyorsun..."

Etraftaki konuşmalar akıp gidiyordu ama Merih aralarına katıldığım andan itibaren sessizleşmişti. Kar taneleri her dakika giderek kalınlaşırken ve soğuk artık içinde bulunmayı dayanılmaz bir hale getirirken herkes tek tek odalarına indi.

"Eylül, inmiyor musun?" diye sordu kapıda halsizce yüzüme bakan Murathan.

"Şimdi değil..." diye mırıldandım.

Murathan da terastan çıkıp giderken bir kez daha Merih'le baş başa kalmıştım. Merih kollarını göğsünde birleştirmiş, arkasındaki koltuğa yaslanmış ve ayaklarını önündeki masaya uzatmıştı. Öylece dışarıyı izliyordu. Derin bir iç çekerek ben de arkama yaslandım ve dışarıyı izlemeye başladım.

"Orman uçsuz bucaksız..." dedim sessizce. "Bu bazen beni çok korkutuyor."

"Ormandan mı korkuyorsun?" Merih ciddi ve korumalı bir sesle sorduğunda gülümsedim.

"Hayır... Dünyanın çok büyük olması beni korkutuyor. Dünya çok büyük yaratılmış..." Merih derin bir iç çekti.

"Sanki içinde küçücük kalalım diye bu kadar büyük yaratılmış gibi geliyor, değil mi?" diye sordu.

Şaşkınlıkla ona döndüm. Aniden dolan gözlerim onun ela gözlerine bakarken kaşlarını çattı, neden bu kadar şaşırdığıma anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

"Bir şey mi oldu?" dedi.

"Hayatım boyunca yaşadığım bu hissi bu kadar iyi anlatan tek bir cümle kuramamıştım. Kurduğun cümlede o kadar kendimi buldum ki... şaşırdım." Gözlerimi ondan kaçırıp tekrar yağan kara çevirdim.

"Evren o kadar büyük ki biz burada nasıl hayatta kalırız? Nasıl başarırız bunu? Nasıl kaybolup gitmeyiz bu

büyüklüğün içinde?" diye mırıldandım kendi kendime. O an Merih'in yanımda olduğunu bile unutmuştum.

"Daha ne kadar kaybolabiliriz?" diye sordu sessizce.

Başımı ona çevirdim ve gülümsedim. O ise hâlâ çok ciddiydi.

"Doğru..." diye mırıldandım, "biz zaten hiç bulunmadık ki kaybolalım..."

Sessizce terasta oturmaya ve yağan karı izlemeye devam ettiğimiz sırada üşümek ne benim ne de onun umurundaydı. İçten içe Merih'in hayat hikâyesini deli gibi merak ederken ağzımı açıp tek kelime dahi edemiyordum. İkimiz de yeterince yorgun görünüyorduk, onu sorularımla daha fazla yormak istemiyordum. Dakikalar bir bir akıp giderken gözlerimin kapanmaya başladığını hissediyordum, neredeyse burada bu soğukta uyuyakalacaktım. Gözlerimle verdiğim savaş Merih'in ismimi söylemesiyle bölündü.

"Eylül..." dedi tereddüt eder gibi.

"Efendim?"

"O bina hakkında ne düşünüyorsun?" deyiverdi bir anda. "Kırmızı bölge dedikleri yer."

Gözlerimi gözlerine çevirdim ve uzun uzun baktım. Sanki dünden beri tek düşündüğü o bölgeymiş gibi bakıyordu gözleri. Sanki kafasının içinden binlerce soru geçiyor gibi bakıyordu... Kaşlarımı çatarak dudaklarımı araladım.

"Aklında bir şey mi var?" Soruma karşılık Merih bakışlarını benden uzaklaştırıp ormanın derinliklerine yöneltti. Bulunduğumuz noktadan o binayı göremiyorduk ama nerede olduğunu gayet iyi biliyorduk.

"Eğer orası sadece bir hastane olsaydı buraya yatmadan önce bizi bilgilendirmezler miydi?" diye sordu sessizce.

"Bunu bizden neden gizlemiş olabilirler ki?" diyerek kaşlarım çatılı bir şekilde ağaçların arasında saklı kalan o binayı görmeye çalıştım. Merih sakin ve ürpertici bir sesle cevapladı.

"Neden gizlediklerini göreceğiz." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu ne demekti şimdi?

"Göreceğiz derken?"

"Bir gün mutlaka öğreniriz. Her yer bembeyaz, baksana. Burada hiçbir şey gizli kalmaz."

Merih'in cümlesi içi boş görünse de sanki içinde bir sürü anlam barındırıyordu. Sanki kafasından saniyede binlerce plan ya da teori geçiyordu. Bu hali beni korkutmuş olsa da benim de içimde Kırmızı Bölge'ye dair garip bir his vardı.

"Üşümedin mi? Neden odana gitmiyorsun?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Bilmem..."

"Yüzün soğuktan kıpkırmızı olmuş... Artık odana gitmelisin," dedi kibar bir yolla emredermiş gibi.

"Sen? Sen burada mı kalacaksın?" Merih etrafına bakındıktan sonra derin bir iç çekti.

"Ben de gireceğim. Hadi, beraber girelim." Sanki sırf ben üşümeyeyim diye buna karar vermiş gibiydi. İsteksizce ayağa kalktı ve peşime takıldı. Birlikte merdivenleri indik. Benim odamın olduğu kata ulaştığımızda durup ona baktım.

"Ben odama giriyorum." Başını salladı.

"Tamam, akşam görüşürüz."

"Sen?" diye sordum. "Sen de odana gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Odama gidiyorum Eylül..."

Böyle dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Nedense arkasından birkaç saniye bakakaldıktan sonra odama girip hemen yorganımın altına girdim. Soğuktan donmuştum ve

bunu yeni fark ediyordum. İnsan çok üşüyünce tüm hislerini kaybedip daha fazla üşümemeye başlıyordu, buna "donmak" deniyordu. Biraz daha odalarımıza dönmeseymişiz donarak ölebilirmişiz... Gözlerim yavaş yavaş kapanırken gözkapaklarım kapandıkça zihnimde Merih'in gözleri canlanıyordu. O gözlerin altındaki derin hikâyeyi o kadar merak ediyordum ki keşke bir günlüğü olsaydı da gizlice alıp okuyabilseydim.

Saatler sonra uyandığımda şaşırtıcı bir şekilde tek bir kez bile kâbus görüp uyanmadığım deliksiz bir uyku çekmiştim. İlk defa bu kadar huzurlu bir uyanma anı yaşıyordum. Esneyerek yataktan kalkıp camdan dışarıya baktığımda havanın kararmış olduğunu gördüm. Bahçeyi ışıklarla süslemişler, barbeküler ve masalar kurmuşlardı. Neredeyse merkezde destek alan herkes bahçeye inmişti. Merih'i ise bu kalabalığın içinde göremiyordum. Camdan uzaklaşıp üzerime montumu geçirdim, saçlarımı da tepeden topladım. Telefonumu cebime atıp eldivenlerimi ve boyunluğumu da taktıktan sonra hapşırarak odamdan çıktım. Soğuk algınlığıma hoş geldin demeliydim belki de. Merdivenleri yavaş yavaş inip bahçeye çıktığımda Reva çekingen bir gülümsemeyle bana el salladı.

"N'aber?" diye sordu gülümseyerek.

"Hastalanıyorum, senden n'aber?"

"Ben de!" Aramızda gülüştüğümüz sırada Asya uzaklardan hızla bize doğru geldi ve bana sıkıca sarıldı.

"Grip mi oldunuz?" diye sordu korkarak.

"Evet."

"Evet!" dedik Reva ile aynı anda.

"Ben de!" dedi Asya ve hemen ardından hapşırdı.

Sessizce gülüşmeye başladığımızda gözlerim Merih'i arıyordu. Murathan, Can, Kerim ve Masal bir köşede; Korhan ve Mehmet bir başka köşedeydi. Füsun Hemşire ve iki

yemekhane çalışanı mangalların başındaydı. Diğerleri ise kendi aralarında gruplaşmışlardı ama hiçbirini tanımıyordum. Merih uyuyakalmış olabilir miydi? Gözlerimle odasının camına göz attığımda perdelerinin ve ışıklarının kapalı olduğunu gördüm. Asya ve Reva'nın konuşmalarını oldukça ilgisizce dinledikten sonra yanlarından uzaklaşıp Korhan ve Mehmet'in yanına gittim.

"Selam..." diye mırıldandım.

"Selam Sivahlı Kız!"

"Selam Eylül."

"Merih'i gördünüz mü?" Korhan hayır der gibi başını salladı.

"Biz de onu düşünüyorduk. İnerken kapısına vurduk ama ses gelmedi."

İçimde büyük bir sıkıntı vardı. Derin bir nefes alarak başımı salladım ve onlardan uzaklaştım. Hızla binaya girip merdivenleri koşarak çıktım. Merih'in odasının önünde durup kapısına ısrarla vurdum.

"Merih!" diyerek ona seslendim ama içeriden ses gelmiyordu. Odasında değildi, burada olması imkânsızdı. İçeriden hiçbir hareket sesi gelmiyordu. Telaşla merdivenleri inip bahçeye çıktım. Herkes kendi aralarında sohbet ederken telefonumu cebimden çıkardım ve birini arıyormuşum gibi yaparak kulağıma götürdüm.

"Alo!" diyerek kalabalığın olduğu bölgeden uzaklaştım ve ağaçların arasına dalıp yürümeye başladım.

Onlardan yeterince uzaklaştığım sırada telefonumu kulağımdan indirip el feneri özelliğini açtım. İstikametim doğrudan Kırmızı Bölge'ydi... Bu hiçliğin ortasında başka nereye gitmiş olabilirdi ki? Dakikalarca binaya doğru yürüdüm, binaya yaklaştığım her adımda içim korkuyla doluyordu.

yemekhane çalışanı mangalların başındaydı. Diğerleri ise kendi aralarında gruplaşmışlardı ama hiçbirini tanımıyordum. Merih uyuyakalmış olabilir miydi? Gözlerimle odasının camına göz attığımda perdelerinin ve ışıklarının kapalı olduğunu gördüm. Asya ve Reva'nın konuşmalarını oldukça ilgisizce dinledikten sonra yanlarından uzaklaşıp Korhan ve Mehmet'in yanına gittim.

"Selam..." diye mırıldandım.

"Selam Siyahlı Kız!"

"Selam Eylül."

"Merih'i gördünüz mü?" Korhan hayır der gibi başını salladı.

"Biz de onu düşünüyorduk. İnerken kapısına vurduk ama ses gelmedi."

İçimde büyük bir sıkıntı vardı. Derin bir nefes alarak başımı salladım ve onlardan uzaklaştım. Hızla binaya girip merdivenleri koşarak çıktım. Merih'in odasının önünde durup kapısına ısrarla vurdum.

"Merih!" diyerek ona seslendim ama içeriden ses gelmiyordu. Odasında değildi, burada olması imkânsızdı. İçeriden hiçbir hareket sesi gelmiyordu. Telaşla merdivenleri inip bahçeye çıktım. Herkes kendi aralarında sohbet ederken telefonumu cebimden çıkardım ve birini arıyormuşum gibi yaparak kulağıma götürdüm.

"Alo!" diyerek kalabalığın olduğu bölgeden uzaklaştım ve ağaçların arasına dalıp yürümeye başladım.

Onlardan yeterince uzaklaştığım sırada telefonumu kulağımdan indirip el feneri özelliğini açtım. İstikametim doğrudan Kırmızı Bölge'ydi... Bu hiçliğin ortasında başka nereye gitmiş olabilirdi ki? Dakikalarca binaya doğru yürüdüm, binaya yaklaştığım her adımda içim korkuyla doluyordu.

Binanın bazı ışıkları yanıyor, bazıları ise sönüyordu. Sanki bazıları uyumaya yatıyor, bazıları ise bu saatte uyanıyordu. Binaya yaklaştıkça içeriden gelen bağırma ve ağlama seslerini duymaya başladım. Sanki birileri hemen şu üst pencerede sinir krizi geçiriyordu. Elimi kalbime götürdüm, kalp atışlarım hızlanmıştı.

Gerçek akıl hastanesi böyle bir yer miydi?

Duyduğum sesler beni bir anlığına çok kötü etkileyince kulaklarımı ellerimle kapatıp yere eğildim. Fakat o sesler kesilmiyordu, binaya çok yakındım ve sanki içerideki herkes acı çekiyordu. Buraya gelmemeliydim! Burada olmamalıydım! Nefes alışverişimin hızlandığını hissediyordum. Buz gibi havanın ortasında terlediğimi hissediyordum. Titreyen bacaklarım beni daha fazla taşıyamazken bedenim yere yığılıp kaldı. Gözlerim hâlâ açıktı ve kar yığınının içine gömülmüştüm. Bedenim titreye titreye kendime burada kar yığınının arasında bir mezar açmıştı âdeta. Bilincimi kaybettiğimde ise aklımda tek bir şey vardı. Merih neredeydi ve beni nasıl bulacaklardı? Eğer birkaç dakika içinde bulunmazsam vücudum burada karla kaplanacaktı!

Yoksa bu benim ölüm anım mıydı?

Böyle mi ölecektim, karlar içinde donarak?

Yoksa tam şu an aldığım titrek nefes bu dünyanın bana bahşettiği son nefes miydi? Hissizleşmeye başlayan bedenimin uyuşukluğu beni korkuturken "korku" vücudumun tattığı son histi.

Sanırım ölüyordum... hem de donarak.

Ormanın derinliklerinden gelen bu yabancı adam yere yığılmış bu genç kızı kollarının arasında tutup kaldırırken her şeyi bir bir izliyordu küçük geyik. Bu iki yabancı birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerlerlerken yarı baygın bir halde sayıklayan genç kız gözlerini açtı ve sadece birkaç saniyeliğine küçük geyikle göz göze geldi. Geyik o an inanılmaz bir ürperti hissetti her bir hücresinde. Gördüğü gözler sanki kendi gözleriydi... Ürkek ve şaşkın gözlerle baktı karşısındaki güçsüz bakışlara, sanki bir gölden su içerken izlediği yansımasını izler gibi.

"Sen kimsin?" diye geçirdi içinden. "Ben misin?"

Her şey biraz biraz oydu aslında, yerdeki kar birikintileri, ağaç dalları, gökyüzündeki yıldızlar, kulağındaki rüzgâr sesi... Fakat az önce gördüğü bir çift gözün hissettirdiğini hissettiremedi hiçbir şey ona. Kendisini bu iki yabancının peşinde bulmuştu küçük geyik. Onları izlemiş, takip etmiş ve ahşap bir eve girdiklerinde derin bir nefes almıştı. Nihayet ailesinin yanına dönme vakti gelmişti fakat nasıl döneceğini bilmiyordu. Ormanın içinde saatlerce dolaşıp durdu ve en sonunda kaybolduğunu anladı. Kafasında ise tek bir soru vardı:

"Ben hiç bulunmadım ki... nasıl kaybolayım?"

"Çocukken karanlıktan korkardım."
"Sonra ne oldu? Korkunu nasıl yendin?"
"Sonra büyüdüm ve ben de karanlık oldum.
Korktuğum ne varsa ona dönüştüm."

VII.

Karanlık Oldum

Korkunu ancak ona dönüşerek yenersin.

Yarı baygın bir halde gözlerimi araladığımda birinin kucağında beni taşıdığını fark ettim. Hava buz gibi ve fırtınalıydı, vücudum soğuktan uyuşmaya başlamıştı. Gözlerim ellerime kaydığında ellerime takılı büyük, siyah eldivenleri fark ettim. Tek ısınan yerim ellerimdi. Bu eldivenler bana ait değildi.

"Merih?" diye fısıldadım yarı baygın bir halde. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bilmiyorum..." Gözlerim yavaş yavaş kapanırken onun ellerine baktığımı hatırlıyorum. Kendi eldivenlerini çıkarıp benim ellerime takmıştı. Benimkilerin yanında kocaman kalan sıcacık elleri kıvrılan pantolonumdan bacağıma ve enseme değiyordu. Elleri bana ilk defa değiyordu... Korkuyla yüzüne baktım.

"Merih..." dedim bir kez daha, "şu an bana dokunmaktan iğreniyorsun, biliyorum."

"Hayır," dedi, "bununla gurur duyuyorum..."

Gözlerim yavaş yavaş kapandı. Gözlerim kapanırken gördüğüm son şeyin ormanın derinliklerinde yürüyen küçük bir geyik olduğuna yemin edebilirdim. Hissizleşen bedenimin kalan tüm hisleri de bilincimin içinde küçülüp benden uzaklaşıp sonunda yok oldu. Bu yaşadığım anlar da olabildiğince zayıfladı ve zihnimden silindi... Uyandığımda bunların hiçbirini hatırlamıyor olacaktım ama hepsini yaşamıştım işte.

(İki Saat Sonra)

Çıtır çıtır yanma sesleriyle gözlerimi aralayıp baktığımda ateşin yakıcı gerçeğiyle karşı karşıya kaldım. Sıcacık bir yatağın içinde yatmış hemen karşımdaki şömineye bakıyordum. Karmakarışık olmuş aklımdan binlerce soru geçiyordu ama tek bir tanesi o binlerce sorunun arasında parlıyordu.

Burası neresiydi? Neredeydim ben?

Şaşkınlıkla doğrulup etrafıma bakındığım sırada kapının açıldığını fark ettim. İçeri giren tanıdık yüzle içimdeki şaşkınlık kat kat daha fazla büyüdü. Bu oydu. Eldivenlerini dünyadan korunmak için değil de ısınmak için takmıştı sanki ilk defa. Karşımda durmuş endişeli bir yüzle bana bakıyordu. Ardından kapattığı kapıdan gördüğüm kadarıyla hava hâlâ kapkaranlıktı, kar yağışı ise fırtınaya dönmüştü. Aklımdaki sorular bir bir parlamaya devam ediyordu. Buraya nasıl gelmiştik? Beni nasıl bulmuştu? Bu ev kimin eviydi?

"Uyanmışsın," diye mırıldandığında yüzünde endişeli ve kızgın bir ifade vardı.

Başımı salladığım sırada Merih kapıyı kapatıp şöminenin yanına yere oturdu. Gözlerim anlam vermeye çalışırcasına içinde bulunduğumuz bu bungalov orman evinde gezindi. Evin içinde bir yatak, bir şömine ve birkaç tablo dışında hiçbir şey yoktu.

"Ben..." diye kekeledim, "ne olduğunu hatırlamıyorum. Bayıldığımı hatırlıyorum." Sonra gözlerimi çevirip Merih'in öfkeli gözlerine baktım.

"Bayıldın," dedi tekdüze bir sesle. Harika cevap. Aydınlandım.

"Ne oldu?" diye sordum ve ağzından cımbızla laf alırcasına sorularımı sıraladım. "Beni sen mi buldun? Neredeydin? Ne zaman buldun? Burası neresi? Buraya nasıl geldik?"

"Hangisine cevap vermemi istiyorsun?" dediğinde gerçekten ama gerçekten öfkeli görünüyordu.

"Benimle neden böyle konuşuyorsun?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"Buna mı cevap vermemi istiyorsun, diğerlerine mi?"

"Benimle böyle konuşmanı gerektirecek bir şey mi yaptım?" diye sorarak sorularıma bir yenisini ekledim. Merih derin bir nefes aldı.

"Sorular giderek artıyor..." diye mırıldandı.

Cevap vermezsen artar tabii, demek isterdim fakat susmayı seçtim. Çünkü tavrı beni de sinirlendirmeye başlamıştı.

Ayağa kalktım ve orman evinin penceresinden dışarıya baktım. Çok bir zaman geçmiş olamazdı. Karanlık hâlâ aynı karanlıktı, tek farkı kar yağışının deli gibi hızlanmış olmasıydı. Arkam Merih'e dönüktü. Evin içindeki tek ses dışarıdaki fırtınayla şöminede yanan ateşin sesiydi. Gözlerim dışarıdaki kar yağışına dalarken bu sefer soru soran Merih oldu.

"Orada ne işin vardı?" deyiverdi bir anda. Ona doğru döndüm.

"Asıl senin orada ne işin vardı?" dedim.

"Ben orada değildim Eylül." Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

"Oradaydın," diye tekrarladım.

"Ben bütün gece odamda oturmuş kulaklığımı takmış müzik dinliyor ve perdenin arkasından bahçeyi izliyordum. Sonra senin o lanet ormana girdiğini gördüm. Yaklaşık yirmi dakika boyunca oradan geri dönmeni bekledim fakat dönmedin ve ben seni sen gittikten tam yarım saat sonra orada o karanlık ormanın içinde yerde yatmış, neredeyse karların altına gömülmek üzereyken buldum. Ya da sana daha

anlayacağın bir şekilde söyleyeyim bunu. Seni orada ölmek üzereyken buldum. Harika, değil mi?" diye sordu öfkeyle.

"Ama ben senin kapına geldim, kapıyı çaldım! Odanda yoktun!" dedim şaşkınlıkla, "Ah... Kulaklık takılıydı... Doğru ya..." diyerek kendime öfkelenerek yatağa oturdum. Sessizce oturmuş Merih'in yüzünü izlemeye başladım. O ise şöminenin yanında oturmuş pencereden dışarıyı izliyordu.

"Benim odama mı geldin?" dedi bir anda, sesi değişmişti. Öfkenin yerini merak almıştı.

"Evet..." diye mırıldandım, "bahçeye inmeyince merak ettim. Sonra da senin Kırmızı Bölge dedikleri yere gittiğini düşündüm ve peşinden geldim." O an gözleri gözlerime çevrildi, yutkundu ve konuşmaya başladı.

"Bu dünyada peşinden gitmeyi en son isteyeceğin insan benim Eylül. Peşimden gelme."

"Sen de benim peşime takılmışsın," dedim elimle ormanı göstererek.

"Sen benim bu dünyada peşinden gitmeyi en son isteyeceğim insan değilsin," diye açıkladı.

Güldüm. Sinirlerim iyice bozulmuştu. "Peki..." diye mırıldandım ve başımı salladım, "peşine takılırsam ne olacağını çok merak ediyorum..."

Cevap vermedi. Kendi dünyasına çekildiğinde gözlerim duvardaki tablolara kaydı. Her birinde bir geyik resmi vardı. Ayağa kalkıp tabloları incelemeye başladığım sırada neden hâlâ burada olduğumuzu çok merak ediyordum fakat sorsam bunun cevabını alabilecek miydim bunu bile bilmiyordum.

"Burası neresi, söyleyecek misin artık?" diye sordum.

"İnan bana, ben de bilmiyorum."

"Ne? Ne demek bilmiyorum?" Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda Merih ayağa kalktı. Pencerenin yanına geçip duvara yaslandı ve beni izlemeye başladı.

"Seni orada bulduğumda merkezden çok uzaklaşmıştın. Kıpırdamıyordun, bembeyaz olmuştun. Hava o kadar kötüydü ki zaten merkeze dönmemizin bir imkânı yoktu. Sonra seni kucağıma aldım..." dedi ve yutkundu. Bunun onun için ne kadar zor olduğunun farkındaydım. Biriyle temas halinde olmak onun için işkence gibi olmalıydı ama o beni kucağına almıştı.

"Ormanın içinde kucağımda seninle dolaşırken burayı gördüm. Kapıyı çaldım, kapı kendiliğinden açıldı. Ben de içeri girdim. Biraz daha dışarıda kalsaydın ölecektin. İçeri girip seni yatağa yatırdım. Şömineyi yaktım..." Bir kez daha yutkundu. Benimle bu kadar süre temas halinde kalmış olmanın onu ne kadar zorladığı yüzünden bile belliydi. Başımı salladım.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım, "ve özür dilerim." Merih kaşlarını çattı.

"Ne için özür diliyorsun?"

"Bana dokunmak zorunda kaldığın için..." Acı içinde güldüğünü gördüm.

"Bunun için özür mü diliyorsun?" diye açıkladı.

"Birilerine dokunmaktan nefret ettiğini biliyorum. Her şeyin seni kirlettiğine inandığını biliyorum. Bunları terapide anlatmıştın... Merak etme, alınmıyorum. Elinde olmadan böyle hissettiğini de biliyorum. Yine de bana bu kadar uzun süre dokunmak zorunda kaldığın için özür dilerim," dedim mahcup bir sesle. Merih'in acı dolu gülüşü bir kez daha kendisini gösterdi. Sonra garip bir şekilde gözlerini dışarıya çevirip kollarını göğsünde birleştirdi ve bir şey söylemek istiyormuş da cesaret edemiyormuş gibi konuşmaya tereddüt etti.

"Bunu neden söylediğimi bilmiyorum..." dedi ve ben merakla onu dinlerken devam etti. "Hayatım boyunca dokunduğum her şeyden iğrendim, dokunduğum her şeyden

nefret ettim... Dokunduğum her şeyin ellerimi de ruhumu da kirlettiğine inandım. Ama sana dokunmak..." deyip durdu, gözlerime bakarken devam etmeye çalışıyor fakat söylemek istediklerini söyleyemiyor gibiydi.

"Bana dokunmak?" diye sordum merakla.

"Sana dokunmak yıllardır ruhumu kirleten herkesten arınmak gibiydi. Herkese ve her şeye dokunmak beni kirletiyorsa sana dokunmak temizlenmek gibiydi Eylül. İnan bana, neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Bu hisse yabancıyım..."

Yutkundum. Derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak yatağa oturdum.

"Anladım..." dedim sessizce. Bu konunun üzerine konuşmak istemeyeceğini biliyordum, üstüne gitmedim ama ondan böyle bir şey duymak beni garip bir şekilde mutlu etmişti.

"Yani fırtına dinene kadar buradayız, öyle mi?" diye sordum konuyu kapatmak için. Başını salladı.

"Evet, buradayız."

Merih pencerenin hemen önüne yere oturunca yataktan kalkıp ben de yanına gittim. O pencerenin sol yanına yaslanmıştı, ben de sağ yanına. Öylece on beş-yirmi dakika kadar dışarıyı izledik. Sessizlik ne onu ne beni rahatsız ediyordu... *Biz içimizden konuşan insanlardık...*

"Sesleri duydun mu?" diye sordu bir anda.

"Hangi sesleri?"

"Seni almaya geldiğimde Kırmızı Bölge tabelasının tam önündeydin. Ben seni uyandırmaya çalışırken binadan bağırma sesleri geliyordu..." O an her şeyi bir bir hatırladım. Bayıldığım anı, o seslerin kulaklarımı tırmaladığı ve çarpıntımın arttığı o korku dolu an gözlerimin önüne geldi.

"Duydum..." diye fısıldadım, "sanırım bu yüzden bayıldım..."

"Bazı odaların ışıkları yanıp sönüyordu," dedi Merih kaşlarını çatarak.

"Biliyorum... Gördüm. Sence bunlar normal mi?" İçimdeki korku dolu his sanki bu gecenin gürültüsünde silinip gitmeyecekti ve hep içimde kalacaktı. Merih'in gözleri gözlerimle buluştu.

"Hayır," dedi sesi beni korkuturken. Derin bir nefes daha aldım ve boğuluyor gibi olduğumu hissederek başımı salladım.

"Bunu şu an konuşmasak olur mu?" diye sordum titreyen sesimle. "Zor bir gece geçirdim." Merih başını salladı.

"Haklısın. Aptallık ettim." Sonra başımı ona doğru çevirdim ve yüzünü incelemeye başladım. Merih'in gözleri camdan dışarıyı izlerken ben onu izliyordum.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu gözlerini bana çevirmeden.

"Merak ediyorum..." diye mırıldandım.

"Neyi?"

"Seni. Nasıl bir insan olduğunu, aklından neler geçtiğini, hikâyeni..." Merih gözlerini bana çevirdi ve konuşmaya başladı.

"Kendimi bu dünyaya ait hissetmiyorum, tek hikâyem bu Eylül." Kaşlarımı çattım.

"Daha heyecanlı bir hikâye beklemiştim..." diyerek ortamı yumuşatmak için gülümsedim.

"Ait olmadığın bir dünyaya tutunmaya çalışmanın ne kadar gurur kırıcı bir his olduğunu tahmin edebiliyor musun?" Merih'in gözlerindeki tanıdık acı yerini aldığında gülüşüm yüzümde soldu.

"Belki de henüz bu dünyanın neresine ait olduğunu bulamamışsındır Merih. Öyle değil mi? Her şey kendini tanımakla başlıyor. Korkularını, hayallerini bilmekle... En büyük korkun mesela, en büyük korkun ne senin?" Merih omuz silkti.

"Ben hiçbir şeyden korkmam."

"Çocukken de mi hiçbir şeyden korkmazdın?"

"Çocukken karanlıktan korkardım."

"Sonra ne oldu? Korkunu nasıl yendin?"

"Sonra büyüdüm ve ben de karanlık oldum. Korktuğum ne varsa ona dönüştüm. Korkunu ancak ona dönüşerek yenersin Eylül. Bunu sakın unutma."

Kurduğu cümlelerin güzelliği beni mest ederken karşımda benden çok daha fazla şey yaşamış bir insan olduğunun farkındaydım. Ama bir şeyin daha farkındaydım; Merih'in kapalı kutusu giderek kendi kendini açıyordu.

"Peki, senin en büyük korkun ne?" diye sordu bana merakla.

"Hapşu!" Bir anda hapşırdım ve gülmeye başladım. Hapşırmak ve gülmeye başlamak mı? Neden güldüm ki şimdi? Resmen rezillik.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Hapşırdım, gülmeye başladım ve özür diledim. Giderek daha da rezil oluyorum. Merih yüzüme birkaç saniye kaşlarını çatarak baktığı sırada içimi büyük bir rezil olma korkusu kaplarken bir anda ufak bir kahkaha attı. Merih ve kahkaha atmak? Gülüşünü bastırmaya çalışırken ben de gülmeye başladım. Sanırım tanıştığımızdan beri yaşadığımız en samimi an buydu.

"Tekrar özür dilerim..." dedim telaş içinde.

"Bir daha olmasın," diye espri yaptı ve gülmeye devam etti. Gülerek yüzüne baktığımda içini çekti ve gözlerini

pencereye doğru çevirdi. Ben de gözlerini takip edip dışarıya baktım ve kar yağışının durduğunu gördüm. İçimi bir hüzün kapladı o an.

"Fırtına dinmiş..." dedim sessizce.

"Öyle mi?" diye sordu. "Bence dinmemiş."

Kaşlarımı çatarak dışarıya baktım, gökyüzünden tek bir kar tanesi bile düşmüyordu. Merih'in yüzüne anlam vermeye çalışarak baktığım sırada kafamda tek bir soru vardı. Fırtınanın dinmiş olmasına rağmen burada benimle mi kalmak istiyordu? Bu mümkün müydü? Gözlerimi tekrar pencereye çevirdim, kar yağışı tamamen durmuştu ama o an hislerim beni nereye çekiyorsa oraya gittim. Başımı salladım.

"Evet..." dedim, "bence de dinmemiş..."

O gece orada pencerenin kenarında başımızı duvara yaslamış bir şekilde saatlerce uyuduk. Neden burada kalmayı merkeze dönüp odalarımızdaki rahat yataklarda yatarak uyumaya tercih etmiştik bilmiyordum ama bildiğim tek şey bu uykumun buraya geldiğimden beri geçirdiğim en rahat uyku olduğuydu. Gözlerimi sabahın ilk ışıklarıyla araladığımda gördüğüm ilk manzara Merih'in başı pencereye yaslı bir şekilde uyuyor oluşuydu. Saçları dağılmıştı. Onu ilk defa böyle bir halde görüyor olmak beni güldürdü. Sessizce gülerek ayağa kalktım. Dışarıda her yer karla kaplıydı fakat kar yağışı devam etmiyordu. Hava daha yeni aydınlanmıştı ama biraz daha burada kalırsak bizi merak etmeye ve aramaya başlayacaklardı.

"Merih..." diye mırıldandım sessizce. Merih anında sıçrayarak uyandı.

"Bir şey mi oldu? İyi misin?" deyiverdi korku içinde.

"İyiyim, sadece sabah oldu."

"Ne?"

"Sabah oldu..." diye tekrarladım. "Bir sorun yok. Sakin ol." Merih birkaç saniye uyku mahmurluğuyla etrafa bakındıktan sonra başını salladı.

"Artık gitmemiz gerek. Yoksa bizi aramaya çıkacaklar..." dediğimde tekrar başını salladı. Merih hiçbir cevap vermeden ayağa kalkıp yatağın üzerindeki atkısını boynuna sararken ben evin kapısını açtım ve kar yığıntısına ilk adımımı attım. Karın boyu dizime ulaşmıştı!

"Dün gece beni bulmasaymışsın şu an gerçekten de ölüydüm," dedim gülerek. Merih peşimden gelip kapıyı çekti ve birlikte yürümeye başladık.

"Bunun komik olduğunu düşünmüyorum," dedi oldukça sinir bozucu bir ses tonuyla.

Gözlerimi devirdim. Dün akşamki kendini bana açmaya başlayan Merih gitmiş, yerini gıcık Merih almıştı. Omuz silkerek hızlanıp onu geçtim. Hızla önden gittiğim sırada arkamdan konuşan Merih'in sesini duydum.

"Garipsin," dedi.

"Sensin garip!" dedim öfkeyle hızla yürüdüğüm sırada.

"Ölümünün komik olmadığını düşündüğüm için bana alındığının farkında mısın?" diye sordu sakin bir sesle.

Bir anlığına düşündüm de cidden gereksiz bir alınganlık yapmıştım. Yürüyüşümü yavaşlattım ama aptal bir gururla tutup da, "Haklısın!" diyemedim. Cevap vermedim ama yürüyüşümü yavaşlattığım için beni yarı yolda yakaladı ve en azından birlikte yürümeye başladık.

"Bizi merak etmişlerdir..." diye mırıldandım merkez yarı yolda görününce.

"*Seni* merak etmişlerdir," diye düzeltti beni Merih.

"Dün seni aradığım sırada Korhan ve Mehmet'le konuştum, bana bahçeye inmeden önce senin kapına da

vurduklarını söylediler. Bahçeye seninle birlikte inmek istemişler..." Merih kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Ne demek neden? Seni sevmişler belli ki." Merih kaşlarını bir kez daha çattı.

"Beni mi sevmişler?" dedi inanamaz gibi. Gülmeye başladım.

"Sen inanamasan da evet. Seni sevmişler."

"Garip..." diye mırıldandı burnunu çekerken. Birkaç saniye sessizce yürüdükten sonra bu sefer konuyu tekrar açan o oldu.

"Tükenmişlik Sendromu da seni merak etmiştir." Anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım.

"Tükenmişlik sendromu mu? O kim?"

"Murathan mı ne. O çocuk."

"Sen ona Tükenmişlik Sendromu mu diyorsun?" Omuz silkti.

"İsmi umurumda değil."

"Peki, bakalım Obsesif Merih," dediğimde Merih'in burnundan güldüğünü duydum.

Nihayet merkeze ulaştığımızda hiç konuşmadan merdivenlere yöneldik. Benim odamın bulunduğu kata ulaştığımızda dönüp ona baktım.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." Başını salladı.

"Bir daha beni hayatını kurtarmak zorunda bırakma," dedi ciddi bir sesle.

"Tamam, bırakmam. Söz."

Gülerek ona arkamı döndüm ve odama doğru yürümeye başladım. O ise hâlâ orada durmuş beni izliyordu. Odamın kapısını açıp içeri girerken ona el salladım. Kaşlarını çattı.

Garipser gibi eldivenli elini kaldırıp bana el salladı. Odama girdim ve üzerimdekileri tamamen çıkarıp kendimi iç çamaşırlarımla yorganımın altına attım. Yüzümde aptal bir gülüşle öylece tavana bakmaya başladım. İçimde aptal bir his vardı, kalbimi güm güm attıran, karnımı karıncalandıran bir his. Merih'in kaşları çatılı bir şekilde garipsese bile sadece bana uyum sağlamak için el sallayışı gözümün önünden gitmiyordu. Dışarıdan bakıldığında herkesten nefret eder gibi görünen bu soğuk çocuğun içi alev alevdi. Kendisinin karanlık olduğunu sanıyordu. Ama farkında olmasa da karanlık değildi. Merih ateşti, artık karanlıktan korkmamasının sebebi ateşe dönüşmüş olmasıydı...

Gün gelecekti, bana elinde bir kibrit kutusuyla gelecekti.

"Hadi, yakalım burayı," diyecekti ve ben hiç düşünmeden, "tamam," diyecektim ona.

"Tamam, yakalım burayı..."

Evimiz sandığımız bu binayı burayı yakarak terk edecektik. Ardımızda bıraktığımız tek şey başlattığımız yangının ormanı saran dumanları olacaktı. Oysa şimdi yatağımda yatmış aptal bir gülüşle tavanı izlerken başımıza gelecek hiçbir şeyden haberim dahi yoktu. Hiçbir şeyden...

Küçük geyik ormanda tek başına geçirdiği saatlerin sonunda kaybolduğunu tamamen kabullenmiş ve pes etmişti. Artık o kadar yorulmuştu ki bir ağacın kenarına kıvrılmış ve uyumaya karar vermişti. Annesi ve kardeşlerinin onu bulmasını umarak daldığı uykusunda o kadar üşümüştü ki neredeyse donmak üzereyken uyanmıştı. Ve anlamıştı ki bu zamana kadar onu ısıtan yanındaki ailesiydi... O kadar üşüyordu ki yerinden kıpırdayamıyordu bile. Gözleri uzakta yanan kamp ateşine takılmıştı. O ateşin yanına gittiğini hayal ederek ısınmaya çalışıyordu. Öyle üşüyordu ki o an ateşin içine girmek istiyordu. Annesinin ona anlattığı cennet ve cehennem hikâyelerini hatırladı bir anlığına ve anladı ki bir kalp çok üşüyünce yanmayı bile düşleyebiliyordu...

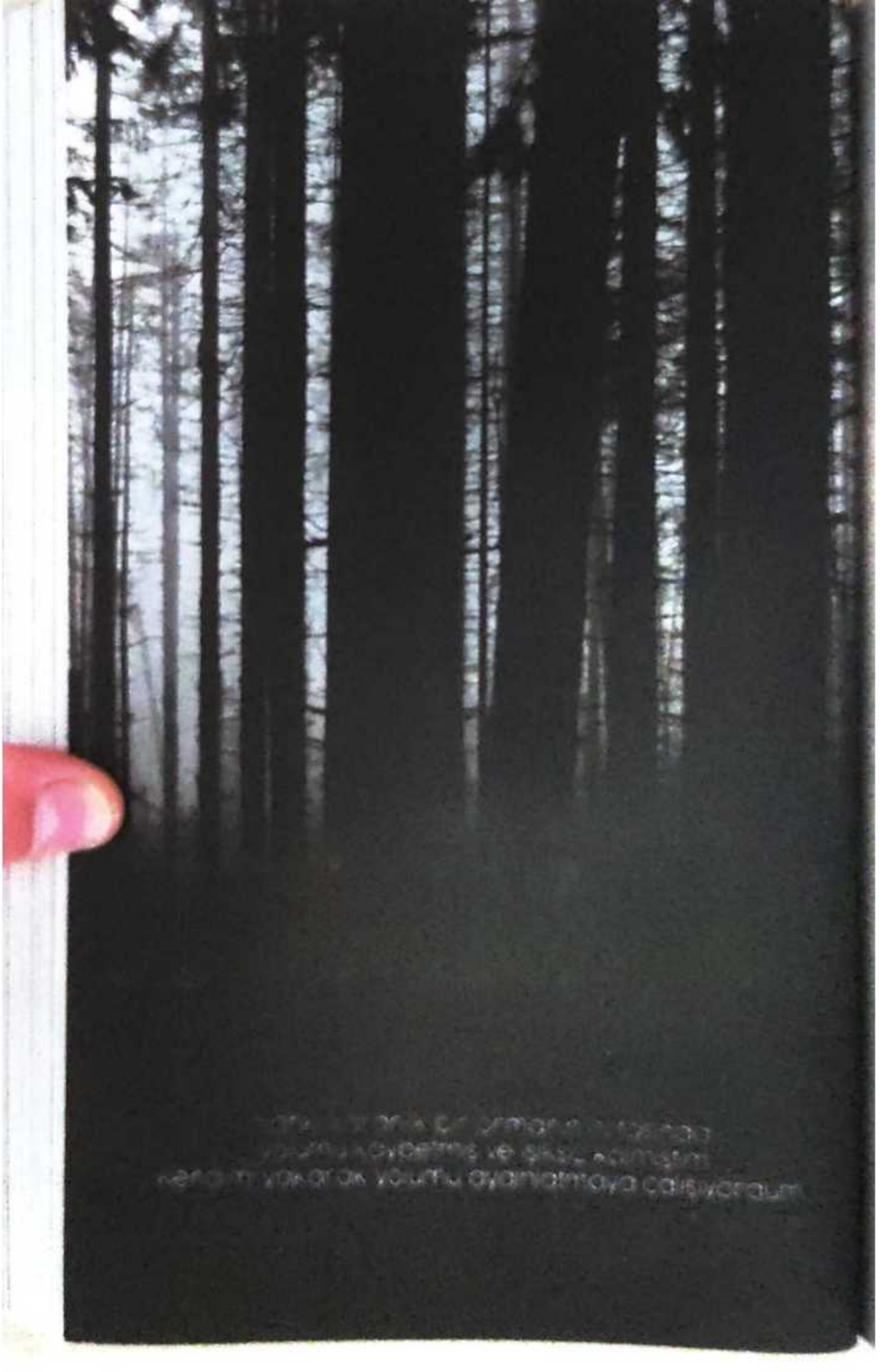

VIII

Cehennem

Sanki karanlık bir ormanın ortasında yolumu kaybetmiş ve ışıksız kalmıştım, kendimi yakarak yolumu aydınlatmaya çalışıyordum...

Uyanır uyanmaz gözlerim dışarıdaki kar fırtınasına takıldı. Bugün her zamankinden daha karlı, daha soğuk ve daha ürkütücü bir hava vardı. Cama doğru ilerleyip bahçeye baktığımda bahçenin bomboş olduğunu gördüm, bu havada dışarıya adım atmak mümkün bile değildi. Merih'in nerede ve ne yapıyor olduğunu düşünmeye başladığım sırada gözlerim duvardaki saate kaydı. Grup terapimize neredeyse bir saat vardı, aşağıya inip kahvaltı yapmalıydım ama aç hissetmiyordum. İlaçlar iştahımı kapatmıştı. Kâbuslarım azalarak bitmişti ve belki iştahım da tekrar açılır diye bekliyordum. İsteksizce üzerimi değiştirip odamdan çıktım, sanırım bugün biraz da halsiz hissediyordum. Tanıdık kimseyle karşılaşmadan kahvaltıya indim, içeri girdiğimde ise yine tanıdık kimseyi göremedim. Kahvaltı salonunda tek tük insanlar vardı ve onları da tanımıyordum. Bugün herkesin mi iştahı kapanmıştı? Yemekhanede birkaç saniye etrafıma bakındıktan sonra omuz silkerek merdivenlere yöneldim, yemeyecektim. Merdivenleri çıktığım sırada merdivenlerin başında telefonuyla ilgilenen Murathan'ı gördüm.

"Selam," diyerek halsizce gülümsedim.

"Selam!" dedi yüzü aydınlanmış gibi. Gerçi o da çok iyi görünmüyordu...

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sorduğum an omzunu silkti.

"Canım istemiyor. Grup terapisini bekliyorum, odamda durmak istemedim... Sen yaptın mı?"

"Yapmak için indim ama benim de canım istemedi. İlaçlardan galiba..." Murathan başını salladı.

"İştahsızlık yapabileceğini söylemişlerdi. Solgun da görünüyorsun." Murathan elini alnıma koyarken merdivenlerden inen Merih'in Murathan'ın koluna çarpıp yanımızdan geçip gitmesi bir oldu. Şok olmuş bir şekilde arkasından baktım.

"Yavaş ya!"

Murathan Merih'in arkasından sessizce söylenirken Merih binadan çıkıp bahçeye doğru yürüyerek gözden kayboldu. Bu havada dışarı mı çıkıyordu? Peki, Murathan'ın koluna çarpmasının benimle bir ilgisi var mıydı? Üstelik yüzünde inanılmaz mutsuz bir ifade vardı. Aptal cesaretiyle Murathan'ı orada bırakıp Merih'in peşinden binanın kapısına doğru yürüdüm.

"Merih!" diye seslendim arkasından. Bu fırtınada benim sesimi duyması zordu, inatla dizini geçen karların arasından yürümeye devam ediyordu. Üzerimde montumun olmamasını bile umursamadan kot pantolonum, siyah kazağım ve kahverengi uzun hırkamla karların arasına atladım. Canı sıkkın gibiydi, yüzünde öfkeli bir ifadeyle hızla ormana doğru ilerliyordu. Ben de peşinden ilerliyordum.

"Merih!" dedim bir kez daha. Hava o kadar soğuktu ki vücudum hissizleşmeye başlamıştı.

"Merih!"

"Merih!" En sonunda kaşlarını çatarak bana doğru döndüğünde aramızda on adımlık bir mesafe vardı. Şok içinde yüzüme baktı.

"Bu halde dışarı mı çıktın?" diye sordu öfkeyle.

"Nereye gidiyorsun?" dedim.

"Donacaksın, bu halde neden çıktın? Delirdin mi Eylül!"

"Nereye gidiyorsun dedim, cevap versene!" En sonunda pes ederek yanıma doğru yürüdü. Tir tir titriyordum. Üzerindeki montu çıkarıp omuzlarıma koyduğunda bir şöminenin içine girmiş kadar sıcak hissettiğime emindim.

"Tamam, yürü, geri dönüyoruz."

Eliyle merkezin binasını gösterip yürümem için bana yol verdiğinde o kadar üşümüştüm ki başımı salladım. Birlikte hızlı adımlarla merkeze doğru hiç konuşmadan yürüdük. En sonunda binaya girdiğimizde binanın sıcaklığı ikimizi de kendine getirirken koridorun ortasında karşılıklı durmuş ve susuyorduk.

"Nereye gidiyordun?" diye sordum tekrar. Merih gözlerime bakmadan sıkıntılı bir iç çekti.

"Bununla neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum..."

"Moralin bozuk görünüyordu, canın sıkkın gibiydi. Merak ettim. Bir şey mi oldu?"

"Sadece yürüyüş yapmaya çıktım," diye açıkladı keyifsizce.

"Bu havada yürüyüşe mi çıktın? Bu havada yürünmez ki... Olsa olsa sürünürsün. Yani yere yatıp yuvarlansan daha mantıklı olurdu." Merih keyifsizce etrafına bakınırken kaşlarımı çattım.

"Canın sıkkın," diye mırıldandım, "değil mi? Bir şeye üzülmüşsün."

"Evet, sıkkın," dedi soğuk bir ifadeyle. "Öğrendin, artık mutlu musun?"

"Neden canın sıkkın?"

"Eylül, sahiden bilmek istiyor musun? Sahiden?" dediğinde sesi o kadar tahammülsüz çıkıyordu ki alınmıştım.

"Ben sadece seni merak ettim. Verdiğin tepki için teşekkür ederim, keşke seni merak etmemiş olsaydım. Pişman oldum." Arkamı dönüp merdivenlere yöneldiğim sırada Merih peşime takıldı.

"Gel..." diyerek eldivenli eliyle kolumu tuttu.

"Nereye?"

"Gel. Madem merak ediyorsun..."

Beni kolumdan tutup çeke çeke kendi götürdü. Düzenli ve karanlık odasında gözlerimi gezdirdim, masasının üzeri benim masam gibi mumlarla doluydu. Odasını daha fazla inceleyemeden Merih yatağının üzerindeki telefonunu aldı ve ekranı açıp bana doğru tuttu. Ekranda 55-60 yaşlarında bir kadın ve 19-20 yaşlarında bir erkek vardı. Kadın çocuğa sarılmıştı.

"Bunlar kim?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bu kadın beni çocukluğumda terk edip giden, bir daha hiç arayıp sormayan annem. Bu da annemin sevgilisinin oğlu. Nasıl? Anne oğul gibiler değil mi? Ben dokuz yaşımdan beri annemi bir kez bile görmedim. Bir kez bile sesini duymadım. Hiçbir haberini almadım, araştırmadım da... Ama bu sabah garip bir özlemle, garip bir merakla uyandım. Yıllar sonra ilk defa oturdum neler yaptığını araştırdım. Gördüm ki artık yeni bir hayatı, yeni bir ailesi var. Ben hâlâ umurunda değilim, ben hâlâ yokum." Acı içinde yutkundum.

"Peki, neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden terk etti seni?" Merih acı içinde gülümsedi.

"Beni kendi çocuğu gibi göremiyordu. Odasından çıkmayan, eldivenlerini çıkarmayan, kimseyle konuşmayan, konuştuğu zaman da öfke patlamaları yaşayan garip bir çocuktum. Beni hiç sevemedi, sevmedi..."

Merih telefonunu kapatıp yatağa bıraktı ve acı içinde penceresinin önündeki tekli koltuğa oturdu. Öylece onu

izliyordum... O ise yağan karı izliyordu. Bana kendini açmıştı, bana kendini göstermişti. İçindeki acılardan birini dökmüştü bana. Zayıf noktalarından birini göstermişti. Buna mutlu olmamalıydım aslında, bu onun acısına saygısızlık etmekti ama elimde değildi işte, mutlu olmuştum. Ona doğru yürüdüm ve yerdeki yastıklardan birinin üzerine oturdum. Onu izlemeye devam ettim...

"Yaşadığın hiçbir şey senin suçun değil, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandım sessizce. Acı içinde gülümsedi bir kez daha.

"O da haklı... Beni kim sever ki?" deyiverdi bir anda. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ne?" dedim şok içinde.

"Duydun dediğimi..."

"Merih..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek, "gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Eylül hayatında görüp görebileceğin en sorunlu insanım ben. Tamam mı? O yüzden sakın beni övmeye kalkma, yalandan hoşlanmam." Öfkeyle nefesimi verdim.

"Ben sana neden yalan söyleyeyim? Ne çıkarım var ki bundan? Merih..." dedim ve elimi uzatıp kolunu tuttum.

"Dışarıya ne gösterdiğin umurumda değil. Ben senin içini görebiliyorum Merih. Senin çok güzel bir kalbin var... ve eğer her şey çok farklı olsaydı, bu halde olmasaydık, bu noktada bu konumda olmasaydık, iki normal insan gibi tanışsaydık, bir kafede karşılaşsaydık ve sen yan masamda oturuyor olsaydın... Yanıma gelip benimle tanışmak isteseydin, sana gülümserdim. Eğer her şey çok daha farklı olsaydı ve ben sana âşık olsaydım seni sevmekten gurur duyardım Merih. Sen bunu hak ediyorsun."

Merih anlam veremeyen gözlerle gözlerime baktı. Bakışları acı içindeydi, kaşları çatıktı. Sanki ona söylediklerime

anlam veremiyor, bunları neden söylediğimi sorguluyor gibiydi.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diye sordum çaresizce. Başını pencereye doğru çevirdi. Hiç sesini çıkarmadan doğruldu ve masasında duran bir paket sigarayı eline alıp tekrar koltuğa oturdu. Camını araladıktan sonra sigara paketinden bir tane sigara çıkarıp yaktı ve dışarıyı izlemeye başladı.

"Seni ilk defa sigara içerken görüyorum..." dedim anlam veremeyerek.

"Nadiren içiyorum." Başımı salladım.

"Dediklerime inanmadın, değil mi?" diye tekrarladım sorumu. Omuz silkti.

"Ben âşık olunacak bir insan değilim Eylül. Kendini kandırma..." Öfkeyle ayağa kalktım.

"Geri zekâlının tekisin Merih. Bahçede oturup etrafı izleyip çizim yapacağına iki dakika aynanın karşısına geçip kendini izle. Gözlerini kendine kapadığın sürece dünyayı izlemen hiçbir anlam ifade etmiyor."

Öfkeyle konuşup kapıya doğru ilerlediğim sırada Merih'in beni şaşkınlıkla izlediğinin farkındaydım. Odasından çıkıp kapısını çarpıp hızla merdivenlere yöneldiğimde peşimden geldiğini fark ettim.

"Eylül..." diye seslendi karmakarışık bir ses tonuyla, ne hissettiğini ve neden peşimden geldiğini tahmin bile edemiyordum.

"Ne var?" diye sordum beni kolumdan yakaladığı sırada.

"Bana..." dedi öfke dolu bir sesle, "bana bir tokat atar mısın?"

"Ne?"

"Lütfen Eylül... Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var. Kendimi hissetmeye ihtiyacım var. Kendime gelmeye ihtiyacım var. Vur bana..."

"Merih, iyi değilsin sen." Elleriyle yüzünü kapatıp kendine gelmeye çalıştığı sırada onu hayretle izliyordum. Delirmiş gibiydi, tahammül sınırları zorlanıyor ve kendine olan tahammülünü tamamen kaybediyor gibiydi.

"Belki de kendini tamamen kaybetmelisin Merih... İnsan ancak kaybedebileceği hiçbir şey kalmayınca kazanmak için çabalamaya başlıyor. Kendinden nefret ediyorsun, biliyorum. Kendin olmak cehennem gibi, aynen böyle düşündüğünü de biliyorum. Ama insan çok üşüdüğünde cehennemi bile düşleyebiliyor... Kaybet kendini. Elbet bir gün geri kazanmak isteyeceksin... Koşa koşa kaçtığın ne varsa bir gün peşine düşeceksin. Sakladığın her şeyi mumla arayacaksın, unutma bunları," dedim ve Merih'in çaresiz gözlerine birkaç saniye daha bakıp boğazımı temizledim.

"Şimdi izninle grup dersimize gidiyorum."

Merih'e arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Hızla ve öfkeyle merdivenleri inip sınıfa girdim. Bugün herkes oldukça yorgun görünüyordu ve sessizdi. Benim ise aklım tamamen Merih'teydi. Onu en başından beri hiç bu kadar kendini kaybetmiş görmemiştim. Yerime oturup kapıyı izlemeye başladıktan on saniye sonra Merih'in kapıda belirdiğini gördüm. Yorgun, üzgün ve bitmiş bir haldeydi. Kimseyle göz temasına girmeden gelip yanımdaki sıraya oturdu ve sessizce beklemeye başladı.

"İyi misin?" Asya'nın sessiz sorusunu duyunca başımı salladım.

"İyiyim, sen?"

"İdare eder. On beş saat uyudum ama hâlâ uykum var..."

"İlaçlar..." diye mırıldandım karamsar bir sesle. Başını salladı.

"Aptal ilaçlar," diye tekrar etti iç çekerek.

Yaklaşık beş dakika sonra grup terapistimiz Yıldız Hanım sınıfın kapısından kafasını uzattı. Hepimiz halsizce onu izlerken o kapının önünde birine birkaç şey söyleyip sınıfa girdi. Kol çantasını çıkarmadan konuşmaya başladı.

"Arkadaşlar selam, bugün grup dersimizde büyük bir farklılık yapacağız. Geldiğiniz ilk günden beri bu binadan dışarı çıkmadınız, birlikte birçok ders konuştuk, tartıştık, korkularınızın üzerine düştük ve bugün sizi ilk kez buradan çıkarıp gerçek hayata götüreceğiz. Sizi korkularınızın dibine kadar götürüp neler yaşayacağınızı göreceğiz. Nelerin değiştiğini, ne yönde ilerlediğinizi göreceğiz. Hazır mısınız?"

İçimi kaplayan korku hissi bütün bedenimi sararken bakışlarım Merih'e çevrildi. Kollarını göğsünde birleştirmiş duygusuzca karşı duvara bakıyordu. Burnumu çekerek yutkundum ve toparlanmaya çalıştım. En kötü ne olabilirdi ki? Başıma ne gelebilirdi?

"Sizleri ikili gruplar halinde kalabalık yerlere göndereceğiz. Kimilerinizi sinemaya, kimilerinizi yemeğe, kimilerinizi kütüphaneye, kimilerinizi amatör bir basketbol maçına ve daha bir sürü yere. Masaya bir liste bırakıyorum. Kimle eşleştiğinizi ve nereye gideceğinizi buradan görebilirsiniz. Listeye baktıktan sonra bahçeye gelin, sizi bahçede bekliyoruz."

Terapistimiz Yıldız Hanım listeyi masaya bırakıp sınıftan çıkarken kimsede bir kıpırdanma olmadı. Hepimiz tereddütle masaya bakıyorduk. En sonunda Mehmet ayağa kalkıp masadaki listeyi eline aldı, okuyup başını salladı.

"Korhan, biz beraberiz... Sinemaya gidiyoruz."

Kâğıdı masaya bırakıp yumruk yaptığı elini Korhan'a doğru uzattı. Bu onların yeni arkadaşlık hareketi miydi? Yutkunarak ayağa kalktım ve masada duran listenin başına geçtim. İsimleri hızlıca geçip kendi ismimi bulduğumda derin bir iç çektim. Merih'le eşleşmiştim, buna üzülmeli miydim

sevinmeli miydim bilmiyordum. Başımı çevirip ona baktığımda bana soran gözlerle bakıyordu. Başımı salladım.

"Beraberiz..." diye mırıldandım, "yemeğe gidecekmişiz..."

Merih donuk gözlerle başını salladı. Ayağa kalkıp yanımdan geçip gitti ve kapıdan çıktı. Beni beklemeden bahçeye yönelmesi beni içten içe delirtse de öfkemi görmezden gelip peşinden ilerledim. Merih'le baş başa yemek yeme fikri o an için bana sosyal anksiyetemden daha kötü hissettiriyordu. Aramızdaki gergin enerji patlamaya hazır gibiydi ve bu yemeğin bizi ne noktaya getireceğini çok merak ediyordum. Merih'in yüzüne bile bakmadan bahçede bizi bekleyen servis arabasına yönelip en arka koltuğa oturdum. Hırkamın cebindeki kulaklıklarımı çıkarıp telefonuma taktım ve olabildiğince yüksek sesle bir müzik açtım. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Tek istediğim kendi iç dünyamda kalıp biraz olsun kafa dinlemekti. Sosyal bir ortama girecek olmanın yükü daha şimdiden vücudumu tetiklemeye başlamamış gibi bir de bunu Merih'le yapacak olmam ve Merih'in bugün gördüğüm tahammülsüz tavırları beni giderek geriyordu.

Derin bir nefes aldım.

Bir nefes daha.

Ve bir nefes daha...

"Sakinleş..." diye fısıldadım kendime, *"güvendesin."*

Herkes arabaya bindiğinde gözlerimi kapatıp kendimi bu ortamdan sıyırmaya çalıştım. Benim problemim buydu işte. Bir anlığına da olsa tam şu an kendimi bu binadaki herkesten geri çekmek istiyordum. Kendimi odama kapatmak, yorganın altına girmek ve hatta yastığımı da yüzüme kapatıp olabildiğince ulaşılmaz olmak istiyordum. Kilitli kapıların ardında ağlamak ama duyulmamak, karanlık odalarda başucuma bir mum yakmak ama görülmemek istiyordum.

Bembeyaz kar yığınlarının üzerinde simsiyah bir montla uzanıp dikkat çekmemek kadar zordu yaşadığım hayat, görülmemek istiyor fakat ne yaparsam yapayım görülüyordum. Karanlıktan korkuyor fakat aydınlıktan nefret ediyordum. Isınmaktan nefret ediyor ama her üşüdüğümde sıcağa koşuyordum. Hayatım bir kar küresi gibiydi. Bir çocuk geliyor, masada duran kar küresini eline alıyor, tuşunu çevirip müziğini ve ışıklarını açıyor, kar küresini sallayıp içindeki karları yağdırıyordu. Sallandıkça kar yağıyor, müzik çalıyor, ışıklarım yanıyordu ve içeride her şey yolunda gibi görünüyordu. Sonra o çocuk o kar küresinden sıkılıyor ve kar küresini masaya bırakıp gidiyordu. Önce ışıkları sönüyordu kar küresinin, sonra müziği bitiyordu ve artık sallanmadığı için kar da yağmıyordu. Ortada kalan tek görüntü ışıksız, sessiz, kapkaranlık bir kürenin içine sıkışıp kalmış figürlerden başka hiçbir şey değildi.

Sıkışmak. Sıkışıp kalmak. Hapsolmak. Hissettiğim buydu. Bu hayata dair duyduğum en derin his bir yere sıkışıp kalmışlık hissiydi. Ellerim kollarım bağlı, sesim çıkmıyor, ışıklarım sönmüş, üstelik artık kar da yağmıyor... Tutunabileceğim hiçbir şey yok, üstelik o kadar güçsüzüm ki camlarını kırıp çıkamıyorum bu kürenin içinden. İçim çığlık çığlığa, dışımda tek ses yok. İnsan en çok kendi içindeki sessizliği duyduğunda korkuyordu hayattan. İnsanın en büyük karanlığı kendi içindeki ışıklar söndüğünde çıkıyordu ortaya. Ve Merih'e dediğim gibi, insan çok üşüdüğünde cehennemi bile düşleyebiliyordu. *O kadar üşüyordum ki yanmayı düşlüyordum.*

"Merih, Eylül!" İsimlerimizi duyduğum an korkuyla gözlerimi açtım. Kulaklığımdaki müziği bastıran ses beynime ulaştığında yerimden sıçradım ve kulaklığımı kulaklarımdan çıkardım. Ormanın daha seyrek bir bölgesinde ahşap bir binanın önünde durmuştuk.

"Bu restoranda yemek yiyeceksiniz! Hadi..." Füsun Hemşire bize eliyle kapıyı gösterirken tereddütle Merih'e baktım. Merih yüzüme bile bakmadan servisten indiğinde gözlerim Füsun Hemşire'nin gözleriyle buluştu.

"Korkma..." diye mırıldandı, "sadece bir saat sonra gelip sizi alacağız..." Titrek bir nefes koyverip arabadan indim. Merih restoranın merdivenlerini çıkarken titreye titreye peşinden ilerledim. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde kapının önünde donakaldığımı hatırlıyorum. İçerisi tıklım tıklım doluydu, canlı müzik ve insanların keyifli kahkahaları kulaklarıma birer bıçak gibi saplanırken ellerimle kulaklarımı kapattım. Merih arkasını döndü, yüzüme baktı.

"Gel..." diye mırıldandı, "sadece bir saat." Ellerimi kulaklarımdan indirip tereddütlü adımlarla Merih'i takip ettim ve tüm bu kalabalığın ortasında âdeta bir savaş alanındaymışız gibi hissederek masalardan birine, Merih'in tam karşısına oturdum.

"Buyurun, menülerimiz..." Garson masaya menüleri bırakıp giderken titrek ellerimle menüyü açtım. Merih bana göre çok daha umursamaz, çok daha özgüvenliydi. Zaten benim gibi sosyal anksiyetesi de yoktu. Kar Küresi'ne geldiğimden bu yana kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Bu kadar yabancı insanın arasına böyle savunmasız bir şekilde bırakıldığım ilk andan itibaren kalp atışlarımı ağzımda hissediyordum. Titrek bir nefes aldım.

"Sen ne alıyorsan bana da ondan al. Bakamayacağım..." diyerek menüyü kapattım ve parmaklarımı masaya vurmaya başladım.

"Pardon," dedi Merih garsona seslenerek, "biz başlangıç olarak iki mantar çorbası alabilir miyiz? Yemekleri daha sonra söyleriz."

"Tabii efendim..." Garson menüleri alıp yanımızdan uzaklaştığında vücudumun titrediğini hissediyordum.

Gözlerim yan masalardaki insanların yüzlerinde dolaşıyordu. Kahkahaları ve cümleleri bir bir kulaklarımı tırmalarken yüzümü buruşturdum.

"Ben burada değilim, bunlar yaşanmıyor, ben burada değilim, bunlar yaşanmıyor..." İçimden sihirli cümlelerimi kendi kendime tekrar etmeye başlasam da hiçbir faydasını göremiyordum. Hiçbir şey beni sakinleştirmeye yetmiyordu ve yaşadığım bu içsel kaosu Merih'ten saklamaya çalışmak bedenimi inanılmaz yoruyordu. Kendi içimde çok güçsüz ve aptal bir savaş veriyordum.

"Eylül..." Merih'in sesini duyup başımı kaldırdığımda boynumun titrediğini hissettim.

"Sadece biz varız..." diye mırıldandı, "başka kimse yok. Sadece sen ve ben. Buradayız, bu anı yaşıyoruz. Sen ve ben... Etrafına bakma, bana bak. Gözlerime bakıp kendini gör. Sakinleş..." Titreyen başımı sallamaya çalıştığım sırada midemin bulandığını hissediyordum.

"Eylül?" dedi Merih bir kez daha.

"Yapamayacağım Merih." Dolu gözlerim Merih'in gözleriyle buluştu. "İyiye gidiyorum sanmıştım ama yapamayacağım."

"Ben yanındayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermem, biliyorsun. Yapabilirsin. Sakinleş, derin bir nefes al. Hadi. Derin bir nefes alalım birlikte." Sol gözümden akan bir damla yaşı telaşla sildim.

"Merih..." dedim nefes nefese. Elimi boğazıma götürdüğümde nefes almakta zorlandığımı fark ettim. "Nefes alamıyorum!"

"Eylül!" Merih masayı devirip önümde diz çöktüğünde boğuluyordum. Etraftaki tüm gözler bize dönerken yaşadığım gerginlik giderek artıyordu. Hayatımda ilk defa kalbimin bu kadar hızlı attığına şahit oluyordum.

"Eylül ben buradayım! Güvendesin!" Merih hâlâ beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama artık kayış tamamen kopmuştu ve içimdeki korku tüm bedenimi sarmıştı. Korkunun elleri beni soyut bir boğulma hissiyle nefessiz bırakırken Merih'in kollarını yalvarırcasına tuttum.

"Merih..." dedim titreyen sesimle, "beni buradan çıkar!"

Merih'in beni kucağına alması, kapıyı kırarcasına açıp kucağında benimle birlikte merdivenleri korkuyla inmesi ve arkamızdan bakakalan kalabalığa rağmen beni restoranın bahçesindeki ağacın dibine karların üzerine oturtması sadece bir dakikasını almıştı. Ellerim boğazımda, kalbim deliler gibi atarken Merih yüzümü tutup kendi yüzüne çevirdi.

"Bana bak Eylül!" dedi endişeyle. "Gözlerime bak!"

Titrek gözlerim Merih'in ela gözleriyle buluştuğunda, buz gibi sulardan çıkarılıp bir şöminenin önüne konmuş gibi sıcacık hissettim.

"Güvendesin. Burada, kollarımın arasındasın..." Merih korkuyla beni kendine çekip bedenimi sıkıca sardığında kalp atışımın yavaşladığını hissettim. Korku bedenimi yavaş yavaş terk ederken kafamı Merih'in kolunun altına gömdüm.

"Burada sana kimse zarar veremez, söz veriyorum. Bak bana. Hepsi geçti gitti, tamam mı? Sadece biz varız, şimdi, sadece ikimiz... Başka kimse yok. Tüm o kalabalığı unut, sadece sen ve ben varız." Merih yüzümü tekrar yüzüne çevirip gözlerine bakmamı sağladığında nefesimin düzeldiğini hissediyordum.

O an çok garip ve vücuduma oldukça yabancı gelen bir hisle tanıştı kalbim. Karşımda durmuş bana korku dolu gözlerle bakan bu adam vücuduma güven hissini tattırmıştı. Hayatımda ilk defa korkup kolunun altına sığınabileceğim biri

duruyordu karşıma. Gözlerim gözleriyle buluştuğunda sanki tüm hayatım bu gözlere bakarak geçmiş gibiydi.

"Güvendesin..." diye fısıldadı Merih bir kez daha. O benden fazla korkmuş gibiydi. Sesi titriyordu, elleri titriyordu.

"'Beni buradan çıkar!' dediğin an sana kendini iyi hissettirmek için dünyanın dönüşünü bile durdurabileceğimi hissettim Eylül. Sana söz veriyorum, bir daha bu korkuyu yaşamayacaksın. Bir daha bu hale gelmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum..."

Merih başımı göğsüne itip beni bir kez daha kollarıyla sardığında kısa ama sakin nefesler alarak kendime gelmeye çalışıyordum. Günün bu saati, hava böyle acımasızca soğukken kar yığıntısının içinde oturmuş Merih'in kolları arasında nefes alış verişimi takip ediyordum. Kendimi en savunmasız, en korkmuş hissettiğim bu anda Merih'in beni alıp bu kaosun içinden çıkarmasını asla unutmayacaktım. Tuhaf bir histi bu. Tam o an kalbimin Merih'e geri dönülmez biçimde bağlandığını hissediyordum.

Sanki artık ilaçlardan çok ona ihtiyaç duyacaktım, sanki artık benim bu dünyadaki sığınağım oydu. Bu hisle nasıl mücadele edebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama emin olduğum tek bir şey vardı; bu hisle mücadele etmek istemiyordum. Bu hissi benimsemek, onunla yaşamak istiyordum. Merih'e sığınmak, kollarının arasından çıkmamak istiyordum.

Merih benim için soğuktan kaçıp düşleyeceğim o cehennemdi işte, ona besleyebileceğim hislerle hayatımı mahvedebileceğine adım gibi emindim... ama çok üşüyordum ve ona sığınmaktan başka çarem yoktu. **Sanki karanlık bir ormanın ortasında yolumu kaybetmiş ve ışıksız kalmıştım da kendimi yakarak yolumu aydınlatmaya çalışıyordum...**

Küçük geyik geceyi tek başına geçirdi. Gözleri gökyüzündeki yıldızlardaydı. Onlara bakıp ailesinin bir yansımasını görmeyi hayal ediyordu sanki. Oysa yıldızlar ona yardım etmiyordu o gece. Tek isteği bir yıldızın kaymasına şahit olmak ve ailesini bulmayı dilemekti. Annesi anlatmıştı bunu ona.

"Bir yıldızın kaymasına şahit olanın kabul olmayacak dileği yoktur," demişti.

Uzun uzun bekledi geyik, hiç gözünü kırpmadı ve sonra kayıverdi bir yıldız gözlerinin önünde. Dileğini diledi, sabah oldu ve kavuştu ailesine. Çünkü masallarda her şey mümkündü, çünkü masallar imkânsızlığın var olmadığı tek yerdi.

Kendimi
bu dünyaya
ait hissetmiyorum,
tek hikâyem bu.

IX.

Buzlar Eridi

Ne güzel parlıyor dediğin o yıldız çoktan sönmüş olabilir.

Gözlerimi araladığımda gördüğüm tek şey Füsun Hemşire'nin yüzüydü. Bana doğru eğilmiş, gözlerinde gözlükleriyle koluma bakıyordu. Neredeydim, neden yatıyordum? Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Anlam vermeye çalışarak başımı çevirdiğimde koluma takılı serumu gördüm. O an bir saniyeliğine başımın döndüğünü hissetmemle kendime gelmeye çalışarak öksürmem bir oldu. Füsun Hemşire başını kaldırıp yüzüme baktı, kaşları havaya kalkarken acı içinde gülümsediğini gördüm.

"Günaydın kuzucuğum..." diye mırıldandı sol elini saçlarımın üzerinde gezdirirken.

"Ne oldu bana?" diye sordum doğrulup oturmaya çalışarak. Başımı bir milim bile oynatsam dönmeye başlıyordu. Gözlerimi kapatıp midemdeki anlık bulantıyı bastırmaya çalıştığım sırada Füsun Hemşire elimi tuttu.

"Miden bulanıyor, başın dönüyor, biliyorum. Serumu yeni taktık, birazdan geçecek. Sabret."

Gözlerim kapalı bir şekilde kendimi damarlarımda dolaşan ilacın ellerine bıraktım. Füsun Hemşire bir yandan saçlarımı okşuyor, bir yandan bana olan biten her şeyi anlatıyordu. Benim aklımda ise tek bir soru vardı, Merih neredeydi?

"Yemek yerken kötü hissetmişsin, çıkmak istemişsin. Nefes alamadığını söylemişsin, boğuluyor gibi hissettiğini söylemişsin..." Gözlerimi aralayıp boğazımı temizledim ve konuşmaya çalıştım:

"Peki, o nerede? Merih?" Füsun Hemşire tereddütle başını kaldırdı, başıyla merkezin koridoruna bakan camlı kapıyı işaret etti. Başımı çevirip kapının camından dışarıya doğru bakmaya çalıştım. Oradaydı... Koridorda, duvara yaslanmış beni izliyordu. Yüzünde acı dolu, yıpranmış bir ifade vardı. Nedenini anlayamadığım bir şekilde gözlerimin dolduğunu hissettim, ona gülümsemeye çalıştım fakat pek de başarılı olacak gibi değildim. En zayıf anımı görmüştü, en zayıf halimi biliyordu artık. Kollarının arasında çaresizce çırpındığım o anı hafızasında saklıyordu.

Bugün kollarının arasında en zayıf halimle kendime gelmeye çalışırken zihninin içine adım atmıştım aslında. Bu onun beni tanıdığı ilk gündü, gerçek beni gördüğü ve bununla mücadele etmek zorunda kaldığı ilk gündü. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, tek hissettiğim duygu evrene karşı duyduğum inanılmaz öfkeydi. Bu kadar zayıf olmamalıydım, bu hale düşmemeliydim, her şey gayet iyi giderken kendimi bu kadar çaresiz bir halde Merih'in kollarında bulmamalıydım. Öfkem bedenimi aşarken gözlerimden akan birer damla yaşla birlikte başımı sedyeye yasladım ve gözlerimi kapattım. Merih'in gözleri kapalı gözlerimin ardından kafamın içinde canlanıp beni izlerken çaresizce o bakışlardan kaçmaya çalışıyordum.

"Yanına gelmesini ister misin?" Füsun Hemşire'nin sorusuyla gözlerimi açtığımda kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Merih'in..." diye devam etti konuşmaya. Şaşkınlıkla yüzüne baktım, çaresizce başımı salladım. Buna hazır değildim ama bunu deliler gibi istiyordum.

"Tamam, on dakika konuşabilirsiniz. Sonra serumunu çıkarmak için geleceğim."

"Teşekkür ederim..." derken uzanıp elini tuttum. Başını salladı.

"Sen iyi ol da..." Kapıdan çıktığı sırada sol elimi kaldırıp gözyaşlarımı sildim. Sadece bir dakika sonra odanın kapısı açıldı ve Merih'in üzgün yüzünü kapı aralığında gördüm. Mahcup bir halde odaya girip kapıyı kapattı ve sessizce yürüyüp yanıma oturdu. Bakışları kolumdaki serumdaydı. Ben ise utanç içinde yüzünü izliyordum.

"Özür dilerim..." diye fısıldadım titreyen sesimle, "bu etkinliğe benimle katılmak zorunda kaldığın için. Her şeyi mahvettim. Güçsüz ve aptalım. Bu kadarım işte ben Merih. Daha fazlası değilim." Gözyaşlarım bir bir gözlerimi terk ederken keşke onlarla birlik olup ben de kendi bedenimi terk edebilsem diye düşünüyordum.

"İyiydim, biliyor musun?" diye ekledim Merih'ten hiçbir cevap alamayınca. Merih gözlerini ayırmadan kolumdaki serumu izliyordu. Ben ise içimde biriken her şeyi ona döküyordum.

"O kadar iyi gidiyordum ki gerçekten iyileşeceğimi ve gerçekten normal bir insan gibi yaşayabileceğimi sanıyordum. Ne olacağını bilmiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Çok çaresizim... Nasıl bu kadar salak olabildim de iyi olduğuma inandım bilmiyorum. Nasıl bu kadar saf olabildim de gerçekten iyileşebileceğim yalanına kapılıp gittim bilmiyorum. İnsanlar benim için neden bu kadar korkunç, onların arasında olmak neden benim için böylesine acı verici olabiliyor, yemin ederim bilmiyorum. Kendimden çok utanıyorum..." dedim ellerimle yüzümü kapatarak. Ağlıyordum. Hiç ağlamadığım kadar çok ağlıyordum. Hıçkıra hıçkıra, fırtınanın ortasında kalmış ve ne yapacağı

hakkında hiçbir fikri olmayan çaresiz bir yavru kedi gibi oturmuş ağlıyordum.

"Hayatım boyunca hiç âşık olmadım, hiç arkadaşım olmadı, kimseyle karşılıklı oturup yemek yiyemedim, hiç mutlu hissedemedim. Hep bir şeyler eksik gibi hissediyordum ama şu an fark ettim ki bir şeyler eksik değil, her şey eksik. Hiçbir şeyim yok. Tutunacak tek bir dalım yok. Sanırım artık iyi olabileceğime dair hiç umudum kalmadı."

Merih gözlerini bana çevirdiğinde içimin ısındığını hissettim, kaşlarımı çatarak yüzüne baktım ve bu hisse bir anlam vermeye çalıştım. Ben ısrarla umudumu kaybetsem de gözleri gözlerime çevrildikçe kalbim, "Acaba düzelebilir miyim?" diyordu. O an Merih kalbimi deliler gibi hızlandıran bir şey yaptı, eldivenli elini kaldırıp elimi tuttu. Şaşkınlıkla yüzüne baktığım sırada gözleri gözlerimi izliyordu.

"Hayatım boyunca tenim kimsenin tenine değmedi. Ellerim kimsenin ellerini tutmadı, dudaklarım kimsenin dudaklarını öpmedi. Dokunma hissinin nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum. Hiç sevgi görmedim, kimseye sarılmadım, kollarımın arasında bir insanın olması nasıl bir histir bilmiyorum, hiç bilmedim. İçim şu önümüzdeki orman gibi, uçsuz bucaksız ve buz gibi. Ben hayatımda ilk defa bir saat önce sana sarıldım Eylül... ve sana yemin ederim, içimdeki orman artık uçsuz bucaksız ve buz gibi değil. Buzlar eridi..."

Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda gözlerinin dolduğunu gördüm, eldivenli eli elimi sıkı sıkı tutarken Merih başını eğdi ve alnını sedyeye yasladı. Saçları elime değiyordu, sanırım bu onunla ilk gerçek temasımızdı. Kurduğu cümleler içimi aptal bir umut furyasıyla sararken ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bana..." dedi kafasını kaldırdığında, sesi titriyordu, "beni buradan çıkar dediğinde daha önce hiç deneyimlemediğim

bir his deneyimledim. Hayatım boyunca kimse bana bu kadar güvenmedi. Hayatım boyunca kimse kendisini benim kollarıma böylesine bırakmadı. Kimse kendisini bana teslim etmedi. Tam bir saattir kendim bile hiç tanımadığım bir Merih'le tanışıyorum, ilk defa içimin buz gibi olmadığını hissediyorum. İlk defa bir insan için yanıp tutuşuyorum..."

Gözleri gözlerimde, eldivenli eli elimi sıkıca tutuyordu. Sanki hayatımız boyunca birbirimizi aramıştık, sanki hayatımız boyunca birbirimizin elini tutmayı beklemiştik.

"Söylediklerimden sana âşık olduğumu veya seninle olmak istediğimi çıkarmazsın umarım..." dedi gözlerini kaçırarak. "Bu imkânsız, seni sana dokunamayan biriyle olmaya mahkûm bırakamam. Ben yalnızca seni duygularımdan haberdar etmek istedim. Eğer güçsüz olsaydın o restorana adımını atmazdın. Sen güçlüsün, adımını attın, elinden geleni yaptın."

Gözlerim yüzünden uzaklaşıp acil servisin tavanıyla buluştuğunda elimi yavaşça Merih'in elinden çektim. Merih'in gözleri ayrılan ellerimize bakarken burnumu çektim. Acı içinde gülümsedim.

"Teşekkür ederim Merih," diye mırıldandım sessizce, "Füsun Hemşire'ye haber verebilir misin? Serum bitti galiba..." Merih kaşlarını çatarak yüzümü izlemeye başladı.

"Bana kızdın..." diye mırıldandı.

"Hayır, kızmadım."

"Kızdın..."

Cevap vermedim. Merih burnunu çekerek ayağa kalkıp hüzünle kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açmadan hemen önce bana döndü ve şöyle dedi:

"Eğer sana dokunabilseydim bil ki seni kimse benim yanımdan ayıramazdı. Bu da benim güçsüzlüğüm işte Eylül, ne kadar istesem de dokunamam sana. Affet beni..."

Kapıyı açıp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Füsun Hemşire yanıma gelip serumumu çıkardı. Beni kolumdan tutup dikkatlice odama çıkardı ve yatağıma yatırdı. Füsun Hemşire odamdan çıkar çıkmaz bütün gün yaşadığım stresin yorgunluğuyla uyuyakaldım. Uyanık olmak pek bir şey ifade etmiyordu zaten... Birkaç saat sonra uyandığımda yataktan kalkacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Ne kahvaltı yapmıştım, ne öğlen yemeği yemiştim, ne de şimdi yemek yemek istiyordum. Yataktan doğrulup kalktım; mumlarımın loş bir aydınlık verdiği odamın ortasında amaçsızca durup camdan dışarıya baktım. Hava tamamen kararmıştı, dışarıda yine inanılmaz bir kar fırtınası vardı. Dışarıyı izlediğim sırada kapımın çaldığını duydum.

"Kim o?" diye seslendim kapıya doğru.

Ses gelmedi, kapı da bir kez daha çalmadı. Kaşlarımı çatarak sandalyemde asılı duran uzun pembe hırkamı üzerime geçirdim ve saçlarımı düzelterek kapıya ilerledim. Kapıyı tereddütle araladım, kimse yoktu. Koridora baktığım sırada kapımın hemen önünde yerde duran tepsiyi gördüm. Tepside üç tabak yemek ve bir de not vardı. Şaşkınlıkla tepsiyi alıp odama geri döndüm. Tepsiyi masamın üzerine bırakıp notu aldım ve okudum:

Bu sefer de açlıktan bayılma

Merih

Saçma bir mutlulukla gülmeye başladım. Yüzümdeki aptal sırıtış büyürken gözlerimi tepside gezdirdim, garip bir şekilde en sevdiğim yemekleri getirmişti. Bunların en sevdiğim yemekler olduğunu biliyor olabilir miydi? Beni bu kadar gözlemlemiş olabilir miydi? Bir dakika öncesine

kadar aç değildim ama şimdi içimi kaplayan heyecan dalgasıyla iyice acıkmış hissediyordum. Sandalyeme oturdum ve telefonumdan bir şarkı açıp mum ışığında yemeğimi yemeye başladım. Size yemin ederim tam on dakika boyunca yemeğimi sadece sırıtarak yedim. Yemeğim bittikten sonra hızlıca bir duş alıp tekrar yatağa dönmeye hazırlanıyordum ki kapımın çaldığını duydum. Heyecanla kapıya yöneldim, sanırım yine Merih'ten bir şey gelmesini bekliyordum fakat kapıda beni bekleyen Asya'ydı.

"Selam!" dedi Asya yorgun ama mutlu bir sesle. "İyi misin Eylül? Bir şeyler duydum da..."

"Evet, iyiyim. Biraz sorun yaşadım ama atlattım..." Asya birden uzanıp bana sıkı sıkı sarıldı.

"İyi olacaksın, hepsi geçecek..."

"Teşekkür ederim..." Birbirimize sıkı sıkı sarıldığımız birkaç dakikanın sonunda Asya sonunda benden ayrıldı ve elini odasına doğru uzattı.

"Şey... Garip gelecek biliyorum ama odama gelmek ister misin? Çok saçma bir şey yapıyoruz..." Bir anda gülmeye başladım.

"Çok saçma bir şey derken?"

"Reva ve Masal da benim odamda. Masal bize fal bakacak!"

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla."Ne falı?"

"Saçma bir şey demiştim... Az önce konuşurken tarot falı baktığından bahsetti. Bize bakması için ısrar edince seni de çağırayım dedim. Gelmek ister misin?"

"Ben fala inanmam ki," dedim gülerek.

"Ben de inanmam ama eğleniriz işte! Hadi, gel lütfen..." Birkaç saniye düşündükten sonra içeriye doğru uzanıp masamda duran telefonumu cebime attım ve odamın kapısını kapattım.

"Tamam, hadi..." Birlikte Asya'nın odasına geçtiğimiz an Reva ve Masal'ın yerde oturduklarını gördüm.

"Hoş geldin Eylül!"

"Hoş geldin Eylül!"

"Hoş buldum."

Yere, hemen yanlarına oturdum. Eski bir başörtüsü sermişlerdi yere, üzerine de tarot kartlarını koymuşlardı. Tarot kartlarının etrafında üç tane mum yanıyordu, Asya heyecanla karşıma otururken Masal kartları Reva'ya uzattı.

"Karıştır..." dedi sessizce, "hiçbirimiz konuşmayacağız." Reva kartları iyice karıştırıp Masal'a baktı.

"Şimdi önce üçe böl, kartları topla. Şimdi de ikiye böl ve altta kalan kartları bana ver." Reva Masal'ın dediklerini dinlerken dışarıdan gelen gök gürültüsüyle yerimizden sıçradık.

"Kar yağarken gök gürler mi ya?!" dedi Asya korkuyla.

"Gürlüyormuş demek ki..." Sessizce gülüştüğümüz sırada Masal kartları dizmişti.

"Âşık olacaksın. Aşk sana çok yaklaşmış... Henüz ne sen ona âşıksın ne o sana ama çok az kalmış. Ufak bir hastalık atlatabilirsin, midenle ilgili sıkıntılar yaşayabilirsin. Ailenden sıkıntılı bir haber alabilirsin ama bunlar ufak ve geçici sorunlar... İnsanlara güvenmekte çok zorlanıyorsun ama çok yakında âşık olup bu sorunu aşacaksın. Ablan var mı bilmiyorum ama senden büyük birinin senin tavsiyene ihtiyacı var..."

"Ablam var, evet. Nereden bildin?" Masal sessizce gülümsedi ve son bir kart açtı.

"Senden adım bekleyen biri var, kim olduğunu biliyorsun. O adım sana mutluluk getirecek, haberin olsun... Evet, şimdi kime bakıyorum?" Asya kartları heyecanla toplayıp bana uzattı.

"Eylül'e bak!" Ona gülümseyerek kartları aldım ve merakla karıştırmaya başladım. Üçü de sessizce yerdeki mumları

izlerken gözlerim mumlardan birinin diğerlerinden fazla harlanan ateşindeydi. Aynı mum, aynı atmosfer, aynı oda ama biri daha fazla yanıyordu işte... Hayatın özeti buydu, herkesin ateşi aynı değildi. Kartları birkaç dakika boyunca karıştırdıktan sonra yere koydum.

"Önce üçe böl, topla. Sonra ikiye böl..." Kartları Masal'ın dediği gibi üçe bölüp topladım, sonra ikiye böldüm ve altta kalan kartları Masal'a uzattım. Masal derin bir nefes alıp kartları dizmeye başladı. İlk kartı açar açmaz kaşları çatıldı.

"Biri var..." diye mırıldandı, "gözleri hep üzerinde, hep seni izliyor. Ne yaptığını, neler yaşadığını bilmek istiyor. Konuşmak bile değil, sadece izlemek istiyor..." İçimin ürperdiğini hissettim. Yutkundum ve diğer kartları tek tek açarken Masal'ın yüz ifadesini izlemeye başladım. Kaşlarını giderek daha da çatıyordu.

"Kule kartı çıkmış... Bir yıkım, etrafa savrulan insanlar, değişen hayatlar... Sanki içinde bir düzeni yıkma isteği hâsıl olacak, çok büyük bir sorumluluğun altına gireceksin. Sen ve o..." dedi yüzüme bakarken.

"Kim?" dedim şaşkınlıkla.

"Az önce bahsettiğim kişi. Bak, kule kartında iki kişi yıkılan bir kuleden düşüyor. Bu sizsiniz." Sonra bir kart daha açtı ve konuşmaya devam etti:

"Uykusuz geceler, kâbuslar, karanlık rüyalar... Sana bir şey söyleyeyim mi Eylül?" dediğinde korkuyla yüzüne baktım.

"Söyle..."

"Gördüğün kâbuslara dikkat et. Hislerin çok kuvvetli. Gördüklerin anlamsız değil, onlara gerçekten dikkat et..." Titrek bir nefes aldım ve Masal bir kart daha açarken dikkatlice onu izledim.

"Ateş..." dedi fısıldayarak, "yangın... Sanırım devam etmesem iyi olacak. Pek iyi hissetmedim." Korkuyla yüzüne baktığım sırada Masal kartları aceleyle topladı ve Asya'ya uzattı. Asya kartları karıştırırken Masal'a baktım.

"Başıma kötü bir şey geleceğini mi gördün?" Masal gözlerini benden kaçırarak asla anlamadığım bir cümle kurdu.

"Başına kötü bir şey gelmiş Eylül. Çoktan gelmiş. Sen farkında değilsin..."

"Ne?" diye sordum bir kez daha. "Bunu bana açıklayacak mısın?"

"Açıklamama gerek yok, yakında öğreneceksin zaten... Söyleyebileceğim tek şey bu, kâbuslarına dikkat et." Yutkundum. Duvara yaslandım ve sessizce mumları izlemeye başladım.

"Aşk var mı?" Asya gülerek sorularını sorarken bir köşede sessizce kâbuslarımı düşünüyordum, hepsini unutmuştum.

"Çok güzel bir aşk geliyor, gelmek üzere... Kim olduğunu biliyorsun zaten. Çok eğleniyorsunuz, çok iyi anlaşıyorsunuz ve gerçekten evliliğe gidebilir..."

"Peki, bu aşk beni üzer mi?"

"Üzmez, karşındaki çok naif bir çocuk..."

Konuşmalar akıp giderken bir köşede oturmuş kendi içime kapanmıştım. Duyduklarıma inanıp kendimi salakça korkutmam ne kadar mantıklıydı bilmiyordum, sanırım fazlasıyla mantıksızdı. Bunların üzerine düşünüp hayat kalitemi düşürecek kadar zayıf değildim ama hayat kalitemin yerlerde olduğu da değişmez bir gerçekti zaten. Fal bakma seansımız bitince kahvelerimizi içip bir saat kadar sohbet ettikten sonra uyumak üzere Asya'nın odasından çıktım.

"İyi geceler kızlar..." diye seslendim içeri doğru.

"İyi geceler Eyloş!"

"İyi geceler Eylül!"

"İyi geceler Eylül..."

Kapıyı kapatıp odama döndüğümde masamda duran tepsiyi görünce bir kez daha gülümsedim. Üzerindeki notu bir kez daha elime aldım ve tekrar tekrar okuyup sırıtmaya başladım. Sonra aklıma gelen heyecan verici bir fikirle masamda duran kâğıtlardan birinin üzerine bir not yazmaya başladım.

Bu gece hava çok soğuk olacak diyorlar, eldivenlerini takmayı unutma. Gerçi hiç çıkarmıyordun zaten, unutmuşum...

Eylül

Kâğıdı elime alıp odamdan çıktım ve hızlıca merdivenleri inip notumu Merih'in kapısının altından atıp koşarak merdivenleri çıktım ve odama girdim. Kendimi heyecanla yatağıma attıktan sadece birkaç dakika sonra odamın kapısının altından bir not kâğıdının atıldığını gördüm. Sırıtarak kalkıp kapıya doğru ilerledim ve kâğıdı elime aldım. Yere oturup kâğıdı okumaya başladım.

Hani sana içimdeki ormanın buzları eridi demiştim ya, o orman hayatında ilk defa yazı yaşıyor artık. Beni ısıttığın için teşekkür ederim, eldivenlere ihtiyacım yok. En azından ısınmak için... Bu arada dışarıda fırtına var ama buna rağmen gökyüzü parlayan yıldızlarla dolu. Sen yıldızları izlemeyi seversin. Bil istedim...

Merih

Gülümseyerek aynı cümleleri defalarca okudum ve ayağa kalkıp masamın başına geçerek bir not daha yazmaya başladım.

Bir hocam anlatmıştı... Gökyüzündeki yıldızların ışığı bize yıllar sonra ulaşırmış. Yani gökyüzüne bakıyoruz, bir yıldız parlıyor ama o yıldızın parıltısı belki iki yıllık, belki on yıllık, belki de daha eski... Hatta o yıldız çoktan sönmüş bile olabilir... Umarım hayatta hiçbir şeye bu kadar geç kalmazsın Merih, senin ne güzel parlıyor dediğin o yıldız çoktan sönmüş olabilir...

Eylül

Odamdan çıkıp heyecanla merdivenleri indim ve notumu bir kez daha Merih'in kapısından içeri attım. Gülümseyerek merdivenleri çıktım ve odama girip kapının hemen önüne yere oturup duvara yaslandım. Not gelir gelmez okumak istiyordum. Sadece üç dakika sonra kapımın altından gelen notu elime aldım ve heyecanla okumaya başladım.

Kapıdayım.

Merih

Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Merih tam karşımda duruyordu, sanki deliler gibi bana bakmaya ihtiyacı varmış gibi bakıyordu bana. Birbirimize tek kelime etmeden birkaç dakika boyunca öylece durduk.

"Merih?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden geldin?"

"Yazdığın notta söylediğin gibi, daha fazla geç kalmak istemedim..."

Bir anda içeriye doğru bir adım attı. Kapıyı ardından kapattı ve bana döndü. Karanlık odamın mum ışığıyla aydınlanan duvarlarında gölgemizi görüyordum. Merih bana doğru bir adım daha attı. Ben ise geriye doğru bir adım attım ve sırtımın duvara yaslandığını hissettim. Merih derin bir nefes aldı, ben gözlerine titrek ve ürkek bakışlarla bakarken dudaklarını

dudaklarıma değdirdi. Kalbim sanki birkaç saniyeliğine durdu o an. Dudakları dudaklarıma sadece bir saniyeliğine değdi ve kendini hemen geri çekti. Yüzünde gördüğüm acı o an tüm heyecanımı aldı götürdü. Beni öpmüştü ve bu yüzden acı çekiyordu. Öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzünü buruşturmuştu.

"Beni öptüğün için acı çekiyorsun..." dedim hayal kırıklığı içinde.

"Özür dilerim, seninle hiçbir ilgisi yok..." diye fısıldadı. "Allah kahretsin!" Odamın kapısını açtı ve hızla odamdan çıkıp gitti. Ardından bakakaldığım o an yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Tek bildiğim şuydu, *Merih beni öpmüştü.*

Beni dünyaya rağmen, beni hayata rağmen, beni kadere rağmen öpmüştü.

Beni kendisine rağmen öpmüştü.

Beni bana rağmen öpmüştü.

Vücudumdaki her bir hücre sarhoş olmuş gibiydi ve kendime gelmem çok da kolay olmayacaktı... Merih'in de dediği gibi hayatımda ilk defa kışın ortasında yazı yaşıyordum... Bunun sonu ne olacaktı, hangi cehenneme doğru bir adım atmıştık ve oradan bir çıkış bulabilir miydik bilmiyordum ve belki de hayatımda ilk defa her şeye rağmen çıkışı bulmak istemiyordum. Burada kalmak, bunu yaşamak istiyordum. Her şeyimle...

Küçük geyik ve kardeşleri bir akşam uyumaya hazırlanırlarken küçük geyiğin gözleri annesinin gözlerine takılmıştı. Annesi ormanın içinde yanan ufak bir kamp ateşini izliyordu yine. Bu onun annesini bir ateşi izlerken kimbilir kaçıncı görüşüydü... Annesinin ateşle bir savaşı vardı sanki.

"Anne..." dedi sessizce küçük geyik, "hani sana bir gün babam nasıl öldü diye sormuştum. Hatırlıyor musun?"

"Evet..." dedi annesi, "hatırlıyorum."

"Sen de çok üşüdü ve öyle öldü demiştin. Babam çok üşüdüğü için mi öldü yoksa ısınmak istediği için mi öldü anne?" Küçük geyiğin sesi titriyordu. Annesi dolu gözlerini yavrusunun gözlerine çevirdi.

"Ne demek istiyorsun yavrum?"

"Babam ateşin içine girdi, değil mi?" diye sordu titreyen sesiyle. Annesi uzun uzun ateşi izledi. Sessizce başını salladı.

"Çok üşüdü ve cehennemi düşledi," diye mırıldandı annesi, o gece bir daha kimsenin ağzından tek bir cümle dahi çıkmadı. Herkes sustu ama kimse uyumadı...

Dünya çok çirkin
sen çok güzelsin Eylül.

X.

Dönsün Dünya

Söz konusu senin zarar görmense bırakalım dönsün dünya...

Merih'in odamın kapısını açıp çıkıp gidişi gözlerimin önünden gitmezken tam bir saat sonra hâlâ odamdaki halının üzerinde oturmuş, şok içinde kapımı izliyordum. Yaşadığım olayın beni şoka sokmuş olması bir yana dursun, Merih'i ne hale getirmiş olabileceğini tahmin edemiyordum bile. Şu andan itibaren her şey nasıl olacaktı, hayatımız nereye doğru sürüklenecekti, hayal edemiyordum... Yaşadığımız bu an neden inşa edilmişti hayatlarımızın ortasına bilmiyordum. Bunu düşünürken gözlerimin kapandığını hissetsem de içimden konuşmaya ve kendimi bambaşka bir yöne çekmeye çalışıyordum.

"Bu anı kimse inşa etmedi," diyordum kendi kendime içimden.

"Ben veya o... Ne ikimizden biri ne bir başkası... Kimse inşa etmedi bu anı. Bu anın tuğlalarını buraya kimin koyduğunu aramayı bırak. Sadece aramayı bırak. Çünkü anlar inşa edilemez, çünkü anlar kendi kendilerine olur."

O geceye dair son hatırladığım şey yerdeki halımın üzerinde oturup başımı yatağıma yaslayışım. Öylece uyuyakalmışım. Nasıl bir sabaha uyanacağımı, uyandığımda neler hissedeceğimi asla bilmiyordum. Tek bildiğim zamanı bu gece sonsuza kadar durdurmak istediğimdi.

Gözlerimi her zamankinden daha karlı bir güne açtığımda ise karnımda dün gece yaşanan o birkaç saniyelik anın stresini ve heyecanını yaşıyordum. Dudakları dudaklarıma dokunmuştu, evet. Fakat esas birleşen kalplerimizdi sanki. Kalbim kendisine doğru yaklaşan ürkek bir kalbin varlığını hissetmiş ve sonra kaçıp gidişine şahit olmuştu. Oysa bir kere yaklaştıysa bir kalp bir kalbe, dokunduysa bir kere, kaçıp gitmek yeter miydi uzaklaşabilmek için? Adım atmak yeter miydi gitmeye?

Kendimi stresten ve heyecandan yorulmuş bir halde banyoya sürükleyip hızlı bir duş aldım. Aynaya bakarak saçlarımı kuruttuğum sırada gözlerimde bu zamana kadar hiç görmediğim bir ışık gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ne oluyor bize?" diye sordum kendime. Sahi ya, ne oluyordu bize? Saçlarım kuruyunca bir şeyler giyinip üzerime de dünyanın en kalın hırkasını geçirdikten sonra dışarı çıktım. Koridorda tanıdık kimseyle karşılaşmadan hızlıca merdivenleri inip kahvaltı yapmak için yemekhaneye girdiğimde Asya'nın tek başına bir masada halsizce oturduğunu gördüm.

"Günaydın..."

"Günaydın Eylül." Asya uykusuz ve şişmiş gözlerle bana bakarken gözlerim tabağına kaydı. Tabağına neredeyse hiçbir şey almamıştı.

"İyi misin sen?" diye sordum merakla. Başını bir sağa bir sola salladı.

"Uyuyamadım. İştahım da yok. Niye böyle oldu bilmiyorum. Hadi sen git tabağını al gel, ayakta bekleme..." Başımı sallayıp açık büfeye doğru ilerledim ve tabağıma hızlıca birkaç parça kahvaltılık yerleştirip Asya'nın yanına döndüm. Karşısına oturduğum sırada Murathan'ın da elinde bir tabakla bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bana gülümseyerek göz kırpınca istemsizce ben de ona gülümsedim.

"Günaydın. İkiniz de çok yorgun görünüyorsunuz. İlaçlardan mı?"

"Galiba..." dedi Asya omuz silkerek. Tabağımdan bir parça domates alıp yerken başımı salladım.

"İlaçlardan..." Oysa beni ilaçlar değil Merih çarpmıştı.

"Günaydın!" Reva yemekhaneden içeri girip bize seslenirken başımı kaldırıp gülümsedim. O bize nazaran çok daha iyi görünüyordu.

"Tabağımı alıp geliyorum," dedi ve gülerek açık büfeye yöneldi.

Herkes bir bir kahvaltıya inerken gözlerim Merih'i arıyordu. Oysa Merih aradan geçen bir saate rağmen, biz kahvaltımızı bitirip kahvelerimizi içerken bile yemekhanede görünmemişti. Gözlerim her dakika kapıyı izleyip onun içeri girmesini beklerken Merih'e dair ne bir şey duymuş ne de görmüştüm. Grup dersimizin başlamasına birkaç dakika kala yemekhaneden çıkıp sınıfımıza yöneldiğimizde gözlerim bu sefer de merdiveni izliyordu. Merih merdivenlerde yoktu, koridorda da yoktu. Merakla sınıfa girdiğimde sırasının boş olduğunu görmek içimdeki umut kırıntılarını anında alıp götürmüştü elimden. Merih'in boş sırasının yanındaki sırama oturup gözlerimi duvardaki saate diktim. Dersin başlamasına yalnızca iki dakika kalmıştı, Merih dışında herkes sınıftaydı. Dakikalar su gibi akıp giderken bugün bize grup dersimizde eşlik edecek yeni bir psikolog sınıfa girip kendisini tanıtmıştı. Psikolog Eren'le tanışalı henüz beş dakika olmuştu ki her birimize birer ayna verdi.

"Sadece aynalarınızı elinizde tutmanızı ve gözlerinizin içine bakmanızı istiyorum."

"Ne saçma bir ders..." diye söylenen Kerim'in hemen ardından Asya'nın sesini duydum:

"Saçlarım bozulmuş! Neden kimse söylemedi ya?" Ben ise bir aynaya, bir duvardaki saate bakıyordum. Merih odasında olabilir miydi? Belki de uyanamamıştı? Belki de rahatsızlanmıştı?

"Gözlerinizin içine bakın ve kendinizi selamlayın. Merhaba, deyin kendinize... Kendinize kendinizi tanıtın ve ona ondan memnun olduğunuzu söyleyin."

"Giderek daha da saçmalaşıyor," diye fısıldadı Kerim. Duvardaki saate takılan gözlerimi güçlükle aynadaki gözlerime çevirdim ve terapistin söylediklerini uygulamaya çalıştım.

Merhaba, ben Eylül, dedim içimden, *ve sanırım dersin yarısında çıkıp Merih'i aramaya gideceğim. Hoşça kal.*" Aynayı cebime atıp ayağa kalktım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, "midem bulanıyor. Biraz çıkabilir miyim?"

"Tabii ki, Füsun Hemşire'nin yanına uğra hemen..." Başımı sallayarak sınıftan çıktım ve koşar adım merdivenlere yöneldim. Merdivenleri hızla çıktıktan sonra kendimi Merih'in kapısında bulduğumda kapıyı çalma cesaretini nasıl bulacağımı deliler gibi merak ediyordum. Fakat onun iyi olup olmadığına dair duyduğum endişe beni cesaretlendirirken bir anda kendimi kapıyı çalarken buldum. Kapıyı belki on kere çaldım fakat içeride ne bir ses, ne bir kıpırdanma oluyordu. Uyuyor muydu? Ya da odada mı değildi? Belki de bahçedeydi? Belki de terasta...

"Merih..." diye seslendim odasının kapısına doğru, "ben geldim, Eylül."

Hiçbir cevap alamayınca endişeyle koridorun camlarına doğru yöneldim. Camlardan bahçeye baktığımda bahçede Merih'e dair hiçbir iz olmadığına emindim. Bu sefer koşarak merdivenlere yöneldim ve terasa doğru ilerledim.

Merdivenleri nefes nefese çıkıp terasın kapısını açtığımda derin bir nefes aldım. Oradaydı. Elinde kahvesiyle ayakta durmuş dışarıda yağan karı izliyordu. Telefonundan açtığı klasik müzik izlediği manzaraya âdeta bir kraliyet manzarası havasını verirken terasın kapısını arkamdan sessizce kapattım. Kapının sesini duymasına rağmen bana bakmadı, hiç kıpırdamadan dışarıyı izlemeye devam ediyordu. Eldivenli ellerinden biriyle kahvesini tutuyordu, diğerini cebine sokmuştu. Yanına yaklaşıp ellerimi terasın korkuluklarına dayadım ve ona bakmadan manzaraya çevirdim başımı.

"Derse gelmedin," diye mırıldandım sakin bir sesle. Başını salladı.

"Gelmedim, evet. Sen de dersi yarıda bırakıp çıkmışsın." Aynı ciddiyetle başımı salladım.

"Çıktım, evet," dedim onu taklit eder gibi. Sonra gözlerimi korkarak onun yüzüne çevirdim, soğuktan kızarmış yanaklarına ve burnuna baktım. Gözlerinin etrafı da kıpkırmızı olmuştu, bütün geceyi burada geçirmiş olabilir miydi?

"İyi misin?" diye sordum endişeyle. "Pek iyi görünmüyorsun."

"İyi hissetmemeye alıştım, doğduğumdan beri bu haldeyim." Burnunu çekip kızarmış gözlerini bana çevirdiğinde gözlerini gözlerimin üzerinde sadece bir saniye tutabildi ve hemen sonra tekrar manzarayı izlemeye döndü.

"Nasıl hissediyorsun peki?" diye sordum bana açılmasını umarak.

"Sen hiç ruhunun bedeninden kaçıp gitmek istediğini hissettin mi?" diye sordu ve hemen ardından kendi cevabını ekledi: "Tam olarak böyle hissediyorum."

"Neden?" deyiverdim anlık bir şaşkınlıkla. "Beni öptüğün için mi?" Acı içinde gülümsedi ve anlam veremeyerek yüzüme baktı.

"Gerçekten bunu kastettiğimi mi sanıyorsun?" dedi kaşlarını çatarak. Omuz silktim.

"Geldin, beni öptün ve bir gecede darmadağın oldun. Beni öptüğün için özür dilerim," dedim dünyanın en aptal alınganlığıyla. Merih burnunu çekip bana doğru döndü. Gözlerini gözlerime dikti ve hiçbir şey söylemeden beni izlemeye başladı.

"Seni öptüğüm için kötü hissetmiyorum Eylül. Seni daha fazla öpemediğim için kötü hissediyorum. Anladın mı?"

Söylediği cümleler yüzüme birer taş parçası gibi çarparken olduğum yerde kalakalmıştım. Ne diyeceğimi, nasıl bir yüz ifadesi takınacağımı bile bilmiyordum.

"Bütün gece buradaydım," dedi acı içinde. "Ateşimin kırka yaklaştığına emin gibiyim. Tek istediğim burada donana kadar beklemek."

"Kendine bunu neden yapıyorsun?" diye sordum bakışlarımı gözlerine dikerek. "Buraya iyileşmeye gelmedik mi?" Merih bana bir kez daha acı içinde gülümsedi.

"Sen söyle Eylül, buraya iyileşeceğine inanarak mı geldin?" Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Başımı yağan kara doğru çevirdim. O an içimdeki umutsuzluk bana dünyada var olan son iki insan Merih ve benmişim gibi hissettirdi.

"Buradaki herkes buraya iyileşme umuduyla geldi. Bazıları bunu inkâr etse de hepsinin gözünde o iyileşme umudunu görebiliyorum," diye başladı Merih konuşmaya. "Sen ve ben ise buraya istemeyerek geldik. Gözlerimiz aynı bakıyor. Senin gözlerine baktığımda kendi gözlerime bakıyormuşum gibi hissediyorum..."

"Sen..." diye mırıldandım tereddütle, "buraya neden gelmiştin? Beni annem zorladı, anlatmıştım. Senin buraya gelmenin sebebi ne?"

Sorduğum soru o an benim için dünyanın en basit sorusuydu. Yaptığımız konuşmanın öylesine bir sohbet olduğunu zannediyordum. Alacağım cevabın hayatımda hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini sanıyordum o an. Oysa bu soru beni öyle bir yerden alıp öyle bir yerin tam ortasına bırakacaktı ki tam o saniye bunun farkında değildim.

"Sensin," dedi Merih gözlerini gözlerime dikerek. Kaşlarımı çattım.

"Ben miyim?" Merih'in yanıtını idrak etmeye çalışırken Merih burnunu çekti ve bembeyaz olmuş yüzü ve kıpkırmızı gözleriyle son söylediğini tekrar etti:

"Benim buraya gelme sebebim sensin," dedi sessizce.

Gözleri gözlerimdeydi, fırtınanın sesi kulaklarımızı tırmalarken üşümemin sebebi havanın derecesi değildi. Anlam vermeye çalışarak Merih'in gözlerine baktığımda Merih üzerinden bir yük kalkmış gibi ferahlamış görünüyordu. Benim ise bu cümlenin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Ne demek bu?" diye sordum titreyen sesimle. Ürpermiştim. Merih bana doğru bir adım attı ve gözlerime daha yakından baktı.

"Eylül..." dedi sessizce, "beni hiç mi hatırlamıyorsun?"

"Ne?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktığım sırada Merih'in yüzünde onu tanıdığım ilk günden beri fark ettiğim, başından beri hiç çözemediğim o ifadenin anlamını nihayet çözmüştüm: Gururu incinmişti. Ben sorduğu soruya anlam vermeye çalışarak bakışlarını takip ederken onun gözlerinin önünden geçen yüzlerce sahneyi izlediğine emin gibiydim. Bu sahnelerde benim var olma sebebim neydi, yerim neydi bilmiyordum. O an tek bildiğim Merih'le

tanışmamızın burada, bu binada olmadığıydı. Merih beni çok önceden tanıyordu... Çok önceden.

"Merih," dedim titreyen sesimle, "kimsin sen?" Merih bir kez daha burnunu çekti.

"Seni ilk gördüğümde on iki yaşımdaydım. Babamın zoruyla geldiğim bir psikoterapi sırasında bekleme salonunda görmüştüm annenle seni... Kadıköy'de." Şok içinde baktım yüzüne.

"Zuhal Hanım'ın kliniğinde mi?" diye sordum nutkum tutulmuş bir halde. Merih başını salladı.

"Benim her hafta bir kez seansım oluyordu. Ama seni çok nadiren getiriyorlardı. Nasıl oluyorsa hep aynı bekleme salonunda karşılaşıyorduk. Ben hep seni izliyordum ama sen hep kucağındaki ellerini izliyordun. Çok mutsuzdun. Çok üzgündün. Annenle geldiğinde hiç sesin çıkmıyordu. Babanla geldiğinde ise bambaşka birine dönüşüyordun." Sanki o anları hatırlar gibi dudağının sol tarafı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Bir kere babana kendi yazdığın bir masalı anlatıyordun. Bir kuşun hikâyesini... Kuş babasına diyordu ki: 'Bana yalnızca uçmayı ve düşmeyi öğretirsen ben uçmayı unuttuğum an düşerim baba.' O gün eve gider gitmez bu cümleyi defterime not almıştım. Sen hep çok üzgündün ve ben hep senin neden bu kadar üzgün olduğunu merak ediyordum. Seanslara yalnızca bir yıl kadar devam ettin. Sonra seni bir daha orada hiç görmedim."

"Başka bir yerde mi gördün?" Merih gözlerini kaçırdı.

"Her yerde gördüm Eylül, gittiğin her yerde..." O yağan karı izlerken ben şok içinde onu izliyordum.

"Evini buldum, babanın işyerini, annenin işyerini, kuzenlerinin evini, okulunu... Hayat beni ne zaman bunaltsa

gelip seni izledim ben. Biliyorum, içinden benim takıntılı bir manyak olduğumu düşünüyorsun. Haklısın da... Seni izlememin sebebi hiçbir zaman değişmedi: *Dünya çok çirkin ama sen çok güzelsin Eylül.* Yüz güzelliğinden bahsetmiyorum. Yağmurda herkes şemsiyelerinin altına sığınırken senin dışarı çıkıp başını gökyüzüne çevirişinden, kurduğun cümlelerden, karnı ağrımasın diye önündeki süt kabını alıp yerine bir kap mama koyduğun sokak kedilerinden, benim seni izlediğimi bilmiyorken ve kimse görmüyorken yaptığın bin tane iyilikten, insanların içinde kendini hissettiğin her türlü tedirginlikten, bu çirkin dünyanın seni bu kadar korkutmasından ve senin asla pes etmeyişinden..."

"Merih, bu söylediklerin gerçek olamaz..."

"Gerçek," dedi katı bir sesle. "Hayatım boyunca birçok insanla olmayı denedim. Aptal hislerimi aşk sandığım bile oldu. Onlarla birçok şey yaşamayı deniyor ama yorulup seni izlemeye doğru yola koyuluyordum. Senin sessizliğin, sakinliğin, pencerenin önünde oturup yaktığın tütsülerin ve mumlarınla içtiğin yeşil çayınla bana verdiğin sakinliği kimse veremiyordu. Kafam yalnızca seni izlerken sessizleşiyordu, iç sesim yalnızca seni izlerken susuyordu. Ne istediğimi bilmediğim için herkesle her şeyi deniyordum ama sen benim denemelerimden biri değildin Eylül. Sen benim istediğimdin..."

"Merih..." dedim bir kez daha şok içinde, "neden?" Şoktan ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendime gelemiyordum, kafamı toparlayamıyordum, kafamın içinde binlerce farklı ses dönüp dolaşıyordu sanki.

"Neden mi?" diye sordu Merih hüzünle; "Çünkü sen benim tek kurtuluş yolumsun Eylül. O gece o konserde ben de vardım. Senin yere yığılıp kaldığın konserde... O ana kadar sana görünmek gibi bir planım yoktu. Ben seni sadece dinlenmek için izliyordum..." derken sesi titriyordu.

"Senin varlığın, insanların içine karışmak için gösterdiğin çaban ve her şeye rağmen hâlâ temiz kalabiliyor oluşun bana güç veriyordu. Konserde herkes sahneyi izlerken ben seni izliyordum ve sen yere yığılıp kaldığında hayatımda ilk defa kendimi bu kadar çaresiz hissettim. Takıntılı bir manyak değilim, evet. Ama o an bir süreliğine takıntılı bir manyağa dönüştüm, kabul ediyorum. Hastaneye sizinle geldim, sonra ailen seni tekrar Zuhal Hanım'a götürdüğünde seni buraya davet ettiklerini öğrendim. Babamın beni de zorla buraya kapatması için elimden gelen her şeyi yaptım. Çünkü sen hayatında ilk defa ailen dışında birçok insanla olacaktın. Bu ne demekti biliyor musun?"

"Ne demekti?" Şoku henüz atlatamamıştım, hâlâ duyduklarıma inanamıyordum.

"Arkadaşların olacak, belki de âşık olacaksın demekti. İşte bu yüzden buraya gelmek zorundaydım, çünkü benim tutamadığım o güzel ellerini kimsenin tutmasına izin veremem Eylül. Beni anlıyor musun?"

Gözlerini yüzümde gezdirirken titrediğimi hissettim. Hayatımda duyduğum hiçbir şey bedenimde bu denli bir şok etkisi yaratmamıştı. Kalakalmıştım, ne hissedeceğimi de ne düşüneceğimi de ne tepki vereceğimi de bilmiyordum.

"Buraya adımımı attığım ilk an bile hâlâ niyetim seninle konuşmak ve hayatına dahil olmak değildi. Ben sadece seni izlemek ve etrafındaki herkesi senden uzaklaştırmak istiyordum. Senin hayatına dahil olmak gibi bir planım yoktu çünkü seni kendimle birlikte bu hayata mahkûm edemezdim, sana bu haksızlığı yapamazdım."

"Şimdi ne değişti? Şimdi neden anlatıyorsun bunları bana?" diye sordum gözyaşları içinde.

"Ben senin defalarca acı çektiğini gördüm ve acı çektiğin günlerde yanında olamadığım için binlerce kez özür dilerim

Eylül. Tek istediğim her şeyi bilmen ve neden hep uzaktan uzağa seni izlesem de yanında olamayacağımı anlamandı, işte bu yüzden dün geceden beri tüm bunları sana anlatmayı planlıyordum. Çünkü aptal irademe engel olamayıp gelip seni öptüm ve hemen sonra kaçıp gittim yanından. Biliyorum ki kafandan binlerce şey geçti, seni öpmek hayatımın tek güzel anıydı, eminim ellerini tutmak çok daha güzeldir. Fakat bunların hiçbiri yaşanmayacak, tam bir aptal gibi geldim, seni öptüm ve gittim. Bu kadar. Özür dilerim ama seni yanımda tutup sana daha fazla acı çektiremem. Ama şunu da biliyorum ki sen benim bu dünyadaki tek ruh eşimsin. Bizi kimse anlayamaz. Sen ve ben... Bizi birbirimizden başka kimse anlayamaz." Sonra durdu, uzun uzun gözlerime baktı ve derin bir nefes alıp titreyen sesiyle ekledi:

"Seninle olmamın sana zarar vermeyeceğini bilsem senin için dünyanın dönüşünü bile durdurabilirdim... ama söz konusu senin zarar görmense bırakalım dönsün dünya. Bilmen gereken tek hikâyem bu, gerisi boş."

Merih'in susmasıyla birlikte oluşan sessizlik kafamın içindeki sesleri bile bastırmıştı. Sessizlik de bazen sağır edecek derecede gürültülü olabiliyordu. Öylece durmuş birbirimizin gözlerinin içine bakıyor, dünyanın dönüşünü durdurmalı mıyız durdurmamalı mıyız, bunu düşünüyorduk sanki. Tüm bu anlattıklarının beni korkuttuğunu düşünüyor olmalıydı, oysa bunlar beni korkutmamıştı. Sadece kaldıramayacağım kadar büyük bir şok yaşıyordum. Kimsenin beni görmediğini, fark etmediğini sandığım bu gezegende Merih'in gözleri hep benim üzerimdeydi. Hislerim, duygularım, düşüncelerim ve tüm dünya birbirine girmişti sanki o an.

Her şey çok karışmıştı, hiçbir şey bana benzemiyordu, oysa ben her şeye benziyordum. Ne yaptığımın bilinçsizliğiyle terapistin derste verdiği aynayı çıkarıverdim cebimden.

Merih beni izlerken aynayı kendime doğrulttum. Sonra Merih'in gözlerine kaydı gözlerim, aynada kendi gözlerime bakmamla karşımda duran Merih'in gözlerine bakmam arasında hiçbir fark yoktu. Gözlerimi bir kez daha aynaya kaydırıp hayatımda ilk defa kendimi tanımaya çalışarak baktım. İşte bu benim kendimle tanıştığım gündü.

Merhaba, dedim kendime iç sesimle, *Geç oldu ama memnun oldum.*

Peki, ya sizin kendinizle tanışma vaktiniz gelmedi mi? Bir aynanın karşısına geçip kendinize bir selam vermenizin, memnun oldum demenizin, ona olup biten her şeyi anlatmanızın vakti gelmedi mi?

Bence geldi...

Pencere önlerinde ağladığımız ve camın ardından dışarıyı izleyerek bir çare aramaya son vermemizin vakti gelmedi mi?

Bence geldi...

Kimse bizi görmüyor diyerek başımızı önümüze eğmeyi bırakmamızın, etrafımıza bakıp dünyayı izlememizin vakti gelmedi mi? Kimse bizi görmüyorsa bile aynaya bakarak görebilirdik kendimizi, yapamadık. Çok kez dibe battık, biliyorum. Çok kez yenildik, yanıldık, yıldık ve yıldırıldık, biliyorum. Tırmanmaya çalıştıkça düşürüldük o dağın üzerinden yere, defalarca kafa üstü düştük gökyüzünden dünyaya ama hiçbir zaman dünyada gibi hissetmedik. Oysa gökyüzü de dünyaya dahildi... bilemedik. Hiçbir zaman buraya ait hissetmedik, hep yabancı hissettik kendi hayatlarımızda. Bu dünyanın hiçbir yerinde evimizdeymişiz gibi hissetmedik, hissettirilmedik. Çünkü biz kendimize yabancıydık aslında, kendi kendimizin evi olmalıyken kendi bedenlerimizde birer misafir olmaktan öteye gidemedik. Hep bir gece daha kalıp

gidecekmişiz gibi davrandık bedenlerimize. Bir ayağımız evimizdeyken, bir ayağımız hep kapının dışındaydı. Gitmeye o kadar hazırdık ki hiçbir yer evimiz olamadı. Çünkü insan kalmaya karar verdiği eve ayakkabılarıyla girmezdi...

Artık ayakkabılarımızı çıkarmamızın ve evimize girmemizin vakti gelmedi mi?

Elinizi kalbinize götürün ve fısıldayın kendinize, "Evim burası ve ben buranın sahibiyim," deyin ve derin bir nefes alın. Kendi krallığımızın sahibiyiz her birimiz, hiçbir yerin yabancısı değiliz, hiçbir yerin misafiri değiliz, biz ev sahibiyiz... Kimsenin bizi kovamayacağı bir dünya burası, biz dünyaya ait değiliz; dünya bize ait. Misafir olduğumuz tek yer geçmişimiz. Gittik, misafir olduk ve çıkıp gittik geçmişlerimizden.

Oysa şu anın sahibi biziz ve şu andan daha önemli tek bir şey daha yok. Elinizi kalbinizden, gözlerinizi önünüzden ayırmayın. Size yaşadığınızı hatırlatan her şeye sıkı sıkıya tutunun ve inanın bana, *biz gerçekten de bu evin sahibiyiz... Evinizi bir rüyaya dönüştürmek de kâbusa dönüştürmek de sizin elinizde. Ne istersek o olur, ne istersek onu oldururuz.*

Küçük geyik yine bir gece gözlerini açıp da uzaklardan güçlü bir çığlık işitince ailesini oracıkta bırakıp koşmaya başladı. Kendisini binanın önünde bulduğunda aklında tek bir düşünce vardı, bu binadaki insanlar kurtarılmak için yalvarıyorlardı ve içinde onları kurtaracağına dair kuvvetli bir his vardı. O an sanki babasını görür gibi oldu binanın bahçesinde, babasına doğru bir adım attı ve siliniverdi babasının hayali... Küçük geyiğin içi binlerce hisle, binlerce hikâyeyle doldu o an. Koşmaya başladı, gittiği yer belliydi...

Gözlerinde kendi gözlerini gördüğü o insanın yanına gidiyordu.

Kendisini bulmaya, onu buraya davet etmeye gidiyordu...

Seni yanıma,

tüm dünyayı karşıma
almak istiyorum.

XI.

Mezarlık

Artık eve dönemezsin.

Merih'in yanından ona tek kelime dahi etmeden ayrılıp odama döndüğümde ardımda kalmanın ona ne büyük bir acı verdiğini biliyordum. Yaşadığım şok beni onun yanında durmaya değil odama dönüp perdelerimi kapatıp kendi karanlığımın ortasında düşünmeye itmişti. Hayatım boyunca hep tek başıma kalmaya zorlanmıştım yaşadığım her korkuda. Evet, korkuyordum... Odama girer girmez perdelerimi kapatıp odamı karartıp mumlarımı yaktıktan sonra yere oturdum. Cebimden çıkardığım aynayı yere koydum ve gözlerimi aynadaki yansımama diktim. Kaşlarımı çatıp tüm hayatımın gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçip gitmesine izin verdim. Merih'in anlattığı her anı gözlerimin önündeydi şimdi, olmadığını inkâr ettiğim her şey aklımdaydı. Çocukluğumu yaşayamayışım, başımın hep yere eğik oluşu, annemle asla konuşamayışım ve hep mutsuz oluşum. Kimsenin beni fark etmediğini, görmediğini ve belki de görünmez olduğumu düşünüp üzülerek geçirdiğim yıllarım ve en sonunda başımı yerden kaldırmadığım için beni gören bir insan olduğunu yıllarca göremeyişim... Aptal oluşum... çok ama çok aptal oluşum. Aptal bir geri zekâlı oluşum. Aynen öyle. Ötesi değil.

"Şimdi sen bir ipin üzerinde yürüyorsun," diye fısıldadım kendime, aynada gözlerimin içine bakarak.

"Biliyorsun ki bu ip yerde olsaydı adı çizgi olacaktı. Bir karış mesafeyle kaçırıyorsun dimdik yürümeyi, o ip bir karış havada ve bu yüzden yere baka baka yürüyorsun hayatın boyunca. Düşmemeye çalışıyorsun, ellerin havada, dengede kalabilmek için çaresizce havaya tutunuyorsun. Biri gelsin de iplerinin ucunu kessin, düşsem de artık bir çizgi üzerinde yürüyeyim diyorsun. Yere inmek için, düşmeyi göze alıyorsun."

Sonra sustum, mumlarımdan biri kendi kendine söndü ve ben bunu da umursamadım. Siz hiç düşmemek için havaya tutunmaya çalıştınız mı? Böylesine bir çaresizliği tattınız mı?

Tattınız, biliyorum...

Peki, ya çok güçlü olursak? Yerçekimini bile kaybedecek kadar güçlü olursak, havaya tutunmak zorunda kalmasak, havadan bile güçlü olursak ne olur? Hayat bana öğretti ki ne güçsüz olmak bizi düşürüyor yere ne de güçlü olmak tutacak bizi havada... Düşeceksek düşeceğiz, uçacaksak uçacağız. Uçmanın yerçekimiyle alakası yok, düşmenin olmadığı gibi. Olmamız gereken tek bir şey var, o da kendimiz olmak. Dolu gözlerim aynada ve biliyorum ki tek çıkış yolum düşüyor olduğumu kabullenmek. Kalkabilmek için yerde olduğumu kabullenmem gerekiyor...

Evet, yerdeyim.

Dipteyim.

En sonundayım evrenin ve daha ötesi yok bulunduğum derinliğin.

Kendine "iyiyim" demeyi bırak, itiraf et kötü hissettiğini. Sonra sağ elini sol koluna doğru uzat, kendi elinle tut kendi kolunu. "Ben buradayım, seni tutuyorum," de kendine.

Yalnız değilsin. Sen buradasın ve kendini tutuyorsun. *Belki bana inanmazsın ama bu satırı da sen yazdın...* **Bazı yerlerinde evrenin ve bazı zamanlarında, birileri çok kötü şeyler yaşadı ama hepsi geçip gitti.** Hepsi her zaman geçip gider zaten. Mutluluk bile acı çektirebilir, kabullen bunu. Kabullenemediğin hiçbir şey kalmasın. O kadar hazırlıklı ol ki her şeye, evren bile şaşırsın seni yıktıkça nasıl da ayağa kalktığına. O kadar yorul ki dinlenmenin değerini anla. O kadar üzül ki mutluluğun değerini anla. Ve belki bana hak vermeyeceksin ama mutsuzluğun da değerini anla; çünkü mutsuzluk da bir parçan senin ve ne olursa olsun her parçanın değerini bilmelisin. Sahip olduğun tek şey kendinsin.

Saatler geçerken ve hava giderek kararırken tek yaptığım yerde oturup düşünmekti. Merkezin koridorundan gelen sarı ışık ve mumların aydınlattığı odam bir anda yarı yarıya kararınca başımı kapıya doğru çevirdim. Koridordaki ışık sönmüştü. Dışarıdaki odaların kapıları bir bir açılırken kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Kapımı aralayıp dışarıya kafamı uzattığımda tüm merkezin kapkaranlık olduğunu gördüm.

"Eylül!" Asya'nın telaşlı sesini duyduğum an kızın nerede olduğunu bile göremiyordum.

"Ne oldu? Işıklar neden yanmıyor?" diye sordum merakla. Asya'nın yanıma yaklaştığını hissettim, telefonunu cebinden çıkarıp el fenerini yakınca nihayet onu görebildim.

"Elektrikler gitti... Mesaj atmışlar, görmedin mi?"

"Hayır, ne mesajı?"

"Dört saatlik bir kesinti olacakmış. Odalarımızdan çıkmamamızı söylemişler. Ben Reva'nın yanına gidiyorum, sen de gelir misin? Yalnız k lmak istemiyorum."

"Ben mi?" dedim duraksayarak, kaşlarımı çattım ve tereddütle cevapladım: "Ben uyuyacağım. Eğer uyku tutmazsa yanınıza gelirim..."

"Tamam kuzum, bir şey olursa mesaj at, hemen geliriz! İyisin, değil mi?"

"İyiyim..." dedim halsiz bir sesle.

"Kötü görünüyorsun."

"Her zamanki halim." Asya'ya buruk bir gülümsemeyle baktığım sırada odama doğru bir adım atıp, "İyi geceler, iyi eğlenceler size," diye mırıldandım.

"İyi geceler kuzum, haberleşiriz." Odamın kapısını kapattım ve masamın başına geçip yanan son mumlarımın ışığında bir kâğıt bir kalem alıp yazmaya başladım.

Sevgili Merih,

Seni tanıdığım ilk günden beri bana verdiğin tanışıklık hissinin bir anlamı varmış, meğer hep yanı başımdaymışsın, meğer yabancı değilmişsin. İnan bana senden bana kendini anlatmanı istediğim kadar bana beni anlatmanı da istiyorum. Gel, bu gece aynı tavanı izleyelim. Gel bir odayı paylaşalım. Gel de bana beni anlat, inan bana kendimi tanımaya çok ihtiyacım var...

Sol gözümden akan bir damla gözyaşını umursamadan doğrulup notla beraber odamdan çıktım. Elimdeki mum merdivenleri aydınlatabildiği kadar aydınlatırken herkes odalarından çıkmış birbirlerinin odalarının kapılarını çalıyordu. Notumu Merih'in odasının kapısının altından attıktan sonra yavaş yavaş geri döndüm. Odama girip mumu masamın üzerine koydum. Sonra yorganımı yatağımın üzerinden alıp yere serdim, üzerine de iki yastık koydum. Sadece bir dakika sonra kapı çaldı. Kapıyı açtığımda onu görünce rahat bir nefes aldım.

"Hoş geldin," diye mırıldandım ürkek bir sesle. Gözleri o kadar mahcup, o kadar duygu dolu bakıyordu ki kendi yansımamı onun gözlerinde görmek bana inanılmaz bir güven hissi veriyordu.

"Hoş buldum," dedi sessizce. Üzerinde koyu gri bir eşofman, üzerinde koyu yeşil bir kapüşonlu vardı. Ellerindeki siyah eldivenleri yine yerlerini almıştı. Hiçbir şey söylemedi, içeri girdi ve yerdeki yorganın üzerine yatıp başını yastıklardan birine koydu. Birkaç saniye onu izledikten sonra yanına uzandım ve başımı yanındaki yastığa yasladım.

"Yer yataklarını çok severim, biliyor musun?" diye mırıldandı. Birbirimize bakmıyorduk, mumların tavanda oluşturduğu gölgelerimizi izliyorduk öylece...

"Ben de," dedim sakince. "Bana hâlâ çocukmuşum gibi hissettiriyorlar." Merih derin bir nefes aldı.

"Sen hâlâ bir çocuksun zaten," diye cevapladı beni.

"Neden öyle dedin?"

"Öylesin Eylül... Ruhun bir çocuğun ruhu kadar masum ve temiz. Öyle temiz bir kalbin var ki ömrüm boyunca seni incitecekler diye korkarak yaşadım seni uzaktan uzağa izlerken..."

"Anlatacak mısın?" diye sordum gözlerimi tavandan ayırmadan.

"Neyi?"

"Beni... Bana beni anlatacak mısın Merih? Kimim ben?"

"Ben buraya seni dinlemeye geldim Eylül. Sen anlat, ben dinleyeyim..."

"Benim anlatacak hiçbir şeyim yok ki..."

"Tamam, o zaman. Sen sus, ben onu da dinlerim."

Sonra başını bana doğru çevirdi, yüzüme birkaç saniye baktı ve iç çekerek tekrar tavana bakmaya başladı. Bu sefer

ona doğru başını çeviren ben oldum, ben de aynı onun yaptığı gibi birkaç saniye boyunca yüzünü izledim. Güzel burnunu, ela gözlerini, kalın dudaklarını ve her şeyden öte yüzündeki o güçlü ifadeyi izledim. Hissettiğim birçok şey vardı o an ama kendimi o kadar tanımıyordum ki duygularıma ve hislerime isim dahi koyamıyordum. Herkesi saatlerce anlatabilirdim ama konu kendim olunca tek kelime edemiyordum işte...

"Seni izlemek bana dünyanın en güçlü insanıymışım gibi hissettiriyor," dedi Merih fısıldarcasına.

"Neden?" diye sordum anlam veremeyerek. "Benim kadar güçsüz birisini görmedin sanırım hayatın boyunca?"

Merih şaşkınlıkla yüzüme baktı. Kaşlarını çatarak yüzümü incelerken söylediğime anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

"Hayatım boyunca senin kadar güçlü bir insan daha tanımadım ben Eylül. Herkesin savaşı gözle görülürken sen doğduğundan beri görünmez bir düşmanla savaşıyorsun. Sen hiç görmediğin, duymadığın bir varlıkla savaşıyorsun. Sen içindeki hislerle, duygularla savaşıyorsun. Bir hayaleti yenmeye çalışıyorsun. Daha ne kadar güçlü olabilirsin ki?" Gözlerimden birer damla yaş akarken Merih ağladığımı görmesin diye başımı sola doğru çevirdim. Oysa Merih'in bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Eylül," dedi titreyen sesiyle, "sen yanımdayken kendimi o kadar güçlü hissediyorum ki herkese ve her şeye savaş açmak istiyorum. Seni yanıma, tüm dünyayı da karşıma almak istiyorum. Benimle mutlu olacağını bilsem seni kimse benim yanımdan ayırabilir mi sanıyorsun?"

Dolu gözlerimle ona baktığım sırada Merih gözlerini kapattı.

"Sen kendini bilmesen de defalarca böyle ağlarken gördüm ben seni. Artık dayanamıyorum buna..."

Ağladığımı görmemek için gözleri kapalı bir halde konuşuyordu. Bir yandan anlatıyor bir yandan gözkapaklarının ardına saklanıyordu.

"Hani annen veya baban olmadan dışarı çıkıp evinizin çevresinde tek başına gezmeye çalışıyordun ya, aşmaya çalışıyordun korkularını..."

"Evet?" dedim gözyaşlarımın arasında, anlattıkları bir bir gözümde canlanıyordu.

"Başına gelen her şeyi beraber atlattık aslında."

"Nasıl?" diye sordum merakla.

"Sokakların arasında kaybolduğunda durup yanına gelip sana yol tarif eden bir teyze vardı, hatırladın mı? Onu yanına yollayan bendim aslında. Başka bir gün yine sokak aralarında gezerken yanlışlıkla girdiğin semt pazarının içinde kendini kötü hissetmiştin hani, elin kalbinde geziyordun. Yanına gelip sana su ikram eden ve çıkışı tarif eden küçük çocuğu da ben yollamıştım yanıma."

"Çocuk bana suyu belediye dağıtıyor demişti," dedim şaşkınlıkla. Merih'in sessizce güldüğünü duydum, gözleri ise hâlâ kapalıydı.

"Yalan konusunda iyiyimdir..." Gözyaşlarım yanaklarımda kururken istemsizce dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını fark ettim.

"Hani karşıdan karşıya geçiyordun bir gün, yolun ortasına geldiğinde arabalara yeşil ışık yanmıştı. Sen de telaş yapmıştın, bir anlığına yolda durup ışığa bakakalmıştın. Bir araba da sana defalarca korna çalmıştı, sonra çok kötü hissetmiştin, koşarak karşıya geçip kaldırımda oturmuş ve nefes alışının düzelmesini beklemek zorunda kalmıştın. Hatırladın mı?"

"Hatırladım..."

"Ben... o adamı dövdüm."

"Ne?" dedim şok içinde. Merih gözlerini açtı. Başını sallayarak tavanı izlemeye devam etti.

"Şiddeti övdüğümden değil, yanlış anlama. Ama o kornaya da öyle basılmaz... Daha o kadar çok şey var ki sana böyle anlatabileceğim... Fakat benim aklımdan silinmeyen anlar hep o kadar farklı ki. Günbatımını öyle bir izliyordun ki mesela ben de durup seni izliyordum. Günün en önemli iki olayı gündoğumu ve günbatımı değildi mesela, günün en önemli iki olayı senin gündoğumunu ve günbatımını izlemendi."

"Ve senin beni izlemen..." diye mırıldandım sessizce, Merih'in belli belirsiz güldüğünü duydum.

"Günbatımı ve gündoğumunu izlemek seni izlemenin yanında pek bir şey ifade etmiyordu," dedi ve başını çevirip uzun uzun izledi beni. Kaşlarını çatmıştı, düşünceleriyle savaş veriyordu sanki o an.

"Her şeye o kadar dikkatli bakıyorsun ki, her şeyi o kadar dikkatli izliyorsun ki seni izlerken bir şey fark ettim. Bir an durdum ve hayatımda ilk defa gördüğüm her şeyi birine daha göstermek istediğimi fark ettim. Her şeyi sana göstermek, yorumunu dinlemek, sana hissettirdiklerini anlamak isterdim. Mumlar mesela..." diye mırıldandı ve ben gözlerimi masadaki mumlara çevirirken Merih merakla sordu.

"Mumlar ne ifade ediyor sana da tüm gece onları izliyorsun böyle merakla?" Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım gözlerimi mumlardan ayırmadan.

"Mumlar bana umut veriyor... Sanki şey gibi hissediyorum... Nasıl anlatılır bilmiyorum ama..."

"İçinden geçen ilk cümleyi söyle Eylül, senin içinden geçen bir cümlenin kötü olma ihtimali yok."

"Sanki şey gibi... Hava ne kadar karanlık olursa olsun mumdan bir güneş var edebiliriz."

Merih hayranlıkla yüzümü izlerken derin bir iç çekti. Gözleri gözlerimdeyken ürkek bakışlarım mumların üzerinde gezinmeye devam ediyordu. Gözleri gözlerimde gezinirken kulaklarımızın duyduğu tek ses dışarıdaki fırtınanın ağaç dallarına karşı acımasızlığının sesiydi.

"Çok üzülüyordun değil mi diğerleri gibi hayata yetişemediğin için? Hayata geç kalıyormuşsun gibi hissediyordun..." diye sordu Merih.

"Evet..." diye fısıldadım başımı sallayarak.

"Eylül... Bırak gündüz onların olsun, bizim gecelerimiz var."

Merih'in gözleri kalbimi o kadar büyük bir güven hissiyle dolduruyordu ki şuracıkta uyuyabilirdim. Hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar huzurlu hissediyordum kendimi. Birinin beni bu kadar iyi anlayabildiğini bilmek bana öyle huzurlu hissettirmişti ki neredeyse sadece ve sadece benimle konuştuğu için teşekkür edecektim ona. Sonra bahçeden gelen fırtına sesine bambaşka bir ses eklendi.

"Bu da ne?" diye soruverdim bir anda korkuyla. Merih merakla ayağa kalkarken peşinden ilerledim.

"Geyik..." diye fısıldadı Merih pencerenin tam önünde duran ve bizi izleyen geyiği işaret ederek. Küçücük, belki de yürümeyi bile yeni öğrenmiş bir yavruydu penceremizin önündeki bu geyik.

"Bu geyiği daha önce de gördüğüme yemin edebilirim," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

"Ben de," dedi Merih aynı şaşkınlıkla. Gözlerim geyiğin gözlerine kaydı o an. Doğrudan bana, benim gözlerime bakıyordu. Ağzından ilk defa duyduğum bir ses çıkarıyordu ve başıyla ormanın derinliklerini işaret ediyordu.

"Merih... Delirdiğimi düşünme ama bu geyik bizi çağırıyor olabilir mi?" diye sordum şok içinde. Merih'in bakışları bakışlarımla buluştu.

"Eylül," dedi, "delirdiğimi düşünme ama bu geyik bizi çağırıyor."

Sadece birkaç dakika sonra odamdan çıkıp merdivenlere yönelmiştik. Sessizce merdivenleri indikten sonra kimseye görünmeden, karanlıkta bir ışık dahi açmadan bahçeye indik. Geyik oradaydı, bahçenin tam ortasında durmuş bize bakıyordu.

"Bize bakıyor, görüyorsun değil mi?" diye sordum Merih'e. Halüsinasyon görüp görmediğimi anlamak istiyordum.

"Görüyorum, sen arkamda dur..."

Geyik ona doğru ilerlediğimizden emin olunca arkasını döndü ve yavaş yavaş ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Biz de arkasından, Merih'in telefonunun ışığıyla bilinmezliğe doğru yürümeye başladık. İçimdeki ürperti bana Merih'in kolunu sıkıca tuttururken Merih hiç de korkuyor gibi görünmüyordu.

"Hiç mi korkmuyorsun?" diye fısıldadım. Geyik durdu, başını yana doğru çevirip göz ucuyla bize baktı.

"Konuşmamızı istemiyor galiba," diye fısıldadı Merih. Başımı salladım. Geyik tüm asaletiyle yürümeye devam ederken yaklaşık on beş dakika sonra bizi nereye getirdiğini anlamak üzereydik. Kırmızı bölge dedikleri bölgenin tam önündeydik, oysa geyik burada durmak yerine bizi biraz daha ilerletti ve binanın arkasındaki karlar içindeki ıssız bahçede durdu. Bize doğru döndü ve karların üzerinde gezinmeye başladı.

"Ne anlatmak istiyorsun bize?" diye soruverdim gözlerine bakarak. "Bir şeyler söylemek istiyor Merih... Baksana, bir şeyler göstermek istiyor." Merih başını salladı.

"Burada kal, ışığı tut ve bekle. Sakın bir yere kıpırdama Eylül." Geyiğe doğru yürüdü. "Gel bakalım ufaklık, ne göstermek istiyorsun bize?" Geyiğin bir noktadaki kar birikintisini kazımaya çalıştığını fark etti o sırada. Duvara yaslı küçük bir küreği eline alıp karı temizlemeye başladı. Önce kar katmanı kalktı. Geyik de ben de pür dikkat kesilmiş Merih'i izliyorduk. Sonra toprak çıktı ortaya ve onun da altında bizi şoka uğratan bir manzara belirdi.

"Merih!" Kesik, korku dolu bir çığlık attığım sırada Merih manzaranın karşısında donakalmıştı.

"Bu... Bu bir el..." dedim titreyen sesimle. "Bu bir insan eli!"

"Evet," dedi Merih öfkeden kalınlaşmış sesiyle, "muhtemelen devamı da var..."

Kalbim küt küt atıyordu; nefes alış verişim düzensizleşmişti. Tek yapabildiğim kar yığınının üzerinde oturup tüm bu olan bitene anlam vermeye çalışmaktı. Geyik karların üzerinde ısrarla dolaşmaya devam ederken Merih geyiği izliyordu.

"Daha fazlası da var..." dedi ölüm sessizliği içinde, "açıp da sana göstermek istemem ama belli ki tüm bahçe bunlarla dolu."

"Neden?" diye fısıldadım gözyaşları içinde. "Neden?"

Gözlerim önce Merih'in gözlerine kaydı, aklında birçok sebep olduğu belliydi, kafasının içinden binlerce hikâye geçtiği belliydi. Ben yanında olmasam bütün bahçeyi kazacağını da adım gibi biliyordum. Gözlerim Merih'in gözlerinden geyiğin gözlerine kaydığında onun da ilgiyle benim gözlerimi izlediğini fark ettim. Geyiğin gözleri benim gözlerime o kadar benziyordu ki bir anlığına aynaya bakıyor gibi

hissettim. Sanki benim penceremin önünde olmasının bir sebebi vardı, gelip beni bulmasının ve buraya getirmesinin bir sebebi vardı.

"Merih..." diye fısıldadım titreyen sesimle, "şu an biz..." dedim ellerimle yerdeki kar birikintisine dokunurken. Ben cümlemi tamamlayamadan Merih soğukkanlı bir ses tonuyla devamını getirdi:

"Evet, Eylül... *Şu an bir mezarlığın üzerindeyiz.*"

Hayatım boyunca insanlardan kaçtım, hayatım boyunca kalabalıklardan kaçtım, hayatım boyunca gürültüden kaçtım. Şimdi ise buradayım; onlarca insanın yanında, onlarca durmuş kalbin tam üzerindeyim. Oysa kaçmıyorum. Korkmuyorum da... çünkü dünyanın en sessiz yeridir mezarlıklar.

Peki, tüm bunların anlamı ne? Bir akıl hastanesinin karlarla kaplı arka bahçesinin ölü insanlarla dolu olmasının anlamı ne? Kim bu insanlar? Neden buradalar ve neden ölüler? Bizim burada ne işimiz var ve tüm bunlar bize ne anlatmaya çalışıyor? Hayat bizi neden bir araya getirip buraya kadar sürükledi? Hiçbir şeyin sebepsiz olmadığına emin olduğum kadar eminim artık ters giden bir şeyler olduğuna. Herkesin bir felaketi vardır bu dünyada, bizimki gözlerimizin önünde duruyordu şimdi. Kollarımı açıyorum felaketime, hoş geldin diyorum.

"Ne yapacağız?" diye sordum. Dudaklarım neredeyse buz kesmişti.

Merih cevap vermedi. Gözlerini yere dikmiş, sanki ayaklarımızın altında kaç kişinin yattığını hesaplamaya çalışıyordu. Neden sonra içime tuhaf bir his doğdu; hayatımda ilk defa artık eve dönemeyeceğim hissine kapıldım.

"Artık eve dönemeyeceğiz, değil mi?" diye sordum Merih'e. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, neden böyle düşündüğümü de anlamıyordum ama kalbimin en derinlerinde buna emindim. Bakışlarını bana çevirdi. Cevap vermedi ama gözleri her şeyi anlatıyordu.

"Evet," dedim onun yerine, "artık eve dönemeyeceğiz."

Küçük geyik aynı gecenin ilerleyen saatlerinde ormanın derinliklerinde bir yerde onları izlemeye devam etti. Eldivenli çocukla yanındaki kızı... Onlar gizli mezarlığa daha fazla insan getirirken, o doğru insanları seçtiğinin farkındaydı. Fakat küçük geyik onları izlerken gözlerinin önüne hep büyük bir yangın geliyordu. Sanki onlara bakarken alev alev yanan insanlar görüyordu, onları izlerken havada uçuşan dumanlar ve artakalan küller görüyordu. Bu hisle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu, fakat bildiği tek bir şey vardı... Ateş onları çağırıyordu.

"Biz ikimiz... Hiçbir şekilde kazanamayız Eylül..."
"O zaman kaybedelim. Biz de kaybedelim,
kazanmak zorunda değiliz.
Ben seninle kaybetmeye de varım."

XII.

Bizim Büyük Yangınımız

Her şey hazırdı, yanmayı bekliyorduk...

Karşımdaki geyik gözlerini gözlerime dikmiş beni izlerken Merih yere eğilmiş elleriyle toprağı eşeliyordu. Kendimi geyiğe doğru birkaç adım atarken bulduğumda fark ettim ki ben adım attıkça geyik geriye doğru gidiyordu.

"Dur..." diye fısıldadım titreyen sesimle geyiğin gözlerine baktığım o an. Geyik durdu. Elimi ona doğru uzatıp sırtına dokundum. Gözleri o kadar dolu ve anlamlı bakıyordu ki bana bir şeyler söylemek istiyor gibiydi.

"Bize ne anlatmak istiyorsun?" diye sordum dolu gözlerle.

"Neden biz?" dediğimde sesim hâlâ titriyordu. "Buraya getirmek için neden bizi seçtin?"

"Eylül, çok yaklaşma." Merih'in sert sesiyle beni kolumdan tutup çekmesi bir oldu. Geyik Merih'in ani hareketinden korkup koşarak ormanın derinliklerinde kayboldu.

"Neden biz?" dedim bir kez daha. "Neden bizi seçti?"

Merih hiçbir cevap vermedi. Geyiğin arkasından bakakaldığımız ve gecenin karanlığında ruhumuzun parıltısını bile seçemediğimiz o birkaç dakikanın sonunda Merih eldivenli eliyle kolumu tuttu.

"Gidelim..." diye mırıldandı, benim zarar görmemden korktuğu o kadar belliydi ki... Birlikte hiç ses çıkarmadan

yıkılmış, bir harabeye dönmüş halimizle merkeze doğru yürüdük. Kimseye görünmeden binanın içine girdik. Sessizce merdivenleri çıkıp kendimizi onun odasında bulduk.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum Merih çamura bulanmış montunu çıkarıp asarken. Merih korku dolu gözleriyle derin derin baktı yüzüme. Sonra başıyla telefonunu işaret etti.

"Sende herkesin telefon numarası vardır. Hepsini buraya çağır." Sesi netti; korkudan, endişeden arınmış ve tek bir şeye odaklanmıştı: cesaret.

"Hepsini mi? Yani kimi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Arkadaşlarını. Bu işi ikimiz çözemeyiz Eylül, yanımızda birilerini götürmek zorundayız. Eğer izin verirsen ben gidip tek başıma da çözebilirim ama buna izin vermeyeceğini biliyorum. Ben yeri kazarken seni tek başına bırakamayacağıma göre yanımızda birileri daha olmak zorunda. Ara ve kimi çağırmak istiyorsan çağır buraya..." Yutkundum ve titrek bir nefes aldım.

"Sürekli peşinde dolaşan o gereksiz hariç," diye ekledi Merih.

"Kim?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hani uyuyamıyorsun diye sana odanda kalmayı teklif eden şu sikt–" derken gözlerimi kıstım. Merih karşısında küfür etmesinden rahatsız olacağımı anlayınca lafını yarıda kesti.

"Tamam, onu çağırmam." Telefonumu cebimden çıkarıp Asya'ya bir mesaj attım:

Asya, Merih'in odasındayım.
Reva'yı, Korhan'ı, Can'ı, Kerim'i ve Mehmet'i alıp buraya gelir misin?
Çok önemli bir konu...

Telefonu kapatıp montumun cebine koydum. Merih oturmam için çalışma masasının sandalyesini bana doğru döndürdü. Başımı sallayarak ürkekçe gülümsedim ve sandalyeye oturdum. Kendisi de tam karşıma yatağının üzerine oturdu ve gecenin sessizliği içinde odanın karanlığını izlemeye başladık. Geyiğin gözleri gözümün önünden gitmiyordu. Hayatım boyunca evimden uzakta ilk defa kendimi bu kadar güvende hissetmiştim. Sanki yanımda Merih'in, karşımda ise o geyiğin olması benim bu dünyada içinde bulunabileceğim en güvenli durumdu. Ben içimdeki bu garip güven hissini sorgularken odanın kapısı tıklatıldı. Merih sessizce kalkıp kapıyı sonuna kadar açtı. Hiçbir şey söylemeden herkesin içeri girmesini bekledi. Asya ve Reva odaya telaşla ve merakla ellerinde birer mumla girerken oda biraz olsun aydınlanmıştı. İkisi de ellerindeki mumları masaya bıraktılar. Can, Kerim, Mehmet ve Korhan merakla Merih'e bakarlarken Asya ve Reva beni izliyorlardı.

"Yatağa oturabilirsiniz isterseniz..." diye mırıldandı Merih. Ben de bu sırada sandalyeden kalkıp Merih'in yanına geçtim. Asya, Reva, Mehmet ve Can yatağa otururlarken Kerim ve Korhan bizimle birlikte ayakta kaldı. Hepsi merakla bize bakarlarken Merih konuşmaya başladı.

"Buraya geldiğimden beri hiçbirinizle doğru düzgün konuşmadım, biliyorum, kusuruma bakmayın. Ama şimdi beni dinlemenizi istiyorum çünkü belli ki büyük bir olayın içindeyiz."

"Ne demek bu?" diye sordu Korhan. Kollarını göğsünde birleştirmiş, Merih'i dikkatlice dinliyordu.

"Bir süre önce ormanın ötesinde bir bina fark ettik... Eylül ve ben. Füsun Hemşire bize oraya 'Kırmızı Bölge' dendiğini, orada çok ciddi hastaların tedavi edildiğini söylemişti. Biz Eylül'le o binanın tam önünde bulunduk. İçeriden bağırış,

çığlık ve ağlama seslerinden başka bir şey gelmiyordu... Bu gece..." dedi ve tereddüt etti Merih, gözlerime baktı. Olayın geyiğin geldiği kısmını anlatıp anlatmaması gerektiğini sorguluyordu belli ki. Kaşlarımı kaldırdım, anlatması mantıksızdı.

"Bu gece oraya tekrar gittik..." diye devam etti. "Bu sefer binanın etrafından dolaştık ve arka bahçesine girdik. Bir garipilik olduğunu fark edip kar birikintisinin altındaki toprağı biraz kazdık. Ve fark ettik ki..." deyip durdu, herkes korkuyla onu dinlerken Merih derin bir nefes aldı.

"Yerin altı insan cesetleriyle dolu..."

"Ne?"

"Şaka mı bu?"

"Ne?"

Herkesin ağzından bir bir şok cümleleri çıkarken sonraki yarım saat onları bunun gerçek olduğuna inandırmakla geçti. Dalga geçtiğimizi, şaka yaptığımızı sanıyorlardı. Fakat hepimiz doğduğumuzdan beri bin tane inanması güç olay yaşamıştık ve yarım saatin sonunda Merih, ben, Can, Asya, Kerim, Korhan, Reva ve Mehmet kendimizi ormanda bulmuştuk. Ellerimizde telefonlarımızın el fenerleri, titreye titreye yürüyorduk.

"O ses neydi?" Asya irkilerek koluma girdi.

"Telefonlarınızın ışıklarını kapatın," diye fısıldadı Merih. Ben sorgulamadan telefonumun ışığını kapatırken olduğumuz yerde kalmıştık.

"Telefonun ışığını kapatırsak burada başımıza kimbilir neler gelir?!" dedi Reva dehşet dolu bir ses tonuyla. Merih ise derin bir nefes aldı.

"Kızlar korkuyor..." diye mırıldandı Korhan. "Bir şey olacağı yok ama en azından ikili gruplara ayrılalım."

"Ben korkmuyorum ki..." diye düzelttim Korhan'ı. Asya nefes nefese söze girdi:

"Işıkları kapatırsak ben burada yürüyemem!"

"Işıkları kapatmazsak da dikkat çekeceğiz ama," dedi Merih net bir sesle. "O zaman Korhan'ın dediği gibi ikili gruplara ayrılmak zorundayız. Reva sen Korhan'ın koluna gir, Asya sen de Can'ın."

"Abi gülmeyin ama ben de korkuyorum..." diye mırıldandı Mehmet. Can sessizce gülerken Merih eliyle Kerim'i gösterdi.

"Mehmet sen de Kerim'le gidiyorsun o zaman." Hepsi ikili gruplar halinde birbirlerinin yanlarına geçerken sesli olarak dile getirilmese de en sona Merih ve ben kalmıştık.

"Biz de mi bir grubuz yani?" diye sordum.

"Biz artakalanlarız..." diye yanıtladı Merih sessizce, "ama hoşuna gidecekse, evet, biz de bir grubuz. Sen bilmesen de yıllardır öyleydik..." Başımı sallayıp yanına geçtim.

"Hadi," dedi Merih, "kapatın ışıklarınızı."

Karla kaplı ormanın, fırtınanın, tehlikenin tam ortasında bir bir kapattık ışıklarımızı. Bir bir söndük ve karanlığa dönüştük. Korktuğumuz neyse ona dahil olduk, karanlık bizi içine çekerken ona doğru bir adım da biz attık. Bazen hayat bile şaşırır bir şeylere, inanıyorum ki bu da hayatın şaşırdığı anlardan biridir. Sanki hayat durmuş beni izliyordu o gece, diyordu ki: "En son konserde korkudan bayılmıştı, şimdi karla kaplı karanlık bir ormanın ortasında, gizli bir mezarlığa doğru yürüyor korkusuzca, ne garip..." Çünkü benim korkum hiçbir zaman hayat değildi, ölüm de değildi, silahlı bir çatışmanın ortasında kalmaktan da korkmazdım veya kaybetmekten her şeyimi... Benim korkum insanlardı, benim korkum onların bakışları, onların dokunuşları, onların sesleri,

onların var oluşlarıydı aslında. Oysa şu an yanında olduğum insanlar benim için birer konfor alanı sağlıyordu. Onlar yanımdayken belki de bu dünyada hiçbir şeyden korkmazdım. Aklım aylar, yıllar öncesine gidip geliyordu; sınıfın en arkasında oturup kitaplarımın arasında saklandığım günlere. İsmimi birinin ağzından duyduğum an irkildiğim o yıllara. Ben ürkek bir çocuk değildim; dünya korkunç bir yerdi, o kadar. Dünya hâlâ korkunç bir yer ama ben artık etrafıma bir kalkan örmüş gibi hissediyorum.

"*Bu* bina mı?" diye fısıldadı Korhan şok olmuş gibi.

"Burayı bir keresinde penceremden dışarıyı izlerken görür gibi olmuştum!" Can'ın sözüyle hepimiz başımızı bir kez daha Kırmızı Bölge'ye çevirdik.

"Kırmızı bölge..." diye mırıldandı Merih, "buraya öyle diyorlar. Yaklaşmamızı bile istemiyorlar..."

"Neden?" Kerim şaşkınlıkla sorunca derin bir nefes aldım.

"İçeriden gelen sesleri dinleyin..." diye fısıldadım. Herkes sustu, olduğumuz yerde durup seslere kulak verdik o an.

"Yardım edin!" diyordu bir ses.

"Kimse yok mu?" diyordu bir başka ses.

"Lütfen bizi kurtarın!" diyordu zar zor anlaşılan bir başkası... Asya elini boğazına götürdü.

"İyi misin Asya?" dedim telaşla, Can Asya'yı omuzlarından tuttuğunda Asya nefes alamıyor gibiydi.

"Yere otur, gel, biraz soluklan!" Asya'yı yere oturtup yanaklarına vurdum.

"İyi misin?" dedim bir kez daha. "Kendine gel Asya lütfen!"

"Asya!" Can telaşla konuşurken Reva elindeki su şişesini açmış Asya'nın yüzünü ıslatıyodu.

"İyiyim, iyiyim..." Asya'nın titrek sesini duymamızla gözlerini açması bir oldu.

"Geri dönelim mi?" diye sordum telaşla.

"Hayır, hayır! Lütfen geri dönmeyelim. Korkularım yüzünden hiçbir şey yaşayamadım hayatım boyunca. Burada bir şeyler dönüyor ve biz bunu çözmeden buradan dönmeyeceğiz." Asya Can'ın kolunu tutup yavaş yavaş ayağa kalkarken Merih eliyle arka bahçeyi gösterdi.

"Bahsettiğimiz yer burası..." Herkes korkuyla arka bahçeye yönelirken Merih beni bekliyordu. Yanına gittiğimde sessizce konuşmaya başladı.

"İyi misin?"

"Evet. Kötü mü görünüyorum?"

Başını evet anlamında salladı. "Korkmadığını biliyorum ama kötü hissediyorsun, değil mi?"

"Ne hissettiğim hakkında konuşmak istemiyorum. Çünkü evet, Merih, kötü hissediyorum."

Tam o an arka bahçeye döndük. Asya ve Reva korkuyla oldukları yerde kalırlarken ben ikisinin ortasına geçip kollarına girdim. Bu büyük bir adımdı; hayatımda ilk defa korkup kaçan değil, kalıp cesaret verendim.

"Toprağın altı cesetlerle dolu," dedi Merih soğuk bir sesle. Mehmet bizim yanımızda dururken Korhan, Kerim, Can ve Merih ayakkabılarıyla toprağı eşelemeye başladılar. Merih kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve yüzüme baktı. Ona soran gözlerle baktığım sırada yere eğildi ve eldivenli elleriyle toprağı daha derinden eşelemeye başladı. Sonra bir kez daha başını kaldırdı ve yine aynı soran gözlerle bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Bir şey mi oldu?"

"Burada hiçbir şey yok..." Korhan'ın cümlesi kalbimi hızlandırırken Asya ve Reva'yı orada bırakıp hızla yanlarına doğru ilerledim.

"Eylül, sen kenarda kal," dedi Merih, "belli ki birileri buraya gelmiş, hızlı bir temizlik yapmış."

"Siz burada bir şeyler gördüğünüze emin misiniz peki?" Kerim'in sorusu üzerine Merih'in öfke dolu bakışını yakaladım.

"Halüsinasyon mu gördüğümüzü söylüyorsun yani?" diye sordu Merih öfkeyle. Aralarına geçip söze girdim:

"Eğer bunları tek başıma görseydim halüsinasyon gördüm der geçerdim. Ama biz bunları iki kişi gördük! İkimiz de aynı halüsinasyonu görmüş olamayız, değil mi?"

"O zaman nerede bu cesetler?" dedi Korhan toprak alanın üzerinde merakla dolaşırken. O sırada Asya'nın ufak çığlığı duyuldu. Hepimiz çığlığın geldiği yöne dönerken Asya Reva'nın kollarına yığılıp kaldı.

"Asya!" Ona doğru koştuğum sırada Reva titreyen sesiyle konuştu:

"Burada bir el var!"

Korhan, Kerim ve Merih bahsedilen elin başına toplanırken Can Asya'yı kucaklamıştı. Ben de elin başına geldiğimde Reva ve Mehmet de bizimlelerdi.

"Parmağında bir yüzük var..." diye mırıldandım titreyen sesimle. Reva bize arkasını dönüp yere doğru eğildi ve kusmaya başladı. O sırada Korhan elini uzatıp kesilmiş bu elin parmağında takılı olan yüzüğü çıkarıp cebine koydu.

"Bir an önce buradan uzaklaşalım," dedi; "anlaşılan o ki buraya erkek erkeğe gelip incelememiz lazım..."

"Ben korkmuyorum," dedim bir kez daha.

"Tercihim senin de gelmemenden yana..." dedi Merih. Ona omuz silktiğim sırada Can söylenmeye başladı.

"Lütfen artık dönelim, Asya hâlâ baygın."

"İki yüz metre ötede bir kulübe var. Oraya gidelim, Asya kendine gelene kadar orada vakit geçirir, hava biraz aydınlanınca merkeze döneriz..." Merih'in sözü üzerine hep birlikte doğrulup kulübeye doğru yürümeye başladık.

"Bu kulübe o kulübe mi?" diye sordum Merih'e. Başını salladı.

"Bu kulübe o kulübe, evet..." diye mırıldandı.

"İyi misin Reva?" Korhan Reva'nın saçlarını okşarken hepimiz dağılmış bir haldeydik ve tam şu an, şu saniye ne kadar yorgun olduğumun farkına vardım. Sanki korkmuyorum dedikçe içimdeki korkuyla savaşıyor ve savaştıkça yorgun düşüyordum. Dünyanın en zor savaşı insanın kendi içiyle yaptığı savaştı. Dünyanın en yenilmez düşmanı insanın kendisiydi. Ben kendimle savaşıyordum ve eğer bu savaştan galip gelirsem anlayacaktım ki galip gelemeyeceğim hiçbir savaş yoktu bu dünyada...

"Burası mı?"

"Evet..." Can kulübenin kapısını açıp telaşla içeri girdi. Asya'yı kulübenin içindeki yatağa yatırdığı sırada Asya yavaş yavaş gözlerini açtı.

"İyiyim, merak etmeyin. Biraz dinlenmem lazım," diye mırıldandı. Herkes kulübenin bir köşesinde otururken Merih'le ben pencerenin hemen altında, yerde oturuyorduk.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Korhan.

"Benim yarın geceye dair tek planım o binanın içine girmek. İster gelin ister gelmeyin." Merih kararlılıkla konuşurken başımı çevirip ona baktım.

"Ben geleceğim, biliyorsun," diye mırıldandım.

"Eğer tek başıma olursam seni yanımda götüremem Eylül."

"Neyse ki tek başına olmayacaksın." Korhan'ın sesiyle başımız ona doğru çevrildi. "Ben de geliyorum."

"Ben de," dedi Can.

"Beni de sayın..." dedi Kerim.

"Ne kadar korksam da ben de orada olacağım," diyen Mehmet ve elini havaya kaldıran Reva'dan sonra Asya da konuşmaya başladı.

"Bayılmayı göze alıyor ve ben de geliyorum. Kendimi odama kapatıp korkularıma yenilip sizin merkeze geri dönmenizi bekleyemem. Orada olacağım..."

"Tamam, madem öyle..." diye mırıldandı Merih. "Işık yok, ses yok. Gece saat üçte merkezin bahçesinde buluşuruz. Binada en fazla iki saat geçirelim, daha fazla değil. Konuşabileceğimiz herkesle konuşuruz, iki saat boyunca o binada ne olup bittiğini anlamak zorundayız. Başka şansımız yok..."

"Kulübeden ne zaman çıkacağız?" diye sordu Asya halsiz bir sesle.

"Bir saat kadar yatıp dinlen. Hepimiz dinlenelim. Yolda kimseye bir şey olmaması gerek. Hızlı bir şekilde merkeze dönmezsek pencereden bakan birinin dikkatini çekebiliriz," diye cevapladı Merih, sonra ayağa kalktı.

"Ben bahçeye çıkıyorum..." diye mırıldandı bana bakarak.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordum. Başını salladı. Herkes birbiriyle sohbet ederken Merih ve ben sessizce aralarından sıyrılıp bahçeye çıktık. Kulübenin merdivenlerine oturduk ve uçsuz bucaksız ormanı izlemeye koyulduk.

"Peki, o binada neler olup bittiğini öğrendikten sonra ne yapacağız?" diye sordum.

"Ona öğrendikten sonra karar veririz..."

"Peki, ya o binada olanların merkezle çok büyük bir ilgisi varsa, o zaman ne yapacağız?"

"Ona da her şeyi öğrendikten sonra karar vereceğiz."

"Peki, ya..." diyerek bir başka soru sormaya hazırlanırken Merih kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

"Ne kadar çok soru soruyorsun..." Utanarak başımı yere doğru eğdim, o sırada Merih beni izlemeye devam ediyordu.

"Peki, senin bu güzelliğini ne yapacağız?" diye mırıldandı bir anda iç çekerek. Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ne?" diye sordum anlamayarak. Gözlerine baktım uzun uzun, anlam vermeye çalışıyordum.

"Çok güzelsin..." dedi sessizce. Yüzümü inceliyordu, kaşlarımı, gözlerimi, burnumu, dudaklarımı...

"Hayır, değilim," diye mırıldandım ve utanarak başımı yere doğru eğdim. Merih yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"Hep uzaktan izledim seni..." dedi sessizce. "Seni yakından izlemenin ne kadar güzel olduğunu tahmin edemezsin... çünkü eminim ki hiç aynaya bakmıyorsun. Baksaydın ne kadar güzel olduğunu bilirdin."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum Merih'e gözlerimi yerden ayırmadan.

"Ne yapıyorum?" dedi kaşlarını çatarak.

"Benim de duygularımın olabileceğinin farkında değil misin Merih?" dedim dolu gözlerle. "Sana bir şeyler hissedebileceğimin, sana âşık olabileceğimin farkında değil misin? Benimle olmamaya kararlısın ama sen bana böyle davranmaya devam edersen ben sana âşık olurum. Senin acını paylaşmamı mı istiyorsun?"

Merih derin bir nefes aldı. Başını önüne çevirdi ve bir süre konuşmadı. "Bazen diyorum ki..." diye söze girdi sonra, "her şeyden vazgeçsem seni kazanabilir miyim acaba?"

"Benim için nelerden vazgeçmen gerekiyor ki?"

"Bu zamana kadar verdiğim her savaşı kaybettim ben Eylül," dedi çaresizce. "Seninle olmak demek, savaşmak

demek ve ben bir kez de senin gözlerinin önünde kaybedemem. Eğer bu savaşı kaybedersem, eğer başarısız olursam bu seni tamamen kaybetmek demek. Seni kazanmam senden vazgeçmem demek. Seninle olmam seni kaybetmem demek. Anladın mı? Ama kendimi de tutamıyorum işte..."

"Tutma o zaman..." diye mırıldandım, "hayatın boyunca tek başına savaşmışsın, kaybetmişsin. Bir de birlikte savaşmayı deneyelim, belki kazanırız. Olmaz mı?"

"Biz ikimiz... Hiçbir şekilde kazanamayız Eylül..."

"O zaman kaybedelim. Kaybedelim... Kazanmak zorunda değiliz. Ben seninle kaybetmeye de varım."

"Beni neden istiyorsun?" diye sordu Merih, gözleri dolmuş, alnındaki damar olabilecek en belirgin şekilde ortaya çıkmıştı.

"Çünkü ben..." diye mırıldandım, "bu dünyaya beni senin için yollamışlar gibi hissediyorum."

Merih derin, titrek bir nefes daha aldı. Ellerini yumruk yapmıştı; hayata karşı ne kadar öfke dolu olduğu her halinden belliydi. İç dünyasını tamamen öğrenmek, tamamen bilmek istiyordum. Hayata karşı onu bu kadar temkinli bir hale kimin, neyin getirdiğini bilmek istiyordum.

"Evren bizi birbirimize itiyor, farkındasın değil mi?" diye sordu Merih.

"Karşı koymamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Teslim olmamız gerektiğini düşünüyorum."

Uzun uzun gözlerine baktım. Başka hiçbir şey konuşmadık. Ne elimi tuttu, ne beni öptü, ne başka bir şey... Fakat ikimizin de yüzünde aptal bir sırıtış vardı tüm o karmaşanın ortasında. O günün gecesinde kendimi odamda bulduğumda merkezin tüm elektrikleri geri gelmişti. Merih'le konuşmamızın üzerine tek kelime daha etmemiştik. Merih

için açtığım yer yatağına uzanmış penceremden yıldızları seyrediyordum. Sonra doğruldum ve bir kâğıt kalem alıp hayatıma bir mektup yazmaya karar verdim.

Sevgili hayatım... diye başladım satırlarıma.

Belki doğru yoldayım, belki yanlış yolda. Bilmiyorum. Belki sonuna doğru gidiyorum seninle savaşımın, belki daha can alıcı bir cepheye davet ediyorum seni. Bunu da bilmiyorum. Verdiklerinle, aldıklarınla meydan mı okuyorum sana, yoksa boyun mu eğiyorum, inan bana bilmiyorum... Hayatımın en cahil dönemindeyim çünkü artık hislerimi tanıyamıyorum bile. Ne hissediyorum, duygularım neler, düşüncelerimin sebepleri ne, neden buradayım ve neden seninle konuşuyorum, inan bana gerçekten bilmiyorum. Karnımdaki ağrının sebebi ne, kalbim neden bu kadar hızlı atıyor, en son konserde insanların içinde bayılan o kız nerede, şimdi ne yapıyor, burada sana bu mektubu yazan kızla aynı kişi mi, inan bana bu soruların yanıtı bende değil. Ne oldu, neden böyle oldu, ne olacak ve nereye doğru ilerliyorum? Hiçbir şeyin farkında değilim. Sanki bitkisel hayattayım ama çıkmak da istemiyorum bu bilinmezlikten. Öyle yorgunum ki belki de bir süreliğine duygularımı ve hislerimi bilmemek, hissetmemek en iyisi olacaktır. Ne dersin?

Sonra başımı kaldırdım, gökyüzündeki yıldızlara bakıp derin bir iç çektim. Bir tanesi kaydı tam o an, oysa ben dilek dilememiştim. Sadece gülümsedim ona ve başımı eğip kâğıdıma yazmaya devam ettim.

Sevgili hayatım, beni nereye götürüyorsun bilmiyorum ama düştüm peşine gidiyorum. Umarım güzel bir yere götürüyorsundur. Yoksa bozuşuruz...

Kâğıdı katlayıp çekmeceme koydum ve yer yatağıma uzanıp yıldızları izleyerek uyuyakaldım. Bu bir teslimiyet gecesiydi. Bu benim hayatıma ve bana sunduklarına teslim oluş gecemdi. Oysa o gece bilmediğim bir şey vardı, teslim

olan ben değil, hayatımdı. Benim teslimiyet sandığım şey aslında bir başkaldırıydı; hayatımın peşinden giden ben değildim, benim peşimden gelen hayatımdı. Bu sefer hayatım beni sürüklemiyordu, ben onu sürüklüyordum.

Her adımımla bir kibrit çöpünü yakıp alevlerin arasına atıyordum aslında. Her adımım bizim büyük yangınımızın başlangıcıydı. Her şey hazırdı, yanmayı bekliyorduk...

Küçük geyik akşamın karanlığında annesinin yanında uzanmış uyumaya çalışırken uykuya dalamıyordu, kardeşlerini uyandırmamak için annesinin kulağına doğru fısıldamıştı sessizce:

"Anne..." demişti dolu gözlerle ormanın derinliklerine bakarken.

"Bazen... Bazen senin de kaybolmak istediğin oluyor mu? Yok olmak istediğin, karanlığa karışmak istediğin, toza dönüşüp üflenmek, uçup gitmek istediğin oluyor mu?" Derin bir nefes aldı annesi.

"Hepimiz kayboluşa doğru ilerleyen bir maceradayız zaten yavrum. Hayat, bulunarak başlar ve kaybolarak biter. Doğmak bulunmaktır, ölüm ise kaybolmanın ta kendisidir..."

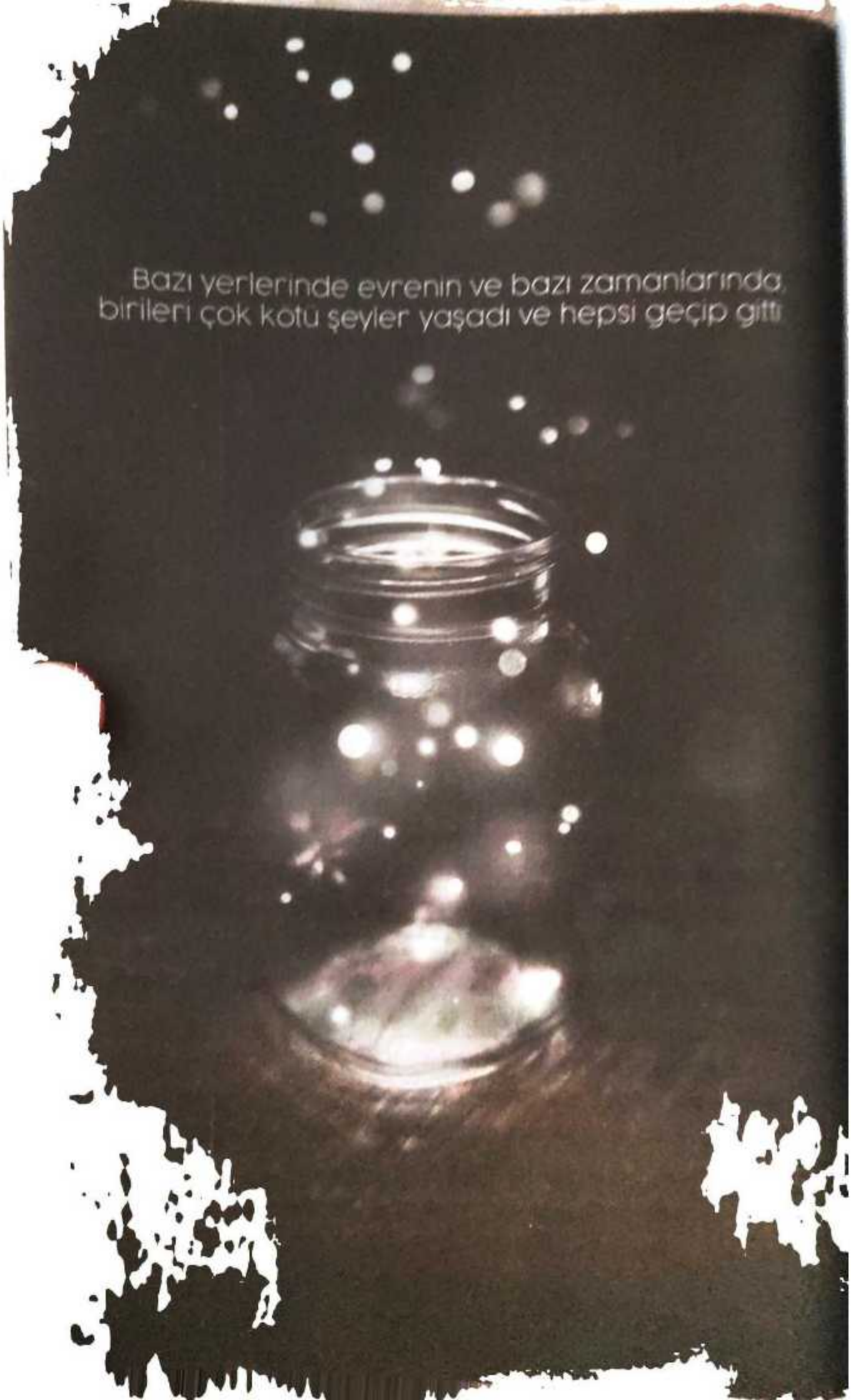
Bazı yerlerinde evrenin ve bazı zamanlarında,
birileri çok kötü şeyler yaşadı ve hepsi geçip gitti

XIII.

Kaybet Beni

Sanki onun kalbi attıkça yaşıyorum ben.

(Kısım Bir)

Her sabah uyandığında kendine, "Bugün benim günüm mü?" diye sorduğunu biliyorum. Her gün, o günün senin günün olmasını bekliyorsun. Şimdi bir kez daha sor aynı soruyu kendine: "Bugün benim günüm mü?" Sonra, "Evet," de kendine, "bugün benim günüm." Bunu her gün tekrar et. Yaşadığımız, uyandığımız, nefes aldığımız her gün bizim günümüzdür. Nefes aldığımız her an bizim dönüm noktamızdır, bir saat sonrası veya bir gün sonrası değil. Şu an, tam şimdi. İçinde bulunduğun tam şu saniye senin dönüm noktan. Bunun değerini bil, her saniyenin değerini bil...

"Duydun mu Eylül?"

"Eylül?"

Korkuyla uyandığımda nefes nefeseydim. Hayatımda gördüğüm en garip rüyadan, belki de kâbustan uyanmıştım. Dün gece bizi ormana götüren geyik odamda başıma eğilmiş bana hayata dair tavsiyeler veriyordu, hızla tuvalete girip buz gibi musluk suyunu yüzüme çarptıktan sonra aynada birkaç saniyeliğine gözlerime baktım.

"Rüyalarım bile kafayı yedi..." diye mırıldandım ve yüzümü yıkayarak kendime gelemeyeceğimi anladığım için

duşa girdim. Hızlı bir duştan sonra hemen üzerimi değiştirdim. Saçlarımı kurutup üzerime siyah depresyon hırkalarımdan birini geçirdikten sonra telefonumu da alıp odamdan çıktım. Bugün berbat görünüyordum ve buna adım kadar emindim. Yemekhaneye inmek yerine kendimi Merih'in odasının kapısında bulduğumda buraya neden, nasıl ve hangi ara geldiğimi bilmiyordum. Öylesine yürürken bir anda burada bulmuştum kendimi. Elimi kaldırıp kapıyı tereddütle çaldım. Kapı açıldığında Merih'in temkinli bakışlarıyla karşılaştım. Beni görünce aydınlanan bakışları gözlerimde dondu kaldı.

"Eylül?" diye sordu anlam veremeyerek.

"Şey..." diye mırıldandım, "belki kahvaltıya beraber ineriz diye geldim..." Yüzünde şaşkınlığını gösteren belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Başını salladı.

"İnelim," diye mırıldandı burnunu çekerek.

"Sen iyi misin? Burnun mu akıyor? Hasta mı oluyorsun?" diye sordum art arda telaş içinde. Kapısını kapatıp benimle koridorda yürüyüp merdivenlere yönelirken omuz silkti.

"Hasta oluyorum galiba... Ama boş ver beni, sağlıklı olmam da pek bir şey ifade etmiyordu zaten." Öfkeyle yüzüne baktım.

"Kendine bunu yapmaya daha ne kadar devam edeceksin?"

"Ne yapıyormuşum kendime?"

"Kendine bu kadar önemsizmişsin gibi davranmaya, ölümü düşlemeye daha ne kadar devam edeceksin?" Merih umursamazca bir kez daha omuz silkti.

"Ben ölümü düşlemiyorum Eylül. Ölmek istemiyorum... Ama bir şansım olsaydı hiç dünyaya gelmemiş olmayı tercih ederdim."

"Peki," dedim sessizce ve öfkeyle hızlandım. Merih eldivenli eliyle beni kolumdan tutup kendine doğru çevirdiğinde gözlerimi kaçırıp duvardaki panoyu incelemeye koyuldum.

"Gerçekten kendimi önemsemediğim için bana trip mi atacaksın?" Yüzünde eğlenir gibi bir ifade vardı.

"Trip atmıyorum ben. Böyle ergence şeylerle işim de olmaz ayrıca."

"Öyle mi?" dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Öyle," dedim başımı sallayarak. Kolumu bıraktı ve birlikte merdivenlere yöneldik. Merih'in yüzünde hâlâ belirsiz bir gülümseme vardı, onu ilk kez böyle görüyordum. Sanki biraz olsun mutlu gibiydi, bunun benimle bir ilgisi olabilir miydi?

"Gülüyorsun," diye mırıldandım.

"Hayır, gülmüyorum," dedi.

"Gülüyorsun ama gülüşünü bastırmaya çalışıyorsun Merih, görebiliyorum."

"O kadar uzun zamandır gülmüyordum ki yüzümdeki ifadenin gülümseme olup olmadığını bile bilmiyorum Eylül. En son iki yıl önce falan gülümsemiş olabilirim."

"Öyle mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Herhalde bana anlattığın o 'âşık olduğunu sandığın' kız arkadaşlarından birine gülmüşsündür." Merih'in yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Yolda yürüyordum, önümde de bir kız yürüyordu. Sonra kız bir taşa takılıp yere düştü, kalkıp sinirle taşa tükürdü. Sonra hızla koşup gitti. Ona gülmüştüm." Şok içinde yüzüne baktım.

"Ama bu benim..." diye mırıldandım, "ben yaptım bunu." Merih gülerek başını salladı.

"O hafta sokağa çıkma denemeleri yapıyordun, birkaç gün boyunca kendini eve kapatmak yerine her gün sokağa çıkıyordun. Ben de seni izliyordum. Başına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak istiyordum. O birkaç gün boyunca sana çok gülmüştüm."

"Başka neye gülmüştün mesela?" diye sordum merakla. O sırada yemekhaneye gelmiş tabaklarımızı dolduruyorduk.

"Oturalım, anlatacağım..." Tabaklarımızı ve kahvelerimizi alıp masalardan birine karşılıklı oturduk. Merih'le baş başa sohbet ederek kahvaltı mı yapacaktık şimdi?

"Evet, seni dinliyorum..." diye mırıldandığım sırada Merih beni hayranlıkla izliyordu.

"Biri sana yol soracaktı, yanına yaklaşıp konuşmaya başlayınca 'Acelem var!' deyip koşarak kaçmıştın. Hatırlıyor musun?" Utanç içinde ellerimi yüzüme götürdüm.

"Ya hayır... Bunu hatırlıyor olamazsın! Sil bunu kafandan Merih, lütfen!"

"Silemem, çok güzel kaçtın. Ben de peşinden koşuyordum bu arada, sen beni fark etmedin bile."

"Şu an o kadar utanıyorum ki..." dedim ellerimle yüzümü kapattığım sırada.

"İnsanların içinde vahşi bir ormana düşmüş gibiydin... Bir ara bir kafeye girdin, güneş gözlüklerini takıp kahveni yudumlarken yanına biri geldi. Kırk beş yaşlarında, seninle konuşmaya çalıştı. Hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Evet, maalesef hatırlıyorum." Merih öfkeyle derin bir nefes aldı.

"Sen telaş yaptın, kalkıp gittin. Ben de arka sokakta dövdüm onu. Sonra seni bulmakla uğraştım..."

"Sen ciddi misin? Adamı dövdün mü?" Merih öfkeyle yüzüme baktı.

"Koskoca adam senden telefon numaranı istemedi mi?" diye sorduğunda sesi öfke doluydu.

"Evet, istedi. Haklısın ama yine de her derdimizi bu şekilde çözemeyiz..."

"Ben bu şekilde çözmeyi tercih ediyorum. Problem mi?" diye sordu kendinden emin bir sesle. Gözlerimi devirdim ve derin bir nefes aldım.

"Kendi tercihin, kime ne yaptığın beni ilgilendirmez." Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yedik. Sonra Merih bir başka olay hatırlamış olacak ki başını kaldırdı.

"Bir kere kuzeninle beraber alışverişe çıkmıştınız. Kasiyer çocuk poşetin üzerine numarasını yazıp vermişti. Hatırladın mı?"

"Evet ama sen bunu nereden biliyorsun? Biz bile bunu eve gittiğimizde fark etmiştik."

"Ben numarasını yazarken görmüştüm."

"Eee?" dedim merakla.

"Dövdüm onu."

Tekdüze bir sesle cevap verdi ve yemeğini yemeye devam etti. Ben ise gergin bakışlarla Merih'i izliyordum.

"Anladım..." diye mırıldandım tabağımdaki kiraz domateslerden bir tanesini ağzıma attığım sırada.

"Evinizin karşısındaki fırının sahibinin oğlu var ya..." derken sözünü kestim.

"Dövdün onu," dedim çayımdan bir yudum alırken. Gülümsedi.

"Dövdüm."

"Ve takıntılı bir manyak değilim diyordun değil mi?" diye sordum kollarımı göğsümde birleştirdiğim sırada.

"Değilim, inan bana."

Merih gülümseyerek yüzüme bakarken gözlerimi gözlerine diktim. Gözlerim Merih'in ela gözlerinde gezerken o da

benim gözlerime bakıyordu. Kaşlarımı çattım ve yüzünü incelemeye başladım. Keskin yüz hatlarını, kalın kaşlarını ve elimi aralarına daldırmak istediğim saç tellerini inceledim. Elimi kaldırıp yüzüne dokunmayı çok isterdim ve bunu neden istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Neden ben?" diye soruverdim bir anda.

"Neden sen derken?"

"Neden bunca yıldır gözlerin hep benim üzerimdeydi Merih? Beni çok zayıf, güçsüz ve korunmaya muhtaç mı gördün? Bu yüzden mi hep peşimde dolaşıp korudun beni yıllarca?" Merih kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı.

"Karşına çıkabilecek cesareti bulana kadar seni korumak istedim. Karşına çıktıktan sonra sana zaten kimse zarar veremezdi. Ama ben bu geçen yıllar boyunca karşına çıkmaya hazır değildim, tek yapabildiğim peşinde dolaşarak seni korktuğun bu dünyadan korumaktı."

"Karşına çıktıktan sonra sana kimse zarar veremezdi derken... Yani bundan sonra hep yanımda mı olacaksın?" diye sordum merakla. Merih yutkundu, derin bir nefes aldı, gözlerini gözlerime dikti ve konuşmaya başladı.

"Hayatındaki yerim ne olur bilmiyorum Eylül... Ama şunu bil ki ömrün boyunca adımlarının çıkacağı her sokakta seni bekliyor olacağım. Anladın mı?" Başımı salladım.

"Anladım..."

Bir süre daha sessizce kahvaltılıklarımızı yedikten sonra gözlerim bir kez daha Merih'in gözlerine takıldı. Daha da derinlerine inmeye çalışıyordum kalbinin... Onu anlamaya, onu idrak etmeye, onu tanımaya, onu çözmeye çalışıyordum. Oysa karşımda dünyanın en zor açılacak kutusu vardı, farkındaydım... Ama bir gün bana açılacaktı, biliyordum.

Bir yerden çıkabilmenin tek yolu,
o yerin içinden geçmektir.[3]

– Robert Frost

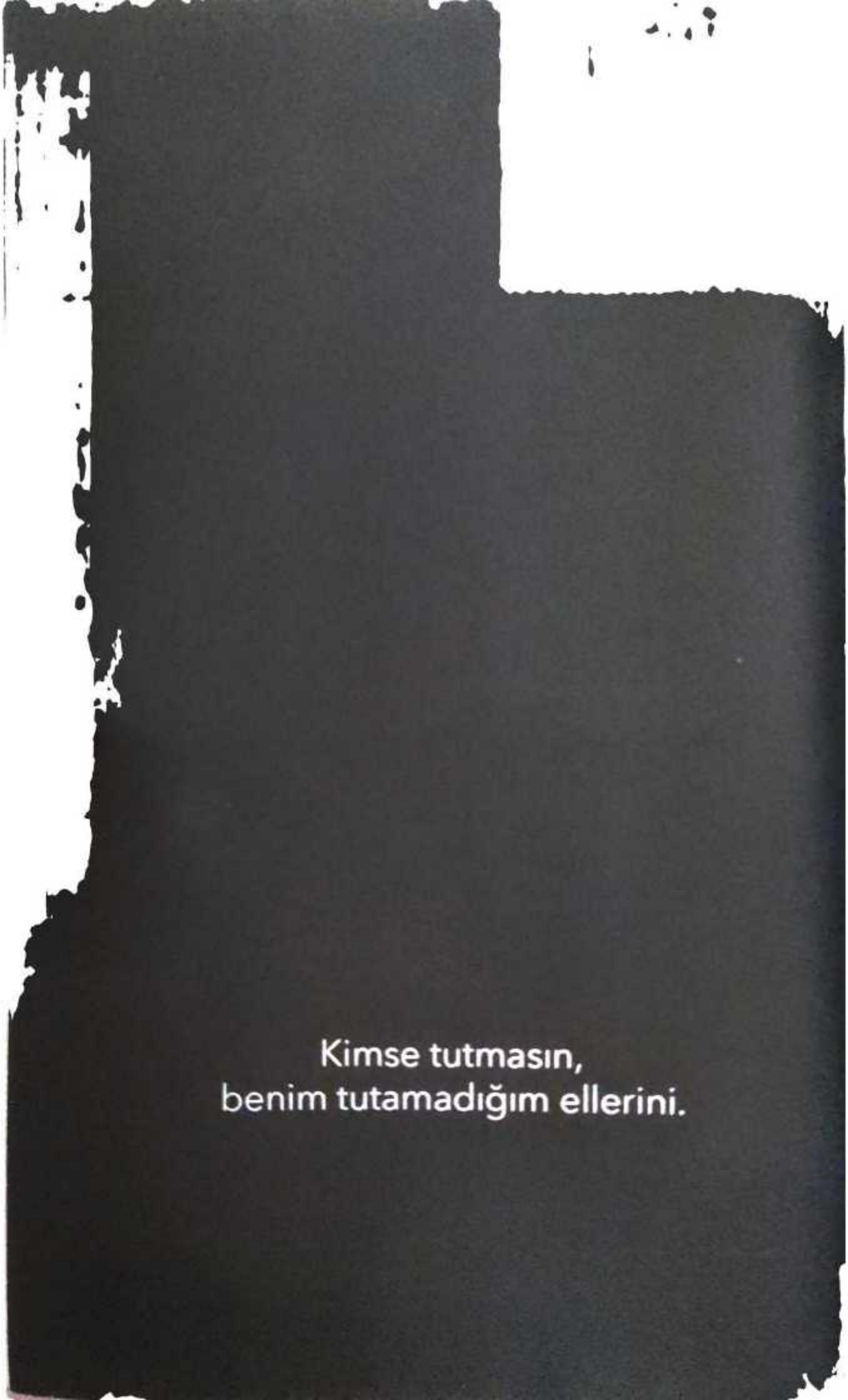
Kimse tutmasın,
benim tutamadığım ellerini.

(Kısım İki)

(İki yıl Önce)
(Merih'in Anlatımıyla)
(Ekim, İSTANBUL)

Gözlerim önümde yürüyen kızın kapüşonuna damlayan yağmur damlalarında. Yanına gidip üzerine şemsiyemi tutmamak için savaş veriyorum kendimle. Eylül dışarıda ilk defa bu kadar rahat; çünkü yağmur çok şiddetli olduğunda sokaklar bomboş. Kulağında kulaklıkları, elleri cebinde ve kafamda tek bir soru var, "Acaba hangi şarkıyı dinliyor şu an?"

Bilmek, öğrenmek istiyorum. Aklından geçen her düşünceyi anlamak, zihnini okumak istiyorum. Duruyor, başını kaldırmış önündeki binanın dış cephesine bakıyor. Neden durup baktığını bilmek istiyorum. Binanın içinde tanıdığı biri mi var, yoksa binanın görünüşünü mü beğendi? Her şeye o kadar merakla bakıyor ki hayatımda hiç kimsenin iç dünyasını öğrenmeyi bu kadar arzulamadığıma eminim.

Tekrar yürüyor, sokaklardan birine sapıyor ama sanki bir yere gitmek için değil de sadece yağmurun altında ıslanmak için yürüyor. Önüne bir kedi çıkıyor; eğilip kediye dokunuyor. O sırada eldivenli ellerimi sıkıyorum ve yanından geçip gidiyorum ona gizlice bir bakış atarak.

"Acıktın mı sen?" diyor kediye, miyavlıyor kedi ve kız cebinden çıkardığı bir paket kedi mamasından birazını yere döküp kalanını cebine koyuyor. Aptal aptal sırıtıyorum, gözlerim doluyor. İnsanlardan bu kadar korkarken her gün çıkıp kedileri beslemesi ne kadar anlamlı... Onu karşıma alıp sorular sormak istiyorum. Ruhunun bu kirli dünyada

bu kadar temiz kalmasını nasıl sağladığını merak ediyorum. Kız peşimden gelirken telefonumu çıkarıp önünde durduğum belediye binasının fotoğrafını çeker gibi yapıyorum ve önüme geçmesini bekleyip arkasından yürümeye devam ediyorum.

"Sen de acıktın mı?" diyor bir başka kediye ve ona da mama veriyor. Sonra yürüyor, ellerini yanından geçtiği ağaçların dallarında gezdiriyor, ellerini uzatıyor ve yağmur damlalarıyla ıslatıyor. Başını kaldırıyor, derin bir nefes alıyor ve sanki o nefes alınca benim ciğerlerim doluyor. Sanki onun kalbi attıkça yaşıyorum ben. Hayatımda ilk defa birinin hayatının nereye doğru gideceğini birebir izlemek, görmek istiyorum. Mümkün olmadığını biliyorum ama yanında olmak istiyorum. Ona günaydın demek, iyi geceler demek istiyorum. Nasıl olduğunu sormak ve bana nasıl olduğunu anlatışını izlemek istiyorum. Korkularını dinlemek, gözyaşlarının sebebini anlamak, mutluluğuna şahit olmak istiyorum.

"Söyle ruhum söyle, hiç yenildin mi böyle?"[4] diye sessizce bir şarkı mırıldandığını duyuyorum. Gülümsüyorum. Bu antrenmanı psikoloğun ona verdiğini biliyorum, bomboş sokaklarda şarkı söyleyerek dışarı çıkmaya dair duyduğu tüm çekinceleri aşmaya çalıştığını biliyorum.

"Düşmemek için hiç atladın mı söyle?" diye devam ediyor şarkıyı mırıldanmaya. Telefonumu çıkarıp şarkının sözlerini not alıyorum, eve gidip dinlemek için sabırsızlanıyorum. Kız o sırada kayıp düşecek gibi oluyor. Tutmak için bir adım atıyorum ama son anda yanındaki ağaca tutunup ayakta kalmayı başarıyor. Kendi kendine utanarak gülüyor ve etrafına bakınıyor. O sırada telefonu çalıyor ve beni görmüyor. Telefonunu çıkarıp ekrana bakarken kaşlarımı çatıyorum.

"Kim bu şimdi?" diye söyleniyorum sessiz bir öfkeyle. Kız telefonu kulağına tutuyor.

"Geliyorum anne..." diyor sessizce. Rahat bir nefes alıyorum.

"Markete giremem..." diyor çekingen bir edayla. "Biliyorsun anne, sokaklar boş ama market çok kalabalık. Camından görebiliyorum..."

"Tamam," diyor cevabı duyduktan sonra, "birkaç dakikaya evdeyim." Telefonu kapatıyor, cebine koyuyor. Önüne bir kedi daha çıkıyor.

"Son mamayı da sen yemek ister misin?" diyor şefkatli bir sesle. Kedinin tüylerini okşuyor, cebinde kalan bir avuç mamayı da o kediye veriyor ve doğrulup yürümeye başlıyor. Birkaç dakika sonra evine giriyor, ben ise karşı parktaki ağacın altında ıslanmış bir banka oturmuş odasının penceresini izliyorum. Eve girdikten birkaç dakika sonra odasının perdelerini açıyor.

"Mumlar..." diyorum tahmin ederek ve kız elinde mumlarla gelip pencerenin kenarına koyduğu mumlarını yakıyor.

"Tütsü..." diye mırıldanıyorum ve kız tütsüsünü alıp geliyor ve camın kenarında onu da yakıyor.

"Kahve... Yoksa yeşil çay mı?" diye tereddütte kalıyorum ve kaşlarımı çatarak cama bakıyorum.

"Yeşil çay..." diyorum gülümseyerek, cam bir bardakla pencereye doğru yaklaşıyor ve oturup yağan yağmuru izlemeye başlıyor.

"Bugün kitap yok mu?" diye soruyorum sessizce cama bakarak. O sırada kitaplığına uzanıyor, bir kitap alıp okumaya başlıyor. İç çekerek onu izliyorum, nasıl bu kadar huzur verici olabildiğini asla anlamıyorum. Kulaklıklarımı takıyorum, kızın yolda mırıldandığı şarkıyı bulup açıyor ve onu izlerken o şarkıyı dinlemeye dalıyorum.

"Söyle ruhum söyle... Hiç yenildin mi böyle?" diyor şarkı bir kez daha ve devam ediyor, *"Düşmemek için hiç atladın mı söyle?"*

Sonra kız kitabı bir kenara bırakıp hüzünlü gözlerle yağan yağmuru izlemeye dalıyor. Ben ise onu izleyerek kafasına neyi taktığını çözmeye çalışıyorum. O kadar çaresiz, o kadar mutsuz ve o kadar üzgün görünüyor ki boğazımın düğümlendiğini hissediyorum o an.

"Keşke arkadaşın olabilsem..." diyorum içimden çaresizce, "keşke kafana taktığın her şeyi bana anlatabilsen, keşke çözebilsem..."

İçim içimi yiyor kızın hüzünlü gözlerini izlerken. Bu dünyayı yakıp yıkmak, onu üzen ve korkutan her şeyi yok etmek istiyorum. Sonra sinirleniyorum, çekip gidiyorum parktan... Yürürken yolda bir çöp konteynırını tekmeliyorum, karşısına çıkmak benim için de çok zor ve ben bunu acı çeke çeke kabulleniyorum ama onun acı çekmesini kabullenemiyorum işte. Onun hayatında yer edemeyecek kadar kaos doluyum, kaldıramayacağı kadar kavgalıyım kendimle... Bir o sokağa dalıyorum bir bu sokağa ve biliyorum ki kaybolmak istiyorum.

Bağırmak istiyorum gökyüzüne, "Kaybet beni," diye.

"Kaybet beni!"

"Kaybet beni..."

"Kaybet..."

Küçük geyik gecenin bir vakti ağaçların arasına gizlenmiş, gözlerine bakıp kendisini gördüğü kızın penceresinin önünde durmuş içeriyi izliyordu... Kız her bu pencerenin önünden geçtiğinde elinde küçük bir ateş oluyordu. İnsanlar buna ne diyordu bilmiyordu küçük geyik, ona göre kızın elindeki şey küçük bir ateşti sadece. Kızı elinde ateşle her gördüğünde korkuyordu, "Ya bir gün bu ateş büyürse?" diyordu içinden. "Ya bir gün bu ateş büyür de tüm ormanı sararsa? Ya babam gibi annemi ve kardeşlerimi de ateş alıverirse elimden?"

Ateş dünyanın sonuydu geyik için, dünya ise bu ormandan ibaretti işte.

Ve hissedebiliyordu; kızın ellerinde taşıdığı bu ateş bir gün büyüyecekti.

Alsınlar her şeyimi...
Ben her şeyimi değil,
seni istiyorum.

XIV.

Şah

Taş yoksa oyun da yoktu...

Yemekten hemen sonra sırayla girdiğimiz bireysel psikoterapi seanslarımız biter bitmez odama çıktım. Psikiyatristin verdiği yeni ilaçlarımdan birer tane alıp yatağa uzandım ve tavanı izlemeye başladım.

"Ve güneş doğar. Her şekilde," diye mırıldandım kendi kendime.

"Her gün, her sabah güneş doğar. Bir şekilde." Sonra derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

"Her gecenin sonunda hava aydınlanır, istisnasız her sabah," dedim sessizce ve derin bir nefes daha aldım.

"Yağmurlar diner, kar durur, hava ısınır ve verilen her nefesin yerine yenisi alınır..." Bir nefes daha aldım. Kendimi sakinleştirmeye, içimdeki kötü hissi geçirmeye çalışıyordum.

"Bir şeyler olur, bir şeyler hissederiz, hepsi geçer. Geçmez dersin geçer, bitmez dersin biter." Derin bir nefes daha aldım ve sessizce içimdeki kötü hissin geçmesini beklemeye başladım. Geçti mi? Hayır... Tam o sırada yatağın kenarında duran telefonum titredi. Merih'ten bir mesaj geldiğini gördüm.

"Neredesin?"

Mesaja tıklayıp hızla cevap yazmaya başladığımda Merih hâlâ çevrimiçiydi. Benden mesaj gelmesini bekliyor olamazdı, değil mi?

"Odamdayım, sen neredesin?"

Çevrimiçi... Yazıyor...

"Ben de odamdayım. Terasa çıkacağım, gelmek ister misin?"

"Olur, beş dakikaya oradayım."

"Görüşürüz."

Telefonumun ekranını kapatıp yataktan doğrulup kalktım. Dolabımı açtım. Montumu çıkarıp üzerime geçirdim. Eldivenlerimi taktım, kapüşonumu kapattım ve burnumu çekerek aynaya baktım. Gözlerimde garip bir korku vardı.

"Yine neyden korkuyorsun?" dedim aynaya doğru. "Yetmedi mi korktuğumuz?"

Birkaç saniye boyunca aynadaki yorgun gözlerimi inceledim. Sonra kapıya doğru döndüm, yavaşça odamdan çıktım. Merdivenleri bir bir çıkarken kalbimin hızlandığını hissediyordum. Merih'in hayatımdaki yerine dair en garip şeylerden biri de onu ne zaman gördüğüm, ne zaman göreceğim veya kaçıncı görüşüm olduğu fark etmeksizin onu her göreceğim zaman heyecanlanıyordum. Sanki onu her görüşüm ilk görüşüm gibiydi...

"Selam..." Terasın kapısını açıp Merih'i gördüğümde titremeye başladığımı hissettim. Merih koyu yeşil parkasının ardından bana baktı, yutkundu ve dudaklarını araladı.

"Hoş geldin." Elindeki kahvelerden birini bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Kahvemi alıp yanında durdum ve yağan kara çevirdim gözlerimi. O sırada Merih'in gözleri eldivenlerime takılmıştı.

"Eldiven takmışsın..." diye mırıldandı. Başımı salladım.

"Artık eşitiz," dedim gülümseyerek. "El ele tutuşabiliriz." Merih gülümseyerek yüzüme baktı.

"Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Ciddiysem tutacak mısın elimi?" dedim titreyen sesimle. Merih birkaç saniye çaresizce gözlerime baktı. Sonra başını yere eğdi. Acı içinde gülümsedim.

"Şaka yapıyorum," dedim gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Aramızda bir şey olmayacağını, beni sadece korumak istediğini bana her hareketinle, her sözünle yeterince anlattın Merih. Artık anladım. Kabullendim." Merih çatılı kaşlarıyla acı içinde baktı yüzüme. Bakışlarımı ondan kaçırıp elimdeki kahve kupasına çevirdim. Kahvenin üzerinde gördüğüm yansımam üzgündü. Evet, üzgündüm.

"Kabullendin yani?" dedi Merih titreyen sesiyle.

"Ne yapmamı isterdin, sana yalvarmamı mı? Merih lütfen artık peşimde dolaşmak yerine yanımda ol diyerek ayaklarına kapanmamı mı?" O an fark ettim ki benim sesim de titriyordu. Dolu gözlerimle gözlerine baktım ve konuşmaya devam ettim.

"Adımlarının çıkacağı her sokakta seni bekliyor olacağım demenden anladım... Sen sadece beni korumak istiyorsun, benimle olmak değil. Çünkü sen korkağın tekisin Merih." Merih dolu gözleriyle kaşlarını çatarak bakıyordu yüzüme.

"Ben hastayım Eylül. Her saniye eldivenle dolaşıyorum s*ktüğimin dünyasında, halimi görmüyor musun? Her şeyi görmezden gelip senin o güzel ellerini tutmak kolay mı sanıyorsun? O elleri tutabilmek için her şeyimi verirdim, o elleri tutup seni buradan alıp götürebilmek için her şeyimi verirdim."

"Sen hastasın," dedim başımı sallayarak, "ben de hastayım ve bir arada olmamızın bizi ne hale getireceğini bilmiyorsun. Sen bundan korkuyorsun, sen beni mahvetmekten

korkuyorsun, sen kendini mahvetmekten korkuyorsun. Beni mahvetmek senin için her şeyi kaybetmek demek, biliyorum. Seni anlıyorum, sana kızmıyorum. Sen her şeyini kaybetmekten korkuyorsun. Sana benimle ol diye yalvaracak değilim ama şu saniyeden sonra sana benimle olma diye yalvaracağım Merih... Lütfen bırak beni. Beni izleme, ne yaptığımı, nereye gittiğimi, kimle ne konuştuğumu merak etme. Senden beni korumanı istemedim, benim korunmaya ihtiyacım yok. Senden tek istediğim elimi tutman ya da beni tamamen bırakman. Anladın mı? Çünkü benim bir belirsizliğe daha ihtiyacım yok bu hayatta. Benim için diğerleri gibi ol. Uzaktan bir arkadaş. Mecburi bir arkadaşlık... Bu kadar, tamam mı? Lütfen daha fazlası için umutlandırma beni. Bir heyecanlanıp bir hayal kırıklığına uğramaktan çok yoruldum..."

"Eylül..." Kahvemi masaya bırakıp kapıya doğru ilerledim.

"Akşam kaçta buluşmamız gerektiğini bana mesaj atarsın. Ben de diğerlerine yazarım..."

"Eylül!" Merih arkamda kalırken kapıyı çarpıp çıktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken merdivenleri yavaş yavaş indim. Odama girip montumu çıkardım ve kendimi yatağıma bıraktım. Yorganımın arasında kaybolmayı umarken zihnimin bulanık noktalarında kaybolup durdum.

"Ne garip bir kızsın sen ya..." deyişini duydum ortaokul sıra arkadaşımın. Diğerlerinin gülüşünü duydum.

"İçeride kim ağlıyor, Eylül mü bu?" deyişini duydum ilkokul öğretmenimin, tuvalette ağlıyordum.

"Benim çocuğum neden diğerleri gibi değil?" deyişini duydum annemin, anneanneme beni anlatıp ağlıyordu.

"Ben neden böyleyim?" deyişimi duydum kendimin, on dört yaşındaydım ve aynaya bakıp kendimi sorguluyordum.

Sahi ya, neden böyleydim ben? Neden böyleydik biz? Başkaları için sıradan olan her şey neden bizim kâbusumuzdu? Herkes normaldi de bizi garip yapan neydi? El ele tutuşmak herkes için bu kadar kolayken bizim için neden imkânsızdı? Sesimizi çıkarmak neden bu kadar zordu herkes bağıra çağıra şarkı söylerken?

"Bir, iki, üç, dört, beş, altı..." diyerek saymaya başladım parmaklarımı. Bunu da grup terapilerimizin birinde öğrenmiştim. Sakinleşene kadar parmaklarımıza bakıp saymamızı önermişti terapist...

"Dört yüz elli iki, dört yüz elli üç, dört yüz elli dört..." derken bıraktım saymayı, sakinleşemeyeceğimi anladım. Çünkü ben zaten sakindim. İçimde dayanılmaz bir sakinlik vardı. Can sıkıcı bir sakinlikle kaplıydı her bir yanım. Kaosu da savaşı da sakinlikle karşılıyordum her saniye. Buna da kızgındım, her şeye rağmen bağırıp çağıramayışıma, öfkelenip duvarları yumruklayamayışıma... Bu dünyaya çok kızgındım. Sonra gözlerimi kapattım, uyuyakaldım günün sıkıcılığının ortasında...

Bin bir tane saçma rüyanın ortasında uyanıp tavanımla göz göze geldiğimde telefonumun titrediğini fark ettim. Telefonumu alıp ekrana baktığımda Merih'ten gelen mesajı gördüm.

"On beş dakika sonra arka bahçede ol... Arkadaşlarına da haber ver."

Şaşkınlık içinde saatin 01.32 olduğunu gördüm.

"Tamamdır..." yazdım titreyen parmaklarımla ve Asya'yla olan mesajlaşma sayfama girdim.

"Asya, on beş dakika sonra arka bahçede olun" diye yazıp telefonu yatağıma bıraktım ve doğrulup üst üste iki bardak su içtim. Sonra ayağa kalkıp penceremden dışarıya

baktım. Merih bahçedeydi. Ağaçlardan birine yaslanmış yağan karı izliyordu. Sonra başını kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu. Bir süre öylece birbirimize baktık. Onun da ne kadar kötü hissettiğini biliyordum, içinde ne fırtınalar koptuğunu tahmin edebiliyordum. Perdemi kapatıp odama geri döndüm. Üzerime montumu geçirip eldivenlerimi taktım. Sonra odamdan çıkıp merdivenleri indim. Arka bahçeye geçtiğimde Asya, Can, Reva, Korhan, Kerim ve Mehmet oradaydı, Merih ise hâlâ ön bahçeden arkaya geçmemişti.

"Selam!"

"Hoş geldin Eyloş!"

"Hoş geldin Eylül..."

"Selam Eylül."

"Selam..."

Herkes bir bir beni selamlarken hepsinin seslerindeki korkuyu ve tedirginliği hissedebiliyordum. Ben mi? Ben hayatımda ilk defa korkmuyordum...

"Merih nerede kaldı?" Korhan bana bakarak Merih'in nerede kaldığını sorarken omuz silktim.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım, o sırada Merih görüş alanımıza girdi. Ön bahçeden bize doğru yürüyordu. Yanımıza geldiğinde gözleri benim üzerimdeydi.

"Gidelim," dedi emredercesine. "Işık yok, ses yok... Herkes geçen gün ayrıldığımız gibi ikili olarak yürüsün." Herkes başını sallayıp birbirlerinin yanına geçerken ve yürümeye başlarken Merih ve ben en sona kalmıştık.

"Yine mi grubuz?" diye sordum gözlerine bakmayarak. O an kalbimi durdurmaya yetecek kadar şok edici bir şey yaptı; eldivenli eliyle uzanıp elimi tuttu.

"Öyleyiz ve hep öyle olacağız Eylül..."

"Merih?" dedim anlam veremeyerek. Merih'in eli elimi sıkıca tutarken kalbim deli gibi atıyordu. Şok içinde bir ona bir ellerimize baktığım sırada Merih gözlerini gözlerimde kenetleyip şöyle dedi:

"Neyim var neyim yoksa alsınlar benden Eylül. Alsınlar her şeyimi... Ben her şeyimi değil, seni istiyorum."

Şok içinde geçirdiğim birkaç saniyenin sonunda gözlerine bakabildim. Titriyordum, ayakta durmak beni hayatım boyunca hiç bu kadar zorlamamıştı ama bir yandan da hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Eli elimi öyle sıkı tutuyordu ki bir daha asla düşmeyecekmiş gibi hissettim. Buradaydı, gelmişti, elimi tutuyordu.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordum şok içinde.

Merih'in gözleri dolu doluydu. Dudaklarını aralayıp, "Biz buradayız ve bunlar yaşanıyor..." diye fısıldadı.

O an dünyada bir o vardı bir de ben.... Başka hiçbir şey, hiç kimse yoktu... Dünyanın dönüşü durmuştu, yalnız biz dönüyorduk sanki. Her kalp atışımız bir zelzele, her göz kırpışımız bir gök gürlemesiydi. Birbirimizin gözlerine bakarak orada öylece durduk, o ağlıyordu ve evet, ben de ağlıyordum. Hiç konuşmadan orada öylece durmuş birbirimize bakıp ağlıyorduk.

"Eylül..." Asya'nın fısıltısını duyduğumda kendime geldim. Hep birlikte biraz ötemizde durmuş bize bakıyorlardı.

"Geliyoruz," dedi Merih sert bir sesle. Karanlıkta el ele olduğumuzu görmeleri imkânsızdı. Onlara doğru döndük, Merih'in elini çok daha sıkı tuttum ve böylece yürümeye başladık. O adım attı, ben adım attım ve artık adımlarımız bile birdi. O ve ben değil, bizdik. Yaşadığım olayın şaşkınlığıyla yol nasıl geçti anlayamadım. Bir anda kendimi o binanın önünde buldum.

"Nasıl gireceğiz?" diye sordu Korhan binaya bakarken.

"Arkada sineklik takılı bir cam var..." Merih'in cevabına karşılık kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum merakla.

"Sizden önce gelip ufak bir kontrol yaptım."

"Tamam, o zaman, içeri girip ne yapacağız, plan ne?" diye sordu Can. O sırada Asya'nın gözlerinin Merih ve benim ellerimize kaydığını gördüm. Bana şok içinde bakıyordu. Ona bakıp gülümsedim. O an Asya'nın yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlanınca ona sarılıp mutluluktan ağlamak istedim.

"İkili gruplar halinde içeri gireceğiz. Kimse tek kalmayacak. Bina dört katlı, bizde de dört grup var zaten."

"Gruplar aynı mı?" diye sordu Kerim. Merih başını salladı.

"Aynı... Can ve Asya siz en üst kata bakın, Kerim ve Reva siz üçüncü kata, Mehmet ve Kerim siz ikinci kata, biz de giriş katına bakacağız. Tamam mı?"

"Tamam... O zaman ilk biz mi giriyoruz?" diye sordu Can.

"Evet, odalara girip içerideki insanlarla konuşup bilgi almaya çalışacağız. Plan bu. Hepimize iyi şanslar..."

Gergin adımlarla arka bahçeye yürüdük. Merih sinekliği camdan sökerken Can hızlıca içeri girdi ve elini Asya'ya uzattı. Herkes tek tek içeri girip binanın içine dağıldığında en son Merih'le ben kalmıştık. Merih içeri girip bana elini uzattı.

"Dikkatli ol..." diye uyardığında çoktan içeri girmiştim. Merih elimi sıkıca tutarken bizi kapkaranlık bir koridor karşıladı. Çığlık sesleri, bağırışlar, yardım yakarışları... Korkuyla Merih'e baktım.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadım titreyen sesimle.

"Kolumu tut," dedi Merih elimi bırakırken. Ben Merih'in kolunu tutarken Merih kapıları zorluyordu. Kapıları sessizce açmayı denediği sırada ne kadar güç uygularsa uygulasın kapılar asla açılmıyordu.

"Kırsak mı?" diye sordum bağırış sesleri artarken.

"Kırarsak binadaki görevlileri uyandırabiliriz."

"Peki, ya binada görevli yoksa?" dedim titreyen sesimle, "Ya bu insanları buraya kaderlerine terk ettilerse Merih?" Merih gözlerime bakarken halimiz içler acısıydı; bağıran, yalvaran bir bina dolusu insanın arasında durmuş onlara kilitli kapıların ardından yardım etmeye çalışıyorduk.

"Yalvarırım yardım edin..." diyordu bir ses.

"Çıkarın beni buradan!" diyordu bir başka ses.

"Anne neredesin?" diye ağlıyordu bir başkası.

Kalbim deli gibi atarken ateşimin çıktığını hissediyordum. Titreyen ellerim Merih'ten uzaklaşırken ellerimi kapılardan birine koydum. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığım sırada başımı kapıya yaslamıştım.

"Buraya gel..." Merih beni kolumdan tutup çekti ve kollarının arasına aldı.

"Ağlama. Onlara yardım edeceğiz, sana söz veriyorum."

"Merih bize yalvarıyorlar..." dedim titreyen sesimle, "yalvarıyorlar."

"Eylül... Yüzüme bak..." Merih'in kolları arasında başımı kaldırıp yüzüne baktım gözyaşları içinde.

"Söz veriyorum, onlara yardım edeceğiz. Ama şimdi burada ne döndüğünü anlamamız gerekiyor. Onlara yardım edebilmemiz için sakin kalıp her şeyi öğrenmemiz gerekiyor. Tamam mı? Söz veriyorum, onlar için her şeyi yapacağız..."

Başımı sallayarak gözyaşlarımı sildim.

"Şimdi tekrar kolumu tut. Yoksa kendimi tutamayıp tüm kapıları kırıp herkesi dışarı çıkaracağım."

Başımı bir kez daha salladım ve harap olmuş bir vaziyette Merih'in kolunu tuttum. Tek tek tüm kapıları açmayı denedik, tüm çığlıkları dinledik. Hiçbirini açamadık. Çaresizce en başa dönerken arkamızdan gelen bir sesle irkildik.

"Yukarı gelin!" dedi Kerim, "Mehmet kapılardan birini açtı."

"Ne?" Kerim'i takip ederek Mehmet'in yanına gittik. Kerim bizden önce diğerlerini de oraya toplamıştı. Herkes içeri girmek için bizi bekliyordu. Mehmet kapının kulpunu tutmuş korku dolu bir yüzle bize bakıyordu.

"Girelim mi?" diye sordu.

"Gireceğiz." Merih kapıyı itip içeri girerken peşinden ilerledik. İçeride yatakta yatan ve sayıklayan 45-50 yaşlarındaki kadını gördüğümüzde gözlerim sadece kadının gözlerindeydi. Çok daha farklı bir manzarayla karşılaşmayı beklemişken karşılaştığımız manzara beni şoka sokmuştu. Oda oldukça güzeldi, kadın da oldukça huzurluydu. Çiçekler, televizyon, tablolar, kitaplar, mumlar... Her şey çok güzel görünüyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu kadın halsizce gülümseyerek. Önce kadının karşısında hiçbir şey söylemeden öylece onu izlemeye koyulduk.

"Biz..." dedi Merih, "biz hiç kimseyiz."

"Nasıl yani? Hiç kimseyiz derken?" dedi kadın gülümseyerek.

"Biz size yardım etmeye geldik. Bahçeden geçerken binanın içinden gelen bağırışları duyduk."

"Yardım mı?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

"Evet..." dedim sessizce. Kadın gülümsedi.

"Ama bizim yardıma ihtiyacımız yok ki," dedi doğrulup arkasına yaslanırken.

"O zaman bu bağırış sesleri ne?" dedi Korhan kaşlarını çatarak.

"Herkes yardım istiyor, duymuyor musunuz?" dedim.

"Duymaz olur muyum?" dedi kadın gülümseyerek. "Her dakikam o sesleri duyarak geçiyor benim."

"O zaman neden yardıma ihtiyacımız yok dediniz?" diye sordu Merih sessizce.

"Çünkü ihtiyacımız yok... O bağıranlar buraya yeni gelenler. Çıkmak istiyorlar, ben de ilk geldiğimde çıkmak istiyordum ama sonra burasının ne kadar huzurlu bir yer olduğunu anladım. Burası bir hastane, bir ruh hastalıkları hastanesi. Hepimiz buraya o bağıranlar gibi geliyoruz, çıkmak için yalvarıyoruz. Sonra huzuru buluyoruz ve bu sefer de çıkmamak için yalvarıyoruz. Merak etmeyin, onlar da zamanla alışacak. Ama bu bağırışlar hep olacak, yeni gelenler hep bağıracak, yalvaracak, yardım isteyecek... Alışanlar hep susacak."

Şok içinde kadını dinlediğimiz sırada odanın içinde gezdirdim gözlerimi. Sonra karşı odanın kapısının altından koridora uzatılan bir kâğıt olduğunu gördüm. Kimse fark etmeden sessizce yürüyüp kâğıdı elime aldım. Odanın içinde bir çocuk olmalıydı çünkü kâğıtta bir resim çiziliydi.

"Anne, baba, çocuk..." diye fısıldadım sessizce. Gülümsedim. Kâğıdı katlayıp cebime attım ve kadının odasına geri döndüm.

"Anladık. Biz sizi daha fazla rahatsız etmeyelim... Gidelim." Merih kapıya doğru yönelirken kadın gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Ne rahatsızlığı, her zaman beklerim. Cumartesileri ziyaret günümüz. Bekleriz..."

"Gelmeye çalışacağız..." diye mırıldandım. Hep birlikte odadan çıkıp kapıyı kapatırken sessizce merdivenleri indik. Girdiğimiz camdan geri çıktık ve ormana ulaşır ulaşmaz merkeze doğru yürümeye başladık.

"O zaman o cesetler neydi?" diye sordu Korhan.

"Benim de tek düşündüğüm bu," diye yanıtladı Merih. "Her şey iyi güzel de kadına arka bahçedeki cesetlerin olayı ne diye soramıyor insan tabii."

"Onlar intihar edenler olabilir mi?" dedim titreyen sesimle. O sırada cebimden düşen kâğıt parçası kar yığınının üstünde ufak bir ses çıkarırken Merih arkasını döndü.

"Cebinden bir şey düştü," diyerek eğilip yerdeki kâğıdı aldı. "Ne bu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"O mu? O şey..." dediğim sırada Merih katlanan kâğıdı açtı.

"Resim... Nereden çıktı bu?"

"Siz kadınla konuşurken karşı odanın kapısının altından uzattı birisi... Çocuk galiba, annesiyle babasını çizmiş." Merih ilgiyle resme baktı ve başını kaldırdı.

"Çocuk değil," dedi.

"Çocuk değil mi? Nereden anladın?"

"Hangi çocuk babasının eline bir ilaç kutusu çizip üzerine de ilacın ismini yazar? Hangi çocuk buna dikkat çekmek ister?"

"İlaç kutusu mu? Elinde ilaç mı var?" Resme daha dikkatli baktığım sırada Merih kâğıdı elinde çevirdi ve arka sayfaya baktı.

"Orada bir şey mi yazıyor?" dedi Asya şaşkınlıkla. Hepimiz eğilmiş kâğıdı inceliyorduk.

"Evet..." diye mırıldandım şok içinde.

"Ne yazıyor?" Kerim'in dehşet dolu sorusu üzerine Merih bir kâbusun ilk sahnesini andıran satırları okumaya başladı:

"İlaçları almayın.
Kanınızda dolaşanı tanıyın.
Kanınızı temizleyin.
Uykunuzdan uyanın.
Gelip beni bulun.
Gelip bizi bulun."

Uçsuz bucaksız bir ormanın ortasında durmuştuk, bir kâğıdın tepesinde eğilmiş, içinde bulunduğumuz savaşın fermanının ilk satırlarını okuyorduk.

"Ne demek bu?" diye sordum korkuyla. Merih başını kaldırdı. Ormanın derinliklerinde görünen KAR KÜRESİ tabelasına baktı.

"Ne demek olduğunu anlamış olmalısınız..." diye fısıldadı. O an anladığımız ve bildiğimiz tek bir şey vardı. Bir düzmecenin içindeydik. Bir yalanın, bir dolanın, bir oyunun içindeydik.

Bizi piyon yapmaya çalışan şah'ın o zamanlar bilmediği bir şey vardı; biz satranç tahtasının ta kendisiydik. *Gün gelecekti yanıp kül olacaktı tüm taşlar çünkü taş yoksa oyun da yoktu. Tekrar ediyordum içimden.*

Taş yoksa oyun da yoktu...

Bize kim, ne yapıyordu bilmiyorduk fakat *şunu* biliyorduk ki içinde kaybolduğumuz bu labirentin *çıkış yolunu bulmak üzereydik.* Ve yine tekrar ediyordum...

Taş yoksa oyun da yoktu...
Taş yoksa oyun da yoktu...
Taş yoksa oyun da yoktu...

Küçük geyik gecenin bir vakti uyanmış, gökteki yıldızları seyre dalmıştı. Annesi onun bu düşünceli halini görüp yanına uzanmış, o da gözlerini yıldızlara dikmişti.

"Çok güzeller, değil mi anne?" diye sordu küçük geyik yıldızlara bakarak annesine.

"Öyleler..." dedi annesi.

"Az önce bir yıldız kaydı, dilek diledim anne. Kayan yıldızlar gökyüzünde duranlardan daha güzel."

"Evet, öyleler... Oysa hepsi yanan birer göktaşı. Hepsi alevler içinde." Annesinin cevabına şaşıran küçük geyik bakışlarını bir kez daha yıldızlara çevirdi.

"Kayan yıldızlar yanıyor mu yani?"

"Evet," dedi annesi bir kez daha, "alevler içinde oradan oraya savruluyor..."

Küçük geyik gözlerini bir kez daha gökyüzüne çevirdi. Bir göktaşının yanışını izleyip gülümsediği için utanç duydu kendisinden. Oysa bu dünya böyle bir dünyaydı işte; birilerine izlemesi güzel olan şey bir başkasının büyük yangını olabiliyordu. Durup izlediğin her şey birilerinin felaketi olabiliyordu...

Bu doğan güneş var ya...
Bizim için doğmuyor.

XV.

Eylül'ün Yıldızları

Bu doğan güneş var ya Eylül... Bizim için doğmuyor.

Issız bucaksız bir ormanın karanlığı ve yağan karın aydınlığında bir kâğıt parçasının başında eğilmiş, kâğıtta yazanları tekrar tekrar okuyorduk. Hepimiz öyle dehşet içindeydik ki yazan satırların ne anlam ifade ettiğini birbirimize asla itiraf edemiyorduk. Oysa biliyorduk... Bu satırların ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorduk.

"Bu ses de ne?" Asya korkuyla yerinden sıçrarken ormanın karanlık kuytularından birinden bir ses duyuldu. Kulaklarımızla buluşan adım sesleri bizi korkuturken Merih cebinden bir kibrit kutusu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum korkuyla.

"Karanlığı aydınlatıyorum..." diye fısıldadı.

Kutudan bir kibrit çıkardı, kibriti yaktı ve ateşi sesin geldiği yöne doğru tuttu. Kibrit Merih'in elinde sönerken Merih bir kibrit daha yaktı ve bir kibrit daha... Ormanın içinde bizden başka kimse görünmüyordu ama ayak sesleri duyduğumuza da emindik.

"Yürüyelim..." diye fısıldadı Merih. "Merkeze dönelim. Odama gidip konuşuruz."

KAR KÜRESİ tabelasına yöneldiğimizde fark ettim ki ormana giderken bu binaya dair hislerimiz, şimdiki

hislerimizden tamamen farklıydı. Artık bu koskoca bina bir şüphenin tohumlarıyla sarılmıştı. Kanımızda dolaşan ilaçların gerçekte ne işe yaradığını hiçbirimiz bilmiyorduk fakat bildiğim tek bir şey vardı, bir daha o ilaçlardan bir tanesini bile ağzıma sürmeyecektim. Hiçbirini...

"Senin odana mı Merih?" diye sordu Korhan sessizce. O sırada arka bahçeye girmiştik. Merkezin arka kapısına doğru yürüyorduk ki Füsun Hemşire'nin acil müdahale odasında olduğunu ve perdelerin sonuna kadar açık olduğunu gördük.

"Eğilin!" Merih'in sesiyle ağaçlardan birinin altına doğru eğildik. Füsun Hemşire bizim olduğumuz yöne başını çevirdi, birkaç saniye bakındıktan sonra işine döndü.

"Hızlıca içeri gireceğiz. Hazır mısınız?" Merih'in sorusuna başımızı sallayarak cevap verdikten hemen sonra koşarak binaya girdik. Hızla merdivenlere yönelmiştik ki Füsun Hemşire'nin sesini duyduk.

"Sabah yürüyüşü için biraz erken bir saat değil mi?" Bakışlarım Merih'e çevrildi. Merih kendinden emin bir şekilde Füsun Hemşire'ye dönerken hepimiz onu izliyorduk.

"Geceleri ormanda vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz..." diye mırıldandı. Füsun Hemşire başını salladı.

"Biliyorum Merih, bunu onaylamadığımı da biliyorsun."

"Bunun bana ne kadar iyi geldiğini de biliyorsunuz..."

"Evet, biliyorum. Peki, ya arkadaşların?"

"Ağacın altında müzik dinlerken uyuyakalmışım... Beni merak etmişler."

"Öyle mi?" diye sordu Füsun Hemşire bize bakarak.

"Evet," dedi Korhan, "mesajlarımıza cevap alamayınca odasına baktık. Sonra da ormanda olduğunu tahmin ederek yanına gittik..."

"Bir daha böyle bir durum olduğunda bize haber verin. Siz buranın güvenliği değilsiniz. Şimdi odalarınıza çıkabilirsiniz."

Hiç sesimizi çıkarmadan arkamızı dönüp merdivenlerden çıkmaya başladığımızda Füsun Hemşire arkamızdan seslendi.

"Hepiniz kendi odanıza gidiyorsunuz. Güvenlik kameralarından kontrol edeceğim."

"Ne?" diye fısıldadım bir anda.

"Cevap vermeyin..." Merih'in fısıltısıyla birlikte merdivenlerden çıkmaya devam ettik.

"Yani senin odana gelmiyor muyuz?" diye mırıldandı Reva.

"Hayır, kendi odalarınıza gidin. Her şey normalmiş gibi davranın. Belli ki bir şeylerden şüphelendiler... Benden mesaj bekleyin."

Birbirimizle tek kelime daha konuşmadan odalarımıza dağıldık. Merih'ten ayrılırken ona son bir bakış attığımı hatırlıyorum. Onun gözlerinde gördüğüm korku beni de korkutmuştu. İçinde bulunduğumuz durumdan değil de beni tek bırakmak zorunda olduğundan korkuyordu, biliyordum. Odama girip mumlarımı yakıp üzerimi değiştirdim ve yere oturup yatağıma yaslandım. Telefonumu elime alıp Merih'ten gelecek mesajı beklemeye başladım. Gözlerimi pencereme çevirdim. Penceremde önce kendi yansımamı sonra masada duran ilaçlarımın yansımasını gördüm. Uzanıp üç kutu ilacı elime aldım ve incelemeye başladım. Üç kutudan da birer ilaç çıkarıp kokularına baktım. Hiçbir anormallik var gibi görünmüyordu.

"Sizin içinizde ne var böyle?" diye fısıldadım ilaçlara doğru. O an titreyen telefonum beni korkuturken ilaçları yere düşürdüm. Onları almadan telefonuma yöneldim.

"Merih kişisi sizi KAR KÜRESİ grubuna ekledi."

Gelen bildirimle birlikte telaşla gruba girdim. Merih mesaj yazıyordu. O sırada diğerlerinden de kısa kısa mesajlar gelmeye başladı.

Reva: Selam. Ne yapıyoruz? İlaçları kullanıyor muyuz?

Asya: Ben çöpe attım

Korhan: Saçmalama Asya, ilaçları çöpten al. Odanı temizlerken çöpte olduğunu görmelerini mi istiyorsun?

Asya: Doğru söylüyorsun, ne kadar salağım...

Can: Ben tabletlerden birer tane ilaç alıp tuvalete attım. Belki her temizlikte ilaç sayılarımızı da kontrol ediyorlardır?

Mehmet: Mantıklı. Ben de birer tane çıkarıp lavaboya atıyorum

Kerim: İlaçlar bana iyi geldi gibi aslında, o yüzden karar veremiyorum.

Merih: İlaçları bırakmak ya da bırakmamak tamamen sizin kararınız ama bu notu okuduktan sonra yapmamız gereken tek şey ilaçları gizlice bir laboratuvara götürüp test ettirmek... Ve ben bu test yapılana kadar bu ilaçları kullanmayacağım.

Bunun üzerine araya girdim:

Ben de. Evet, ilaçların birer ismi var ve bilindik ilaçlar ama tabletin içine konulan ilaçların ismi yazılan ilaçlar olduğunu nereden biliyoruz?

Korhan: Laboratuvarda çalışan bir arkadaşım var... Onu buraya çağırabilirim.

Merih: Ormanda bir nokta belirlememiz ve oraya çağırmamız gerekir... Eğer gelebilirse yarın akşam gelmesini söyle. Ormanın belli bir yerine kadar gider ve ona konumumuzu atarız. Gelir, ilaçları alıp test eder. Uygun mu?

Korhan: Tamamdır. Sabah olduğunda onu arayacağım.

Merih: O zaman şimdilik iyi geceler... Yarın görüşürüz.

Asya: Görüşürüz. İyi geceler

Reva: İyi geceler

Mehmet: Hepinize iyi geceler

Tüm bu kaosa rağmen yanımda siz olduğunuz için fazlasıyla mutluyum. görüşürüz...

Can: Görüşürüz, kendisini kötü hisseden olursa beni uyandırabilir...

Kerim: İyi geceler hepinize...

Eylül: İyi geceler...

Son mesajı göndermemin üzerine telefonum çalmaya başladı. Arayan Merih'ti... Telefonu açıp heyecanla kulağıma götürdüğümde Merih'in aldığı derin nefesi duydum.

"Merih..." dedim sessizce.

"Sesini duymadan uyumak istemedim," dedi.

"Keşke yanında olabilsem... Keşke sarılıp uyuyabilsek..." diye mırıldandığımda Merih'in burnunu çektiğini duydum.

"Keşke bu lanet eldivenler olmadan ellerini tutabilsem, ellerini tutup uyuyabilsem..."

Başımı pencereme doğru çevirdim, havanın yavaş yavaş aydınlanmaya başladığını gördüm. Derin bir iç çektim. Gözlerimi kapatıp her şeyin düzelmesini diledim. Tam o an Merih'in sesini duydum.

"Bu doğan güneş var ya Eylül... Bizim için doğmuyor," dedi küfreder gibi. Sessizce sol gözümden akan yaşı sildim.

"Eğer gerçekten... ilaçların içinde kutularda yazanlardan farklı şeyler varsa..." devam edemedim. Merih titreyen sesime karşılık olarak bir iç çekti.

"O zaman seni alır giderim buradan."

"Diğerleri?" dedim endişeyle.

"Seni alır giderim Eylül. Bu kadar."

"Sana güveniyorlar..." diye mırıldandım.

"Biliyorum. Onları burada bırakamayacağımızın ben de farkındayım. Bir yolunu bulurum... Sen bunları düşünme."

"Başka ne düşünebilirim ki?" dedim hüzünle.

"Mesela yağmurlu bir günde el ele yürüdüğümüzü düşün... Olmaz mı?"

"Olur..." dedim gözyaşları içinde gülümseyerek.

"Merih..." dedim sessizce.

"Efendim Eylül?"

"İçimde kötü bir his var. Sanki çok kötü bir şey olacak gibi."

"Başımıza ne gelirse gelsin ben senin önünde bekliyor olacağım, sana doğru yola çıkan her tehlike önce gelip beni bulmak zorunda. Korkma... Hadi, yatağına yat. Uyuyalım."

"Ben yerde yatacağım," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi hiç sorgulamadan, "o zaman ben de yerde yatacağım." Gülümsedim.

"Yattın mı?" diye sordum yere uzandığım sırada.

"Yattım. Sen?"

"Ben de... O zaman uyuyalım mı?"

"Uyuyalım Eylül. Bu gece senin yıldızlar doldurmuş gökyüzünü..." Kaşlarımı çattım.

"Benim yıldızlar mı?" diye sordum merakla.

"Ben onlara öyle diyorum. Eylül'ün yıldızları. Her gece onları izlediğinin farkında mısın?" Bir kez daha gülümseyip başımı salladım.

"Evet, farkındayım... Eylül'ün yıldızları..." diye mırıldandım onu tekrar ederek.

"Hoşuna mı gitti?" diye sorduğunda sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Bu evrene dair hiçbir şeyi sahiplenememiştim bu zamana kadar, şimdi biri gelmiş tüm yıldızları bana hediye ediyor..." dedim sessizce.

"Bir gün sana tüm evreni hediye edeceğim... Söz."

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım, bir nefes daha. Merih'in sakin nefes alış verişini dinlerken ciğerimde hissettiğim nefes kendi aldığım nefes miydi onunki miydi ayırt edemiyordum. Sanki o an birkaç dakikalığına bir olmuştuk. Sanki o nefes aldıkça ve benim ciğerlerim doluyordu.

"Merih..." dedim sessizce. Uyuyakalmak üzereydim.

"Efendim Eylül?"

"Bana bir masal anlatsana. Senin sesinle uyumak istiyorum."

"Masal mı?"

"Evet... masal."

"Ben masal bilmem ki..." Uyku haliyle sessizce güldüm.

"Sen rasgele bir şeyler anlat, bana masal gibi gelir zaten." Derin bir nefes daha aldı Merih ve anlatmaya başladı.

"Bir zamanlar ormanın derinliklerinde güzel bir kız yaşarmış. Tek mirası yıldızlarmış..."

"İsmi neymiş?" diye sordum kapalı gözlerimle gülümseyerek.

"İsmi şimdilik gizli. Bu kızın evren tarafından kendisine verilmiş bir de koruması varmış. Hep kızı izler, kızın peşinde dolaşırmış. Her hareketinde gözleri kızın üzerindeymiş. Kızın ne yediğini ne içtiğini herkesten iyi bilirmiş. En sevdiği rengi, bir fincan çayı kaç dakikada bitirdiğini... hepsini bilirmiş. Sonra günlerden bir gün kızın karşısına çıkıp, 'Ben sana âşık oldum,' demiş."

"Merih..." dedim anlamayarak, "sen... bana?"

"Kız anlamayarak 'Neden ben?' diye sormuş. Derenin kenarına oturmuşlar, koruma kıza neden ona âşık olduğunu anlatmaya başlamış. Aradan tam yirmi yıl geçmiş ve onlar hâlâ orada oturmuş korumanın kıza âşık olmasının nedenlerini konuşuyorlarmış. Kız o kadar büyüleyiciymiş ki yirmi yıl bile onun âşık olunacak yanlarını saymaya yetmemiş..."

"Bunlar biz miyiz?" diye sordum bir kez daha üsteleyerek.

"İyi geceler Eylül..." diye mırıldandı Merih. Üzülerek iç çektim.

"Hikâye bitti mi?" diye sordum. Cevap vermedi.

"İyi geceler Merih... Ama unutma, senin benim önümde ya da arkamda durmana ihtiyacım yok. Benim beni kurtaracak birine ihtiyacım yok. Yanımda dur, benimle ol, birlikte kurtulalım... Olmaz mı?"

"Olur..." diye fısıldadı Merih, "oldururuz."

Kısa bir sessizlik oldu, birbirimizin sessizliğini dinlediğimiz iki dakikanın sonunda Merih bir kez daha iç çekti.

"İyi geceler Eylül, iyi geceler Eylül'ün yıldızları ve iyi geceler kar taneleri."

"İyi geceler Merih, iyi geceler Merih'in bizi her şeyden koruyacak eldivenleri ve iyi geceler Merih'in güzel kalbi."

Merih sessizce güldü. Telefonu aynı anda kapattıktan sonra avuçlarımın arasına koyup sıkıca kalbime doğru tuttum. Ben âşık mı oluyordum? Peki, Merih? O bana âşık mı olmuştu? Ona baktığımda kendimi görüyordum, ona baktığımda ormanda gezen o geyiğin gözlerini görüyordum ve geyiğe baktığımda kendi gözlerimi görüyordum. Sanki o bendi. Sanki ben oydum ve sanki dünyadaki her şey onu ifade ediyordu bana. Merih'in bana verdiği tanıdıklık hissi

ömrüm boyunca yanımda taşımak istediğim bir histi. Arkamda veya önümde değil... Tam yanımda. Uykuya dalmadan hemen önce yeni doğan güneşe çevirdim gözlerimi ve telefonumu elime alıp Merih'e yazdım:

Bu doğan güneş var ya Merih... Bizim için doğuyor.

Sonra telefonumu kenara koydum ve yerde kıvrılıp uykuya daldım. Ormanda oradan oraya koşuşturduğum geyikli bir rüyanın daha sonuna geldiğimde gözlerimi apaydınlık bir kış gününe açtım. Yanımda duran telefonumu heyecanla elime aldığımda Merih'ten gelen mesajı gördüm.

Günaydın Eylül... Senin yıldızlar dinlenmeye gitmiş.

Gülümseyerek cevap yazmaya başladım:

Parlamak yorucu bir iş, bunu bilmen lazım...

Çevrimiçi... Yazıyor...

Sen bana anlatana kadar bilemem. Söylesene, parlamak yorucu bir iş mi gerçekten? Yoruluyor musun?

Gülümseyerek cevap yazmaya yeltendiğim sırada dışarıda duyduğum çığlık sesiyle yerimden sıçramam bir oldu.

Merih? Çığlık sesini duydun mu?

Çevrimiçi... Yazıyor...

Odanda kal.

Telefonumu alıp hızla odamın kapısına doğru koştum. Koridordaki herkes Asya'nın odasının kapısına toplanmıştı. Korkuyla aralarına daldığımda arkamdan koşan Merih'in sesini duydum.

"Eylül, bekle!"

Odaya kalabalığı aşıp zar zor girdiğimde önce Reva'yı gördüm, çığlık atan oydu.

"Reva?" dedim korku içinde. Başını kaldırdı, dehşet ifadesiyle yüzüme baktı. Sonra onu gördüm... Yerde ilaç kutularının yanında kıvrılmış bedenini...

"Asya..." dedim son gücümle. Merih beni kollarımdan tutarken kendimden geçmek üzereydim. Gözlerim Asya'nın bembeyaz olmuş yüzünde gezerken kalbimin durduğunu hissediyordum.

"Hayır!" diyordu Can Asya'yı kucağına almaya çalışırken.

"Bana bırak!" Korhan araya girip Asya'yı kucaklarken herkes şok içindeydi. Titreyen ellerim Merih'in eldivenli ellerini sıkıca tutarken olanlara anlam veremiyordum.

"Merih..." dedim dehşet içinde.

"Gel benimle." Merih beni kucaklarken gözlerimin kapandığını hissediyordum.

"Çok mutluydu, daha dün çok mutluydu!" Koridorda yere oturmuş ağlayan Kerim'in sesini duyunca gözyaşlarım bir bir akmaya başladı gözlerimden.

"Asya bunu kendine yapmış olamaz..." diye fısıldadım gözyaşları içinde.

"Bunu ona kimin yaptığını bilmiyoruz," dedi Merih sertçe.

"Ne?" Merih gözlerime bakarken beni kendi odasına sokup yatağına yatırdı ve sessizce konuşmaya başladı.

"Bunu ona kimin yaptığını bilmiyoruz Eylül. Daha fazla soru sorma. Sen burada kalacaksın, ben olan biteni öğreneceğim. Tamam mı?"

"Ben burada kalamam!"

"Başka seçeneğin yok."

"Merih!" dedim kolunu tutup onu durdurarak.

"Eylül seninle tartışmak bu dünyada isteyeceğim son şey. Sen burada kalacaksın ve ben gidip her şeyi öğreneceğim."

"Ölmüş müdür?" diye sordum bir anda gözyaşları içinde.

"Bilmiyorum, izin verirsen gidip bakacağım."

"Ölmesin..." dedim çaresizce, "çok mutluydu, ölmek istemiyordu... Lütfen bana en azından yaşayıp yaşamadığını

söyle Merih. Lütfen! Ölmek istemediğine yemin edebilirim..."

"Biliyorum Eylül, o yüzden izin ver de gidip öğreneyim s*ktiğimin olayını. Lütfen... Sana haber vereceğim, merak etme." Çaresizce başımı salladım. Merih saçlarımı okşayıp yataktan kalkarken arkasından onu izliyordum. Odadan çıkarken son kez bana baktı.

"Kapıyı çalan olursa cevap bile verme, yokmuşsun gibi davran."

"Kilitlemeyeceksin, değil mi?"

"Kilitleyeceğim. Birazdan dönerim. Tamam mı?"

"Tamam..." dedim çaresizce. Merih odadan çıkıp üzerime kapıyı kilitledi. Odada bir başıma kaldığım o an neyin içinde olduğumuzu anlayamıyordum. Bildiğim ve emin olduğum tek şey Asya'nın asla ölmek istemeyeceğiydi. Bunu ona biri yapmıştı, birileri... ve onlar her kimse onları tek tek bulacaktık.

Bu doğan güneş vardı ya hani... O gerçekten de bizim için doğmuyormuş.

Ama akşam olduğunda birileri için batacağına adım kadar eminim...

Küçük geyik gecenin bir yarısı uykusunun ortasında korkuyla uyandığında annesini yanı başında buldu. Nefes nefese doğrulup dibinde yattıkları gölden kana kana su içti. Annesinin de peşinden şaşkınlıkla geldiğini görünce gölün kenarına oturup nefeslenmeye çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu annesi. "Kâbus mu gördün?"

Başını salladı küçük geyik.

"Babamı gördüm. Yanarak ölüşünü gördüm anne... Etrafında bir sürü insan vardı. Hiçbiri onu görmedi, hiçbiri onu fark etmedi, hiçbiri ona yardım etmedi. Koskocaman bir yangın nasıl fark edilmez?" Annesi acı içinde yavrusunun yanına oturdu.

"Burası başkasının felaketine kör olanların dünyası yavrum..." dedi. "Alış buna. Eğer bir gün acı çektiğini hissedersen bil ki yapayalnızsın bu dünyada. Ta ki birileri bu düzeni değiştirene kadar..."

Küçük geyik o gece sabaha kadar göl kenarında oturup kendi yansımasını izledi ve bir söz verdi kendi kendine. Bu düzeni o değiştirecekti, bu düzeni değiştiren yola giden ilk taşı o atacaktı yangının ortasına...

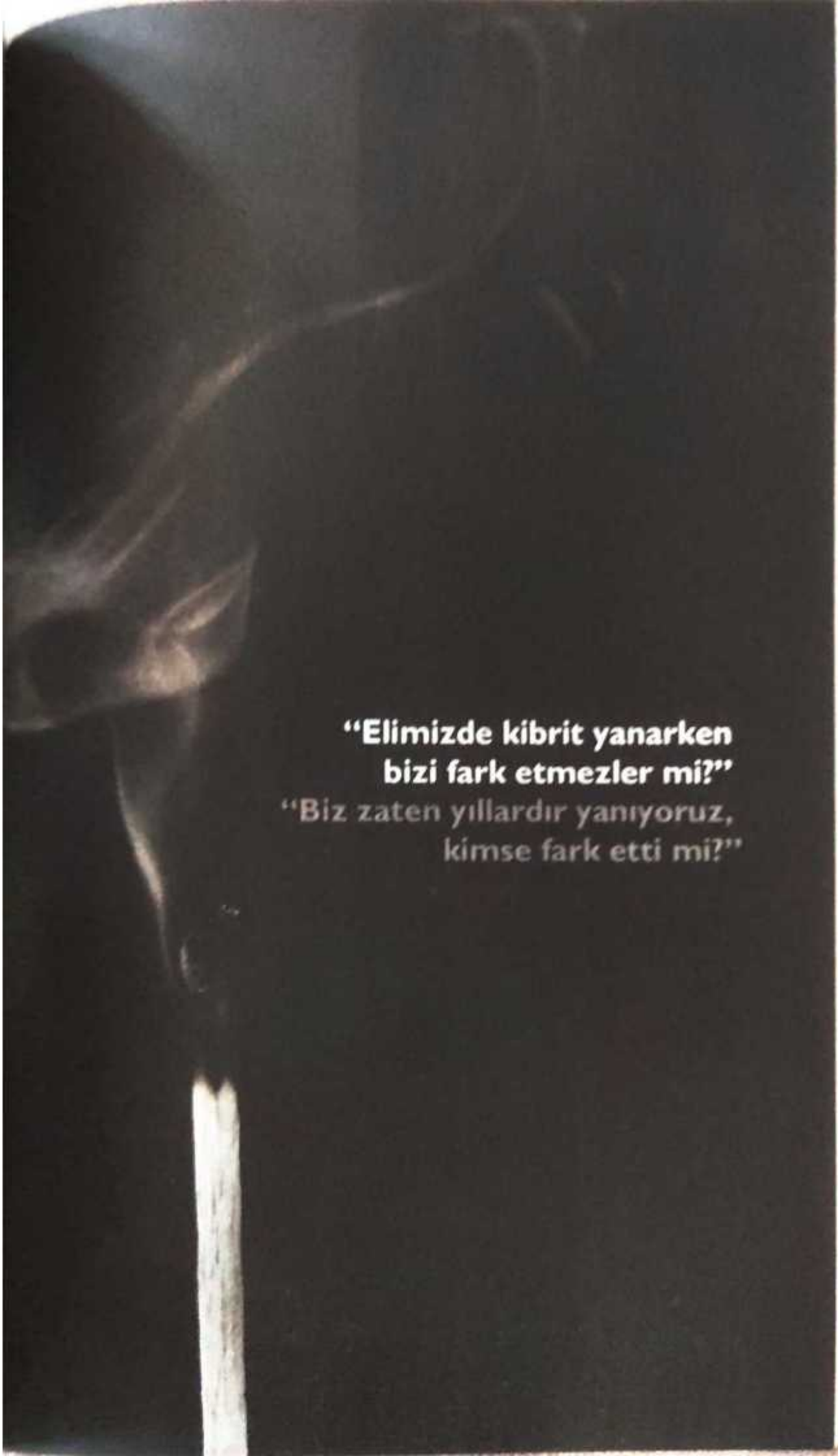
"Elimizde kibrit yanarken
bizi fark etmezler mi?"
"Biz zaten yıllardır yanıyoruz,
kimse fark etti mi?"

XVI.

Kendi Felaketinin Alevleri

Biz zaten yıllardır yanıyoruz, kimse fark etti mi?

Merih'in penceresinin önünde tir tir titreyip ağlarken aklımdan geçen binlerce soruyla kafayı yemek üzereydim.

Ölmüş müdür? diyordu iç sesim bağıra çağıra. İlaçları bıraktığı için mi intihar etti? *Senin yüzünden mi? Sizin yüzünüzden mi?*

"Sus artık!" dedim ellerimi alnıma götürerek. Asya'nın yerde yatan bedeni gözlerimin önünden gitmiyordu. Tek bilmek istediğim yaşayıp yaşamadığıydı, gerisinin şu an için bir önemi yoktu. Sadece onun yaşadığını bilmek istiyordum. Çaresizce beklerken uzaklardan gelen ambulans sesiyle elimi kalbime götürmem bir oldu. Yaşıyor muydu? Hastaneye mi götürülecekti? Tam o an sol elimde sıkıca tuttuğum telefonum titredi.

"Merih Kişisinden Bir Yeni Mesaj" yazısını gördüğüm an titreyen ellerimle telefonumu açtım.

Yaşıyor.

Gözlerim bu tek kelimelik mesajın üzerinde dolaşırken gözyaşlarım ekrana damlamaya başlamıştı bile. Telaşla ona art arda bir sürü mesaj yazmaya başladığım sırada Merih çoktan çevrimdışı olmuştu.

Ne diyorlar?

Olay nasıl olmuş?

Bir şey öğrenebildin mi?

Asya intihar etmiş olamaz, bu imkânsız!

Söyle onlara Merih...

Sonra bahçeye giren ambulansı gördüm ve telaşla bir mesaj daha yazmaya başladım.

Onu hastaneye mi götürecekler? Eğer ilaçlarda farklı bir madde olsaydı onun hastaneye gitmesine izin vermezlerdi, değil mi?

Merih mesajıma cevap vermezken dikkatle bahçeyi izliyordum. Füsun Hemşire'nin eşliğinde Asya'yı sedyeyle dışarı çıkarmışlar ve ambulansa doğru götürüyorlardı. O kadar cansız görünüyordu ki yaşıyor gibi değildi... Füsun Hemşire Asya'ya eşlik ederken hüngür hüngür ağlıyordu. O sırada odanın kapısının açıldığını duyup korkuyla arkamı döndüm.

"Ne oldu!" Merih'e doğru telaşla yürümeye başladım. Merih odanın kapısını kilitleyip perdeleri çekti.

"İntihar ettiğini söylüyorlar. Başka bir şey söyleyecek halleri yok zaten... Asya'yı hastaneye götürdüler. Midesini yıkayacaklarmış."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Merih duvara yaslanıp bir sigara yakarken. Aynı zamanda cebinden boş bir mendil paketi çıkardı. Bana doğru uzatınca alıp içine baktım.

"Bu ne?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"İçinde Asya'nın ilaçlarından var... Kimse görmeden aldım. Bu akşam Korhan, Can ve ben Korhan'ın laboratuvarda çalışan arkadaşıyla buluşacağız. Ona hem kendi ilaçlarımızı hem Asya'nın ilaçlarını verip içeriklerini öğreneceğiz." Paketi Merih'e uzattığım sırada burnumu çektim.

"Ben de geleceğim."

"Eylül, gelmeyeceğini biliyorsun."

"Merih, geleceğimi biliyorsun."

"Şu an bunu konuşmayalım, gerginim. Akşam konuşuruz."

"Akşam konuşuruz dediğin üzerime kapıyı kilitleyip gitmek mi?"

"Evet, aynen öyle Eylül. Akşam konuşmaktan kastım sana iyi geceler dileyip üzerine kapıyı kilitleyip gitmek." Merih'in öfkeli yüzüne aynı öfkeyle baktım.

"Bakma bana öyle," dedi gergin bir sesle. "Ne yapmamı bekliyorsun? İkimiz de Asya'ya birilerinin zarar verdiğini biliyoruz. İkimiz de Asya'yı öldürmeye kalkanların bu binada olduğunu biliyoruz. Gerçekten senin bu odanın dışına çıkmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Pes ederek derin bir nefes aldım.

"Asya'nın odasına girip onu öldürmeye kalkanlar sırf odanın kapısı kilitli diye buraya giremezler mi sanıyorsun?" O an Merih'in yüzünü büyük bir endişenin kapladığını gördüm. Sigarasını küllüğe bastırıp söndürdükten sonra sıkıntılı bir iç çekişle bilgisayarının başına geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yanına otururak.

"Biraz araştıralım bakalım, aynı binada yaşadığımız insanlar kimmiş neymiş... Al bu kâğıdı, sen de not al."

Merih tek tek bu binada çalışan herkesin ismini yazıp araştırırken ben de yanında oturmuş notlar alıyordum. Aldığımız notlara göre kimsede bir anormallik yoktu. Herkes bu sektöre yıllarını vermiş birer sağlık çalışanıydı. Merih alnını ovuşturarak ekranda çıkanları bir bir okurken su ısıtıcısında kaynattığım suyla birer kahve yapıp yanına geri döndüm.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandı.

"Önemli değil, var mı bir şeyler?"

"Dikkat çekici bir şey yok gibi. Sen nasılsın? İyi oldun mu?" diye sorunca başımı salladım.

"Daha sakinim ama bir şekilde Asya'nın nasıl olduğunu öğrenmemiz lazım. Aklım sürekli onda... Bir de şeyde, acaba koridorların güvenlik kameralarının çektiği görüntüleri bir şekilde ele geçiremez miyiz? Eğer Asya'ya bunu biri yaptıysa odasına bir şekilde girmiş olması gerekiyor."

"Biliyorum, aklımda, merak etme. Akşam ilaçları teslim ettikten sonra Can ve Korhan'la görüntüleri de almaya çalışacağız ama çok kolay olacak gibi değil... Üstelik camdan girilmiş de olabilir. Asya'nın odası arka bahçeye bakıyor, orada kamera var mı bilmiyoruz. Üstelik bu konuda rahatlıkla yalan söyleyebilirler..."

"Peki, sana telefonda sorduğum soru hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hangisi?"

"Eğer ilaçlarda farklı bir madde olsaydı Asya'yı böyle rahat rahat hastaneye gönderirler miydi? Sonuçta bu kan tahlilinde ortaya çıkabilecek bir durum. Öyle değil mi?" Merih sıkıntılı bir nefes verdi ve başını salladı. Sonra gözlerini tavana dikti ve istemeye istemeye konuşmaya başladı.

"Peki, ya Asya'yı hastaneye götürmedilerse?"

"Ne?" dedim şok içinde. Merih endişeyle yüzüme baktı ve başını salladı.

"Ona bunu yapan insanlar eğer bu binayı kuran ve yöneten insanlarsa onu hastaneye götürürler mi sanıyorsun Eylül?" Kafayı yiyecek gibi hissettim bir an. Merih'in yüzüne çaresizce baktığım sırada Merih havaya doğru bir küfür savurdu.

"Peki, ne yapacağız?" dedim öfkeyle. "Ne yapabiliriz?" Merih telefonunu çıkarıp bana bir mesaj ekranı gösterdi. Kaşlarımı çatıp okumaya başladım.

Kübra selam... Ben Merih, Merih Uyar. Bu yeni numaram. Sanırım bir arkadaşım kaza geçirmiş ama hangi

hastanede olduğunu bulamıyoruz. Rica etsem hastane kayıtlarından nerede olduğunu öğrenmeye çalışır mısın? Çok önemli. Yurtdışındayım, döndüğümde yemeğe çıkalım.

Mesajı okurken içimde hissettiğim yersiz, aptal bir kıskançlık hissiyle karnımın ağrıdığını hissettim.

"Bu kim?" diye sordum öfkeyle.

"Platonik aşkım. Yıllardır peşimde. Kendisi doktor ve babası da bir hastanede başhekim. Mutlaka bir şeyler bulacaktır..."

"İyi," dedim, "afiyet olsun şimdiden." Merih kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

"Afiyet olsun derken?" diye sordu.

"Yemeğe çıkacakmışsınız ya. Afiyet olsun diyorum." Merih bir anda istemsizce gülümsedi.

"Gerçekten onunla yemeğe çıkacağımı mı sanıyorsun? Bunu yazmasaydım bana yardımcı olmazdı, alttaki mesajı oku."

"Okumayacağım, gerek yok. Ben arkadaşımın hangi hastanede olduğunu kendim bulurum." Telefonumu çıkardım ve arama motoruna girip yakındaki hastaneleri aratıp telefon numaralarını listelettim.

"Eylül. Ne yapıyorsun?" diye sordu Merih anlam vermeye çalışarak.

"Arkadaşımı arıyorum."

"Kızın cevabını okusaydın keşke bir... Benim için birkaç yerle görüşüp öğreneceğini yazmış. En fazla on beş dakikaya öğrenmiş oluruz."

"Ben ondan öğrenmek istemiyorum," dedim omuz silkerek. Hastanelerden birini aradım ve telefonu kulağıma koydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Merih bir kez daha anlam vermeye çalışarak.

"Alo, ben Bolu Medisky Hastanesinden Ertuğrul, nasıl yardımcı olabilirim?" Telefondan gelen sese karşılık cevap verdim.

"Ertuğrul Bey merhaba..." diye konuşuyordum ki Merih telefonu elimden aldı.

"Kapat Ertuğrul, canımı sıkma," diyerek telefonu kapattı ve telefonu masaya koyup bana döndü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu bir kez daha.

"Asıl sen ne yapıyorsun? İstediğin zaman telefonumu elimden alıp konuştuğum insanların yüzüne kapatamazsın," dedim öfkeyle.

"Tamam, özür dilerim, bu da benim hatam. Sana haber on beş dakika sonra gelecek diyorum, inatla gidip önüne gelen saçma sapan numaraları arıyorsun Eylül."

"Çünkü kıskanıyorum!" dedim bir anda öfkeyle. Merih'in yüzündeki gergin ifade yerini tekrar belli belirsiz bir gülümsemeye bıraktı.

"Beni kıskanıyor musun?" diye sorduğunda bunun hoşuna gittiği belliydi.

"Evet ve hakkımda ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne düşünüyormuşum?" diye sordu.

"Seni platonik aşkından ufacık bir mesajla bile kıskanacak kadar takıntılı biri olduğumu düşünüyorsundur..." Merih gülerek omuz silkti.

"Ben seni hastanenin çağrı merkezinde çalışan adamdan kıskandım, farkındasın, değil mi?" Kaşlarımı çatarak baktım yüzüne.

"Sen beni kıskandığın için mi telefonu elimden alıp kapattın?"

"Evet. Birinin seni kıskanabileceğine bile inanmıyorsun, değil mi?" dedi hayran hayran yüzüme bakarken. Başımı önüme eğip derin bir iç çektim.

"Bunları sonra konuşalım mı Merih? Asya bu haldeyken ve nerede olduğunu bile bilmiyorken bunları konuşmak içime sinmiyor." Merih o sırada hayranlıkla beni izlemeye devam ediyordu.

"O kadar güzel bir ruhun var ki..." diyerek iç çekti beni izlerken. Yüzümü incelerken gözleri dolmuştu.

"Gözlerin doldu," dedim şaşkınlıkla.

"Sana karşı hissettiğim duygularla başa çıkamıyorum..." Başını masaya yasladı ve bir süre bana bakmamaya çalıştı. O an sol gözümden bir damla yaş aktığını hissettim. Birinin bana bakarken gözlerinin dolması hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Elimi Merih'in omzuna koydum.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım.

"Ne için?" dedi başını kaldırmadan.

"Var olduğun için."

Tam o an Merih'in telefonu titredi. Merih başını kaldırıp telefonunu eline aldı ve gelen mesajı açtı. Heyecanla Merih'in telefonuna eğildim. Mesajı aynı anda okuduk.

Kübra Soyman:

Merih selam! Yemek sözünü sana unutturmayacağım. Ama bir yanlışlık olmuş olabilir mi? Babamla da abimle de ayrı ayrı iletişime geçtim, aratmadığım yer kalmadı ama ismini verdiğin arkadaşının hiçbir yerde kaydı görünmüyor. İsminin doğruluğundan emin misin?

"Allah kahretsin..." diye mırıldandı Merih öfkeyle.

"Ne yapacağız şimdi? Kızın durumunu gördük, hastaneye gitmezse zaten ölür!" Merih sabırsızca ayağa kalktı ve pencerenin önüne doğru gidip bahçeye göz attı.

"Onu oraya götürmüş olabilirler mi?" diye sordu uzaklara bakarken.

"Nereye?" dedim anlamaya çalışarak.

"Kırmızı Bölge'ye... Ameliyathane vardı, gördün..." Başımı sallayarak yanına yaklaştım.

"Peki, oraya götürülse kayıtlarda çıkmaz mı?" Merih başını salladı.

"Adamlar bir şeyler karıştırıyorlar, bu çok belli, oraya götürüp kayıt açmadan gayet de midesini yıkayabilirler."

"Onun ölmesini istemiyorlarsa onu neden öldürmeye kalktılar peki?" dedim öfkeyle.

"Bir şeyleri kurcaladığımızı biliyorlar..."

"Yani sadece bize gözdağı vermek için mi yaptılar diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum..." Başımı bahçeye doğru çevirdim. Yağan karın tam o saniye hızlandığına şahit oldum. Merih de ben de orada durmuş yapabileceğimiz her şeyi sorguluyorduk. Gidebileceğimiz her yolu, her yönü hesaplıyorduk. Benim yapmak istediğim tek şey buradan koşarak çıkıp o binaya girip Asya'yı oradan alıp götürmekti. Oysa bunu yapamayacağımızın farkındaydım...

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum çaresizce.

"Üzgünüm ama hiçbir şey..." dedi Merih. "En azından akşamı beklemek zorundayız."

"Alıp götürülen ben olsaydım şimdi ne yapardın Merih? Akşamı mı beklerdin?" dedim öfkeyle. Merih'in yüzünün kasıldığını gördüm.

"Bir daha seni o durumda hayal etmeme sebep olabilecek tek bir cümle dahi kurma Eylül. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, bunu biliyorsun. Eğer burada tek olsaydım herkes için kendi canımı tehlikeye atardım ama eğer şimdi

çıkıp gider ve kendi canımı tehlikeye atarsam seni de yalnız bırakmış olacağım, anladın mı? Benim tek derdim sensin."

"Ama Asya orada yaşamaya çalışırken burada oturup bekleyemeyiz..."

"Onu öldürecek kadar aptal değiller," dedi Merih sertçe. "Ailesinin Asya'yla ne kadar ilgili olduğunu biliyorlar. Onu öldürüp arka bahçeye gömemezler, bunun farkındalar. Onu buraya sağ salim getirmek zorundalar. Sana söz veriyorum; hava karardığında gidip o binaya gireceğim. Söz veriyorum..." Başımı çaresizce Merih'in göğsüne yasladığımda Merih kalın hırkası ve eldivenli elleriyle beni sıkıca sardı. Gözlerimden akan birkaç damla yaş yere düşerken titriyordum.

"Ve artık seni de götürmek zorundayım. Lanet olsun ki seni de götürmek zorundayım..." Merih'in cümlesini duyduğum an şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Hani götürmeyecektin? Hani beni buraya kilitleyecektin?" diye sordum şaşkınlıkla. Merih çaresiz bir öfkeyle yüzüme bakıyordu.

"Söylediğin gibi, kapının kilidini açamayacaklarını düşünmem bir aptallıktı. Seni burada tek bırakamam, seni yanımdan ayıramam... Bir saniye bile." Gözyaşları içinde Merih'in yüzünü izliyordum. Merih öfkeyle bana arkasını dönüp havaya doğru bir küfür daha savurdu.

"Merih..." dedim titreyen sesimle.

"Eylül..." dedi Merih karşılık olarak, onun da sesi titriyordu.

"Kendin için hiç korkmuyor musun?" diye sordum. Başını salladı.

"Korkmuyorum," dedi. "Beni bu dünyada korkutabilecek tek şey senin zarar görme ihtimalin. Ona da ben izin vermeyeceğim, merak etme."

Savaşmaktan yorgun düşmüş gibi yatağına oturdu. Ben de yorgun ve titrek adımlarla ona doğru ilerleyip yanına oturdum. Elimi uzattım, eldivenli ellerinden birini tuttum. Merih birbirini tutan ellerimizi izlerken ben onun yüzünü izliyordum.

"Kırmızı Bölge'ye giden yollar çok da karanlık değil," diye mırıldandım, "ama Korhan'ın arkadaşıyla buluşmak için ormanın en kuytu köşelerinden birini seçmeliyiz. Bu karanlıkta oraya nasıl gideceğiz?" Merih burnunu çekti.

"Kibrit kutum yanımda olacak. Birkaç dakikada bir kibrit yakıp önümüzdeki yolu izleyip söndüreceğiz..."

"Elimizde kibrit yanarken bizi fark etmezler mi?" diye sordum merakla, Merih başını kaldırdı.

"Biz zaten yıllardır yanıyoruz, kimse fark etti mi?" dedi. Başımı önüme eğdim. Haklıydı.

Bu dünyada kendi felaketinin alevleri içinde yanan milyarlarca insan vardı, kimse onları fark etmiyordu. Biz de onlardandık işte. Hiçbir gülümsemesi içten olmayan, gözü hep uzaklarda bir yerlere dalan, asla normal hissetmeyen ama anormal de hissetmeyen, ne olduğunun bilinmezliğinde oradan oraya savrulan, kanatlarını göremediği için kendisini çirkin sanan birer tavus kuşuyduk.

Yıllarca yandık, bir kez olsun fark edilmedik.

Ve sana bir şey söyleyeyim mi? Bu satırı sen yazdın, ben değil.

Küçük geyiğin geceler boyunca tek düşündüğü babasının nasıl öldüğüymüş. Yemek yemez, su içmez sadece bunu düşünürmüş. Büyüdükçe tek derdi babasının ölümüne sebep olan ateşi yakanlardan intikam almakmış. Bir gün annesinin yanına gitmiş ve kardeşlerinin duyamayacağı bir sesle konuşmaya başlamış.

"Babamı öldüren ateş neredeydi anne?" diye soruvermiş bir anda.

"Şuradaydı..." demiş annesi başıyla uzakları göstererek. Küçük geyik başını kaldırmış, annesinin gözlerini takip etmiş ve içinden çığlıklar gelen o binayı görmüş.

"Ateş orada mı yanıyordu?" diye sormuş intikam dolu bir sesle.

"Evet yavrum..." demiş annesi.

Küçük geyik bir karar vermiş o an. Yemin etmiş gökyüzüne; babasını öldürenleri bulacak, onlardan intikamını alacakmış.

Ağzımızda küllerle yanmaya gidiyoruz.

XVII.

Karanlığa Bir Kibrit Yakmak

Ağzımızda küllerle yanmaya gidiyoruz...

Saat gece 01.30'u gösterdiğinde ben, Merih, Korhan, Can, Kerim, Mehmet ve Reva arka bahçedeydik. Hepimiz Asya'nın acısını içimizde yaşarken gözlerimizin kızarıklığı bizi ele veriyordu. Ceplerimizde birer kibrit kutusu vardı karanlık bizi içine hapsederse diye... Ve yanımızda ilaçlarımız, kanımızda ne olduğunu öğrenebilelim diye.

"Dün gece hiçbiriniz ilaçlarınızı içmediniz, değil mi?" diye sordu Merih ormana doğru yürüdüğümüz sırada.

"Hayır..." diye mırıldandım sessizce.

"Hayır, ben içmedim."

"Ben de..."

"Ben de."

"Ben de içmedim."

"Ben de içmedim..."

"Peki, kendini kötü hisseden var mı?" dedi Merih fısıldayarak.

"Hepimiz kendimizi kötü hissediyoruz ama bu ilaçlardan mı yoksa Asya'nın durumundan mı bunu ayırt edemiyoruz bence," diye mırıldandım. Merih başını salladı. Birlikte ölüm sessizliği içinde ormana girdik. Sessizce ilerlerken Kırmızı Bölge'ye doğru giden yolun soluna saptık.

"Buradan mıydı?" diye sordu Merih Korhan'a.

"Evet, Hazım yolun sonunda bizi bekliyor olmalı... Birkaç yüz metre ileride, tam olarak yerini bilmiyorum."

"Çok karanlık değil mi?" diye sordu Reva titrek bir sesle. Merih cebinden bir kutu kibrit çıkardı, karanlığa doğru bir kibrit yaktı. Yol biraz olsun aydınlandı ve birkaç saniye sonra kibrit sönerken tekrar karardı.

"En azından önümüzü gördük..." diye mırıldandı Mehmet sessizce. Ağır ağır ormanda ilerliyorduk ki Kerim sessizliği fısıltıyla bozdu.

"Aklıma takılan bir şey var..."

"Ne?" dedi Merih bir kibrit daha yaktığı sırada.

"Buraya ilk geldiğimizde güvenlik sistemlerini övüyorlardı. Asla dışarı çıkamayacağımızı anlatıyorlardı. Ormanın ortasındayız, gecenin bir vakti dışarı çıkıp ormana dalıp gidiyoruz. Arka bahçede güvenlik olmadığı için bunu kolayca yapabiliyoruz, bu biraz saçma değil mi?" Merih'in kaşları çatıldı.

"Saçma..." diye mırıldandı ve olduğu yerde durdu. Hep birlikte durup onu izlemeye başladık.

"Peki, ya bizim bunu yapmamızı istiyorlarsa?" dedi Merih şüphe içinde. "Ya birilerinin istediği şey bizim o binadan çıkıp bu ormana girip bir şeyleri çözmemizse?"

"Kimin?" dedi Korhan anlam veremeyerek.

"Birisi bize yardım ediyor... Birisi bizim görmezden gelinmemizi sağlıyor, güvenliklerden kurtulmamızı sağlıyor... Yoksa bu kadar kolay çıkıp gelemezdik ormana. Haksız mıyım?" Birkaç saniye düşündükten sonra gözlerimin önüne Füsun Hemşire'yi kaç gece güvenlik odasında oturup güvenlikçilerle sohbet ederken gördüğüm aklıma geldi.

"Füsun Hemşire..." dedim sessizce. Merih bana baktı.

"Çoğu gece güvenlikçilerle sohbet ediyor, tam bizim çıktığımız saatlerde. Bunu bilerek yapıyor olabilir mi?"

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Can. Sesi kısılmıştı, muhtemelen ağlamaktan bu haldeydi.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki, ya tüm bunlar bir tuzaksa?" dedi Korhan. "Ya bizi bir tuzağa çekmeye çalışıyorlarsa? Ve biz adım adım o tuzağa çekiliyorsak, bunu kendi isteğimizle yapıyorsak?" Can öfkeyle Korhan'a döndü.

"Artık tuzağa çekildiğimizi de bilsek oraya gitmek zorundayız. Asya ellerinde..."

"Gitmek zorundayız," dedim ben de aynı öfkeyle. Merih uzanıp elimi tuttu.

"Gideceğiz, eğer gelmek istemeyen varsa tam şu an buradan geri dönsün. Başımıza ne gelirse gelsin oraya gidip Asya'yı almak zorundayız." Ona hayranlıkla baktım. Merih'in yüzünü izlerken gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Ağzımızda küllerle yanmaya gidiyoruz..." diye fısıldadı Korhan.

"Benim umurumda değil," diyen Can bizi bırakıp ormanda ilerlemeye başladı.

"Benim de," diye mırıldandım.

"Benim de..." dedi Reva.

"Benim hiçbir şey umurumda değil."

"Benim de."

"Bu dünyada beni korkutabilecek hiçbir tuzak yok, şimdi yola devam edelim. Kalmak isteyen kalsın, gelmek isteyen gelsin."

Hep birlikte yola devam ederken Korhan Reva'nın elini tutmuş arkamızdan geliyordu.

"Çoğu gece güvenlikçilerle sohbet ediyor, tam bizim çıktığımız saatlerde. Bunu bilerek yapıyor olabilir mi?"

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Can. Sesi kısılmıştı, muhtemelen ağlamaktan bu haldeydi.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki, ya tüm bunlar bir tuzaksa?" dedi Korhan. "Ya bizi bir tuzağa çekmeye çalışıyorlarsa? Ve biz adım adım o tuzağa çekiliyorsak, bunu kendi isteğimizle yapıyorsak?" Can öfkeyle Korhan'a döndü.

"Artık tuzağa çekildiğimizi de bilsek oraya gitmek zorundayız. Asya ellerinde..."

"Gitmek zorundayız," dedim ben de aynı öfkeyle. Merih uzanıp elimi tuttu.

"Gideceğiz, eğer gelmek istemeyen varsa tam şu an buradan geri dönsün. Başımıza ne gelirse gelsin oraya gidip Asya'yı almak zorundayız." Ona hayranlıkla baktım. Merih'in yüzünü izlerken gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Ağzımızda küllerle yanmaya gidiyoruz..." diye fısıldadı Korhan.

"Benim umurumda değil," diyen Can bizi bırakıp ormanda ilerlemeye başladı.

"Benim de," diye mırıldandım.

"Benim de..." dedi Reva.

"Benim hiçbir şey umurumda değil."

"Benim de."

"Bu dünyada beni korkutabilecek hiçbir tuzak yok, şimdi yola devam edelim. Kalmak isteyen kalsın, gelmek isteyen gelsin."

Hep birlikte yola devam ederken Korhan Reva'nın elini tutmuş arkamızdan geliyordu.

"Özür dilerim..." diye fısıldadı arkamızdan, "saçmaladım." Kimse ses çıkarmadı.

Merih karanlığa bir kibrit yaktı o sırada. Bir kibrit daha ve bir kibrit daha... Yol birkaç saniyeliğine gözümüzde netleşirken uzakta farları sönük bir araba gördük.

"Bu o," diye fısıldadı Korhan, "Hazım. Siz burada bekleyin, ben ilaçları ona verip geleyim. Bunu özür olarak kabul edin..."

Korhan ceplerimizdeki ilaçları alıp Reva'nın alnına ufak bir öpücük kondurduktan sonra koşarak ilerideki arabaya gitti. Karanlıkta güç bela onu izliyorduk. Arabanın camından içeriye doğru ilaçları uzattı ve bize doğru koşmaya başladı. Yanımıza gelir gelmez hiç vakit kaybetmeden Kırmızı Bölge yoluna döndük.

"Sonuçlar ne zaman belli olacakmış?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama gider gitmez çalışmaya başlayacakmış. En kısa sürede haber verecektir..."

Sessiz adımlarla Kırmızı Bölge'ye doğru ilerledik. O sırada Merih'in eldivenli elini tutmak beni öyle huzurlu ve güvende hissettiriyordu ki âdeta evimde gibiydim. Ona baktım, gözleri bana çevrildi. Karanlıkta yanan bir kibritin yolumuzu aydınlatmasından daha aydınlatıcıydı bakışları. Bu dünyada olabileceğim birçok şey vardı ama en güzeli onunla yan yana olmaktı, karşı karşıya olmaktı, bir arada olmaktı.

"Korhan haklı, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandım diğerlerinin duyamayacağı bir fısıltıyla.

"Hangi konuda?"

"Ağzımızda küllerle yanmaya gidiyoruz..." diye fısıldadım. Merih bana acı içinde gülümsedi.

"Senin için her şeyi yaparım," dedi sessizce. Elimi daha sıkı tuttu, elini daha sıkı tuttum.

"Biz buradayız..." diye fısıldadı, "ve bunlar yaşanıyor..."

Dolan gözlerim içimdeki korkunç hisleri dışarıya akıtırken Kırmızı Bölge'ye gelmiştik. Binanın arka bahçesinde durup öylece binaya bakıyorduk. Merih son bir kez bana baktı. Gözlerim gözlerine çevrilirken felaketimize doğru ilerlediğimizi hissediyordum. Sanki girişimiz vardı ama çıkışımız olmayacaktı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Merih başıyla kapalı camlardan birini gösterirken. "Camı kırmamız gerekecek."

"Hazırız," dedi Can ve cebinden çıkardığı büyük makasla cama öfkeyle vurdu. Bu sırada öfkesi içine sığmıyordu.

"Tamam, bana bırak," dedi Merih, Can'ın elindeki koca makası aldı ve Can yere eğilip soluklanırken camı kırdı. Elimi Can'ın omzuna koydum.

"Onu bulacağız..." diye fısıldadım. "Gerekirse biz de kaybolacağız ama onu bulacağız." Can dolu gözleriyle başını salladı.

"Hadi," dedi Merih.

Karanlık binaya doğru bir kibrit daha yaktı. İçeriyi gördük, felaketimize doğru birer birer adımlarımızı atıp içeri girdik. Koridorun ortasında durduk, bağırışların tam ortasında, bir kaosun içinde öylece etrafa bakındık. Elimi kalbime götürdüm.

"Lütfen," dedim içimden camdan görünen gökyüzüne doğru, "yak ışıklarımızı."

Yanmasını istediğim ışıklar somut ışıklar değildi, içimizin ışıklarının yanmasını istiyordum. İçimizdeki karanlığın aydınlanmasını istiyordum ve acı bir masumiyetle mutlu olmak istiyordum. "Oh be!" demek istiyordum, yatağıma girip huzurla uyumak istiyordum, *onun* ellerini tutmak istiyordum.

"Aynı şekilde dağılıyoruz, bu sefer sadece Asya'yı arıyoruz... Asya'ya dair en ufak bir ipucu bulan gelip diğerlerine de haber versin. Hazır mıyız?"

"Hazırız..."

"Hazırız."

"Hazırız Merih."

"Hazırız."

"Her şeyden çok hazırız..."

"Hazırız," dedim kendimden emin bir sesle. O sırada gözlerim camdan dışarıya kaydı. Onu gördüm uzaklarda, ormanın derinliklerinden çıkagelen geyiği... Orada duruyordu, bizi izliyordu. Başını kaldırdı, sanki beni yanına çağırıyordu. Etrafında dönmeye başladı. Korkuyordu, sanki içine sinmeyen bir şeyler vardı. Ben korkuyla onu izlerken Merih beni elimden tutup koridora doğru çekti. Geyik ardımda kalırken kendimi odaların kapılarını zorlarken buldum.

"Midesini yıkamış olmalılar, onu odalardan birine mi koymuşlardır? Yoksa yoğun bakım gibi bir yerde midir?" diye sordum adapte olmaya çalışarak.

"Her yere bakıp göreceğiz..."

Bina kapkaranlıktı, sadece odalardan gelen bağırış sesleri dolaşıyordu koridorlarda. Tek tek odaların kapılarını zorladığımız sırada odalardan gelen seslerden birine kulak verdim.

"Gidin buradan..." diyordu ses, Merih'i durdurup elimle kapıyı gösterdim,

"Dinle," dedim. Merih durdu, karanlık koridorun ortasında elimi tuttu ve kapıya kulak verdik birlikte.

"Gidin buradan!" diye bağırdı ses bir kez daha acı içinde, "Biz de böyle gelmiştik! Gidin!"

İnsanlar bir felaketin ortasına düştüklerinde kaçıp giderler, değil mi? Biz kalıp o felakete sarılmayı seçtik. Merih

ellerimi sıkıca tutarak beni o kapının önüne çekti. Kapıya doğru konuşmaya başladı.

"Siz kimsiniz?" dedi; "Gitmezsek ne olacak?"

"Gidin buradan!" diye bağırdı adam bir kez daha acı içinde. "Gidin buradan!"

"Neden?" Merih öfkelenerek bağırdığında eldivenli ellerimi uzatıp ağzını kapattım. Tam o sırada arkamızdan gelen sesle irkildik.

"Merih, Eylül!" dedi Mehmet nefes nefese, "Asya'yı bulmuş olabiliriz. Eksi ikiye inmemiz gerek... Herkesi çağırdım."

Birlikte koşarak merdivenlere yöneldiğimizde Merih bir saniye bile elimi bırakmak istemiyordu. Beni sıkı sıkı tutuyor dibinden ayırmıyordu. Koşarak merdivenleri inip kendimizi eksi ikide bulduğumuzda koridora tek girişin acil çıkış kapısından olduğunu gördük, kapıyı açıp koridora girdiğimizde bağırış sesleri azaldı. Burada sadece biz vardık. Ben, Merih, Reva, Korhan, Can, Mehmet ve Kerim.

"Ne oldu? Nerede?" diye sordu Merih onlara doğru yürürken. Koridordaki bir kapının önünde durmuş kapının üzerindeki küçük camlı bölmeden içeriyi görmeye çalışıyorlardı.

"İçeride yatan biri var!" dedi Can öfkeyle. "Ve size yemin ederim elleri Asya'nın ellerine çok benziyor!"

"Bakayım!" dedim heyecanla ve Can kenara çekilirken küçük bölmeden içeri baktım. Sadece elleri görünen bu kız gerçekten de Asya'ya çok benziyordu.

"Tırnakları bile aynı... Bu Asya olmalı," dedim.

"Çekilin..." Merih bizi kenara çekip bir eliyle elimi tutarken diğer eliyle kapıyı zorlamaya başladı. Kapı açılacak gibi değildi. Anahtarla değil şifreyle kilitlenmişti. O sırada Merih kapıdan geri çekilip şifreye yöneldiğinde koridorda bir

sessizlik oldu. O sessizlik anında bir kilit sesi duyuldu. Doğrulup korku içinde birbirimize baktık.

"Bu ses neydi?" dedi Reva korkuyla.

"Kapı kilidi..." dedim sessizce.

"Ama hangi lanet kapının kilidi?" Mehmet telaşla kapıları denerken Merih'in gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı.

"Acil çıkış kapısının kilidi..." dedi, "buraya girdiğimiz kapının..."

"Ne?" Korhan şok içinde kapıya doğru ilerledi. Kapıyı zorladı fakat kapı gerçekten de kilitlenmişti. Çaresizce etrafımıza bakındığımız sırada olan bitene anlam verebilecek bir halde değildim. Merih elimi bırakmadan benimle birlikte acil çıkış kapısına doğru yöneldi.

"Bizi buraya kilitlediler mi?" diye sordu Reva çaresizce.

"Evet," dedi Korhan, "üstelik bu akıllı kapı... Elektrikle çalışıyor, dışarıdan kartla açılıyor. Biz buraya girerken ise sonuna kadar açıktı bu lanet kapı."

"Buraya geldiğimizin farkındalardı, bizi buraya onlar getirdi!" Kerim öfkeyle konuşurken Merih acil çıkış kapısını zorluyordu.

"Açılmayacak," diye fısıldadım. Merih bana döndü, çaresiz bir öfkeyle gözlerime baktı.

"Seni buraya getirmemeliydim," dedi öfkeyle.

"Tek mesele benim burada olmam mı?" diye bağırdım gözyaşları içinde, "Burada sen de varsın, onlar da var! Tek sorun benim burada olmam mı?" Merih elleriyle yüzünü kapattı ve öfkesini dindirmeye çalıştı. Elini bırakıp Reva'lara doğru yürüyordum ki hızla peşimden gelip elimi tuttu.

"Bir daha sakın..." dedi öfkeyle, "elimi bırakma. Ne yaşadığımızın farkında mısın? Neyin içine düştüğümüzün farkında mısın?

"Sen de bir daha sakın dünyadaki tek önemli insan benmişim gibi davranma. Tamam mı?" Cevap vermedi. Herkes çaresizce bu koridordan bir çıkış yolu ararken içten içe buradan çıkamayacağımızın da farkındaydık.

"Telefonu çeken var mı?" diye sordu Merih cebinden telefonunu çıkarırken. Hepimiz tek tek telefonlarımızı çıkarıp kontrol ettik.

"Çekmiyor..." diye fısıldadım, "Eksi ikinci kattayız. Çekeceğini de sanmıyorum."

"Sanırım kimsenin telefonu çekmiyor?" diye sordu Merih bir kez daha.

"Çekmiyor..." dedi Korhan hayal kırıklığı içinde.

"Ne yapacağız peki?" dedi Mehmet.

"Koridordaki odaların kapılarını açmaya çalışalım, belki işimize yarayacak bir şeyler buluruz... Can, sen de bu odanın camını kırmayı dene. Camı kırarsak belki kapıyı içten açabiliriz."

"Tamam..." Hep birlikte koridordaki kapılara yöneldiğimizde Merih hâlâ elimi bırakmıyordu. Koridor karanlığa yakın loş ışıklarla biraz olsun aydınlanıyordu ama birbirimizi zar zor görebiliyorduk. Birkaç kapıyı zorlayan ama sonuç alamayan Reva koridorda yere oturmuş sessizce ağlıyordu.

"Yanına gidebilir miyim?" diye sordum Merih elimi bırakmadan kapılardan birini zorlarken.

"Hayır..." dedi tekdüze bir sesle, "birazdan birlikte gideriz." Koridorda tam on iki tane kapı vardı. Bir tanesini bile açamamıştık. Tam pes etmek üzereydik ki Can içeride Asya'nın olduğunu düşündüğümüz odanın camını kırmayı başardı.

"Merih!" diye seslendi. Merih elimi bırakmadan Can'a doğru yürürken Can'ın elleri kan içinde kalmıştı.

"Ellerin!" dedim korku içinde. Merih de aynı telaşla Can'a bakıyordu. O sırada Mehmet boynundaki atkıyı çıkarıp bize fırlattı.

"Ellerini sarın. Odaya girebilirsek belki sargı bezi bulabiliriz..." Ben Merih'in ellerini birkaç saniyeliğine bırakıp Can'ın ellerini sararken Merih beni kolumdan tutuyordu.

"Dayanmaya çalış," dedi Merih Can'a bakarak.

"Ellerim umurumda değil," diye mırıldandı Can, "kapıyı açalım yeter..."

"Sen de dikkat et..." diye fısıldadım Merih ellerini kapının cam bölmesinden içeri sokarken. Merih başını sallayarak oraya yöneldiğinde bu sefer ben onun kolunu tutuyordum. Birbirinden ayrılması imkânsız bir bütün haline gelmiştik sanki. Merih birkaç dakikalık uğraş sonunda kapıyı açtığında hepimiz umut dolu bir şokla kapının önüne toplanmıştık. Merih kapıyı iterek sonuna kadar açtı.

"Asya!" Can içeri doğru koşarken Merih'e döndüm.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım. "Onu bulduk."

"Ve kendimiz kaybolduk," diye fısıldadı Korhan arkamızdan. Merih öfkeli bir nefes aldı ve elimi tutup beni odanın içine doğru çekti. Asya yatakta yatmış ve birkaç makineye bağlanmıştı. Yüzü renkli görünüyordu, aslına bakarsanız uyuması dışında gayet iyi görünüyordu. Can Asya'nın başında ellerini tutarken ben saçlarını okşuyordum.

"Asya... Hadi uyan!" Can Asya'nın başında ağlayarak yalvarırken Merih beni çekerek odanın içindeki dolapların önüne getirdi.

"Belki buradan bir şeyler bulabiliriz," dedi odadaki herkese. Can Asya'nın başında ağlarken biz hep birlikte dolapları karıştırmaya başladık. Kapıları açmamız için işe yarayabilecek her şeyi yerde topluyorduk. O sırada Reva bulduğu sargı

bezlerini alıp Can'ın yanına gitti. Can elindeki atkıyı çoktan çıkarıp yere atmış, Asya'nın ellerini tutuyordu.

"Gel, ellerini saralım..." dedi şefkatli bir sesle. Reva Can'ın ellerini sararken Mehmet Merih'e elindeki değişik ameliyat aletini gösteriyordu.

"Bu ne bilmiyorum ama kapıları açmamıza yardım edebilir."

"Gidip denesenize..." Mehmet ve Kerim birlikte koridora çıkarlarken başımın döndüğünü hissediyordum. Merih dolap kapaklarını bir bir açarken hissettiğim yoğun baş dönmesiyle dolap kapaklarından birine tutundum. Merih korkuyla bana döndüğünde gözlerimi kapatmıştım.

"Eylül!" dedi korkuyla; "İyi misin?" Gözlerimi açıp titreyen ellerime baktım.

"Ellerin titriyor..." Merih endişeyle beni ellerimden tutup odadaki koltuklardan birine yatırırken nefes almaya çalışıyordum.

"Su var mı odada?" diye bağırdı Merih korku içinde.

"Eylül iyi misin?" Reva korkuyla başıma gelirken Korhan telaşla odanın içinde su arıyordu.

"Buldum!" dedi masadaki bir şişe suyu eline alırken.

"İyiyim," demeye çalıştım, "bir anda bir şey oldu... Başım döndü, terledim, ellerim titremeye başladı."

Reva kaşlarını çatarak söze girdi: "Bunlar çekilme belirtileri."

"Ne belirtileri?" Merih endişeyle sorarken gözlerimi aralamaya çalıştım.

"Psikiyatristler buna çekilme diyor veya yoksunluk belirtileri... Vücudunun bağımlılık geliştirdiği bir ilacı bir anda kullanmayı bırakırsan vücut böyle tepkiler verebiliyor. Benim de sabahtan beri başım dönüyor."

"İlacın içinde ne olduğunu bile bilmiyoruz." Korhan öfkeyle söylenirken Merih başımı eliyle kaldırıp elindeki bir şişe suyu dudaklarıma doğru tuttu. Suyu zar zor içtim.

"İyiyim..." diye fısıldadım, "siz beni bırakın, kapıları açmaya çalışın. Ben birkaç dakika yatarsam geçer..."

"Seni bırakmayacağımı biliyorsun."

"Buradayım, bana hiçbir şey olmayacak Merih."

"Sen kal..." dedi Korhan Merih'in omzuna dokunarak, "biz gidip deneyeceğiz." Merih gözlerini kırparak Korhan'a teşekkür ederken Korhan ve Reva yanımızdan kalkıp koridora çıktılar.

"Hadi, kapat gözlerini."

"Boğuluyor gibi hissediyorum..." diye fısıldadım sol gözümden bir damla yaş akarken.

"Sana söz veriyorum buradan çıkacağız Eylül. Seni buradan bu gece çıkaracağım. Hepimizi..." Merih ellerini saçlarıma götürürken odanın diğer köşesinden gelen sesle birlikte gözlerimi açtım.

"Eylül... Can..." Asya zar zor konuşurken tüm baş dönmelerimi, titremelerimi unutarak doğrulmaya çalıştım. Can Asya'ya doğru eğilmiş şok içinde onu izliyordu.

"Asya!" dedi gözyaşları içinde.

"Dikkat et..." Merih beni dikkatli bir şekilde kaldırdı.

"Uyandın..." diye fısıldadım titreyen sesimle. Uykuyla uyanıklık arasında açıp kapattığı gözleriyle bize bakıyordu.

"Kolumdaki..." diye fısıldadı, "serumu çıkarın... lütfen..."

"İçinde ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Merih endişeyle.

"Çıkarın..." Asya zar zor konuşurken Merih dikkatli bir şekilde Asya'nın koluna açtıkları damar yolundan serumu çıkardı.

"Beni..." diye kekeledi zar zor, "uyu... uyutuyorlar..." Üçümüz de korkuyla beklerken Asya birkaç dakika boyunca yatağın içinde kendine gelmeye çalışıp durdu. Gözlerini açıyordu ama sonra istemdışı kapatıyordu. En sonunda yaklaşık on dakika sonra gözlerini açmayı başardığında baygın bakışlarla bize baktı.

"Bana ne oldu?" diye sordu güçlükle. "Size ne dediler?"

"İntihar ettiğini söylediler," dedim nefes nefese. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Asya şok içinde ağlamaya başladı.

"Ne oldu orada Asya, anlat bize." Merih ilgiyle Asya'ya doğru eğilirken bir eliyle de belimden tutarak ayakta durmama destek oluyordu.

"Ben intihar etmedim," dedi gözyaşları içinde; "Ben kendi ilaçlarımı bile içmeden uyuyacaktım. Birisi odama geldi... Kim olduğunu bilmiyorum. Tek hatırladığım kapıyı açmamla yüzüme bir mendili yapıştırması bir oldu. Yeşilçam filmlerindeki gibi."

"Sana eter mi koklattı?"

"Sanırım... Çünkü bilincimi kaybetmişim. Gözlerimi açtığımda..." deyip öksürdü ve devam etti, "buradaydım. Birkaç kere uyanmaya çalıştım ama gözlerimi sadece birkaç saniye açık tutabiliyordum. İki kere kolumdaki serumun değiştirildiğini gördüm. Konuşmaya çalıştım, konuşamadım. Başımdaki insanları tanıyamadım, bulanık görüyordum çünkü... Ama birinin sesini tanıdım... Hepimizin tanıdığı biri..."

"Kim?" diye fısıldadım korkuyla. Asya dolu gözlerini gözlerime çevrildi. Titreyen dudaklarını bir kez daha araladı:

"Füsun Hemşire..."

"Ne?" dedim şok içinde. Asya başını salladı.

"O kadında bir şeyler olduğunu biliyordum, biliyordum!" Can öfkeyle doğrulurken Asya uzanıp yavaşça Can'ın elini tuttu.

"Sakin ol..." diye fısıldadı. Melih'e dönüp baktım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum Can Asya'ya sarılıp sakinleşmeye çalışırken.

"Bu gece buradan çıkacağız Eylül, tek bildiğim bu."

"Aklında bir plan var mı?" Merih gözlerimin içine uzun uzun baktı ve acı içinde başını salladı.

"Aklımda korkunç bir plan var..." diye fısıldadı. Kaşlarımı çattım.

"Ne yapacağız?" diye sordum korkuyla. Merih beni elimden tuttu. Odadan çıkarıp koridorda kapıları açmaya çalışan Mehmet, Kerim, Reva ve Korhan'ın yanından çekip uzaklaştırdı ve koridorun çıkış kapısının önüne getirdi.

"Buradan çıkacağız..." dedi kararlı bir sesle.

"Nasıl çıkacağız? Kapı sadece dışarıdan kartla açılmıyor mu?" Merih acı içinde yüzüme bakarak gülümsedi.

"Bir yöntemi daha var..." Merih'in bahsettiği yöntemin korkunç bir noktaya gideceğini biliyordum ama nasıl bir şey olduğunu asla tahmin edemiyordum. Korkuyla gözlerimi dikerek onu dinlemeye koyuldum:

"Sana babamdan bahsetmiş miydim? Ünlü iş adamı Hasan Uyar..." dedi alaycı bir sesle, "Türkiye'deki en ünlü güvenlik sistemlerini üreten şirketlerin sahibi. 'Kalibu' markası da onlardan biri."

"Kalibu?" dedim anlamayarak, Merih başıyla kapıyı işaret etti. Başımı kapıya doğru çevirdim ve kapının kulpunun altında yazan "Kalibu" yazısını gördüm.

"Bu kapıları babanlar mı üretiyor?"

"Kapıyı değil, sadece kilit sistemini... Babamın şirketine bağlı küçük bir şirket sadece. Kilit sisteminden tam olarak haberdarım, az önce Asya'nın odasının kapısını da bu şekilde açabildim. Eğer bu kapının üzerindeki de bir cam bölme

olsaydı ve onu kırabilseydik belki bunu da dışarıdan açabilirdim. Ama bu kapının herhangi bir yerinden dışarıya ulaşma imkânımız yok..."

"Peki, ne yapacağız? Ne yapabiliriz? Nasıl çıkabiliriz buradan?" Merih titrek bir nefes aldı.

"Bu kilit sistemleri genelde hastanelerde ve okullarda kullanılıyor. Yani çok sayıda insanın bulunduğu yerlerde... Kapılar şifreyle ya da kartla açılıyor, elinde şifre ya da kart yoksa kilitli kalıyorsun."

"Bizim kaldığımız gibi."

"Bizim kaldığımız gibi..." diye tekrar etti cümlemi, "fakat..." deyip durdu Merih. Söyleyeceği cümleyi söyleyip söylememekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Fakat?" dedim soran gözlerle ona bakarken.

"Fakat tabii ki, her güvenlik sisteminde olduğu gibi bunun da kendi kendine açıldığı istisnalar var."

"Yani?" dedim merakla.

"Yani... Eğer içerideki canlıların canları tehlikedeyse kapı kendi kendine açılıyor..."

"Anlamadım," dedim. Kafam karışmıştı. "Kapı bizim canımızın tehlikede olduğunu nasıl anlayacak?" Merih bakışlarını bana çevirdi. Gözlerime uzun uzun baktı.

"Burayı yakacağız Eylül," dedi bir anda. Şok içinde yüzüne baktım.

"Ne?" dedim dehşet dolu bir sesle.

"Eğer yangın varsa, kapı açılıyor. Bu kadar basit."

"Doğru ya... Bunlar böyle çalışıyor..." dedim titreyen sesimle. Bir süre kapıyı izledim. Merih elimi daha sıkı tutarken derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Peki, ya sadece ufak bir ateş yaksak, olmaz mı?"

"Olmaz," dedi Merih; "eğer kapılar ufak bir ateşle açılsaydı her yerde her gün hırsızlık ve kaçırılma haberleri okurduk.

Hiçbir şirketin, hastanenin veya okulun güvenliği bu kadar zayıf olmayacağı için hayır."

"Yani kapı dumanın miktarına göre mi açılıyor?"

"Evet," dedi Merih, "kapı duman miktarına göre çalışıyor, duman miktarından içeride gerçekten yangın olduğunu anlayabiliyor ve ona göre açılıyor." Yutkundum ve korkuyla Merih'e baktım.

"Yani... bizim gerçekten de burayı yakmamız gerekiyor, öyle mi?"

"Öyle... Buradan çıkabilmek için burayı yakmamız gerekiyor Eylül."

Gözlerinin içine baktım, sorgulamadım, hayır demedim, diretmedim. Başımı salladım.

"Tamam," dedim sonsuz bir güvenle, "yakalım burayı."

O an fark ettim ki bizim en başından beri geldiğimiz yer ormanın diğer tarafındaki o bina değildi. Bizi getirmek istedikleri yer aslında burasıydı, tam içinde bulunduğumuz binaydı. Mesele hiçbir zaman orayla ilgili değildi, mesele hiçbir zaman Kar Küresi tabelasının altında yaşananlar değildi. Asıl mesele burasıydı, gerçek hikâye buradaydı, gerçek kar küresi burasıydı, biz de o kar küresinin içindeki figürlerdik. Donduk, altüst olduk ve artık ısınmak zorundaydık. Isınmak, karları eritmek, kar küresinin camlarını kırıp çıkmak zorundaydık.

Ceplerimizde kutu kutu kibritler, etrafımız kapkaranlık ve biz burayı yakmak zorundaydık... Karanlığı aydınlatmak, buzları çözmek, kilitleri açmak zorundaydık.

Donarak girdiğimiz bu binadan yanarak çıkmak zorundaydık.

Belki de söyleyip durduğumuz gibi, ***ağzımızda küllerle yanmayı istemek zorundaydık...***

Aşk iç çekişlerimizden artakalan bir buğudur.
Buğu dağılınca, sevgililerin gözlerinin önünde tutuşan bir aleve dönüşür...[5]

Küçük geyik o gece annesiyle konuştuktan sonra yola çıkmıştı. O binadaki insanları acı içinde bağırtan kim varsa babasını öldüren yangını başlatan da oydu. Kararlıydı; onları bulacak, onlarla yüz yüze gelecekti. Binaya yaklaşmıştı ve tam o sırada binanın içinde o kızı görmüştü. Camın iç kısmında duran kız çaresiz ve korkmuş görünüyordu. Kızı o tehlikeli binada gören küçük geyik korkuyla cama doğru koşmuştu fakat kız ve arkadaşları çoktan binanın içinde kaybolmuştu. Geyik ne yapacağını bilememenin çaresizliğiyle oradan oraya koşarken tek istediği kızın oradan kurtulmasıydı...

Karşımdaki yangın bana beni hatırlatıyordu...

XVIII.

Artık Eve Dönemezsiniz

Karşımdaki koca yangın bana beni hatırlatıyordu...

"Yani ateş mi tek çözüm?" Sessizliği bölen cümle Reva'dan geldi. Hep birlikte Asya'nın yatağının başında oturmuş buradan nasıl kaçacağımızın planını konuşuyorduk.

"Evet, tek çözüm ateş," dedi Merih tekdüze bir sesle. Başımı kaldırdım, gözlerim Merih'in gözleriyle buluştu ve ona cesur bir bakış attım.

"Peki, ya kapılar açılmazsa?" Korhan'ın sorusuyla gözlerimi Merih'in gözlerinden ayırdım.

"O zaman burada kalırız..." diye mırıldandım.

"Ve ölürüz," diye ekledi Merih, "yangın olmasa da burada kalır ve ölürüz. Kurtulmamızın tek yolu burayı yakmak. Ama bunu hepinizin istemesi lazım..."

Herkes çaresizce birbirine bakarken bir kişinin bile hayır demesi tüm planı bozacaktı, yalvaran gözlerle onları izlediğim sırada ilk cevap Asya'dan geldi.

"Ben varım..." dedi zar zor; "yakalım burayı."

"Ben de varım."

"Ben de. Zaten yanmışız yanacağımız kadar."

"Ben de..."

"Beni de sayın."

"Beni de."

Herkes teker teker planı kabul ederken gözlerimin dolduğunu hissettim. Onları beraberimizde nasıl bir sona çekiyorduk bilmiyordum fakat sonlarının kötü olmasından çok korkuyordum. Merih başını sallayarak cebindeki kibrit kutularını çıkardı.

"Yakabileceğimiz her şeyi kapının önüne yığacağız. Sonra yakıp koridorun en uzak noktasına geçip bekleyeceğiz. Korhan, Can, Kerim ve Mehmet. Siz bana yardım edin, eşyaları kapıya taşıyalım. Reva ve Eylül, siz de Asya'yı kaldırıp koridorun en uzağına geçin. Bizi bekleyin..." Başımı sallayarak Asya'ya yöneldiğimde çocuklar koltukta duran battaniyelere doğru ilerliyorlardı. Merih kolumu tuttuğunda ona doğru döndüm.

"Dikkatli ol..." diye fısıldadı, başımı salladım.

"Ve sana söz veriyorum, seni buradan çıkaracağım..." diye ekledi. Dolu gözlerimle bir kez daha başımı salladım.

"Biliyorum," dedim sessizce. Merih istemeye istemeye benden uzaklaşıp çocukların yanına geçerken bir kez daha Asya'ya döndüm.

"İyi misin?" diye sordum. Asya doğrulmaya çalışırken başını salladı.

"İyiyim... Sen iyi misin?"

"İyi olacağız... Hadi gel, kalkalım..." Asya'nın bir kolundan ben tutuyordum, bir kolundan da Reva... Onu dikkatlice kaldırıp birer koluna girerek birlikte kapıya yöneldik.

"İyisin, değil mi?" diye sordu Reva endişeyle. Asya başını salladı.

"İyiyim, hafif bir mide bulantısı var sadece... Siz beni boş verin, kussam da bayılsam da planı durdurmayacağız." Onu

yavaş yavaş yürütüp koridorun en sonuna ulaştırdığımızda Reva'ya döndüm.

"Siz burada bekleyin, ben gidip onlara bakayım..."

"Dikkatli ol!" İkisinin de aynı anda kurduğu cümle beni duygulandırırken başımı salladım.

"Siz de dikkatli olun. Bir şey olursa bana seslenin..."

"Merak etme."

O sırada Merih ve diğer çocukların ellerinde battaniyelerle, kâğıtlarla ve peçetelerle kapıya yaklaştığını gördüm. Ellerinde ne var ne yoksa kapının önüne bıraktılar.

"Bunlar yeterli olacak mı?" diye sordum yanlarına ulaştığımda.

"Umarım..." diye mırıldandı Merih, "Sen Reva'ların yanına geç Eylül... Ateşten olabildiğince uzak dur." Gözlerimi devirerek başımı kaldırdım.

"Ateşten olabildiğince uzak dur dediğin yer elli metre ötesi..."

"O zaman elli metre ötede dur Eylül," dedi Merih sert bir sesle.

"Hayır," dedim, "oraya seninle birlikte gideceğiz. Sen gelene kadar buradayım." Merih öfkeli bir nefes aldıktan sonra cebindeki kibrit kutularını çıkarıp herkesin eline birer tane tutuşturdu.

"Bari biraz geride dur..." diye mırıldandı öfkeyle.

"Tamam..." dedim ve bir adım geriye gittim.

"Biraz daha geri..." deyince bir adım daha geriye gittim.

"Biraz daha..."

"Merih, daha fazla gitmeyeceğimi biliyorsun." Merih öfkeyle derin bir nefes verdi ve bana arkasını dönüp çocuklarla konuşmaya başladı.

"Battaniyeleri ucundan köşesinden her yerinden yakmamız lazım. Yoksa ateş çabuk söner... Hazır mısınız?"

"Peki, ya ateş beklediğimizden fazla büyürse ve biz kapı açılmasına rağmen buradan çıkamazsak?" diye sordu Mehmet.

"Bir sürü ihtimal var, bu da onlardan biri. Bunu göze almak zorundayız..." Hiç kimse sesini çıkarmadı. Sonra Merih kibrit kutusunun içinden bir kibrit çıkardı. Karanlığa bir kibrit yaktı, her zaman yaptığı gibi.

"Çıkar bizi buradan..." diye fısıldadı kibritin ucundaki minik ateşe. Sonra kibriti yerdeki ince battaniyenin ucuna doğru tuttu. Kibrit battaniyeyi yakmadı.

"Neden yakmadı?" diye sordum korkuyla.

"Yanana kadar deneyeceğiz..."

O sırada Korhan, Can, Kerim ve Mehmet de farklı köşelerde battaniyeleri yakmaya çalışıyorlardı. Korkuyla ama umutla onları izliyordum. Önce Merih'in önündeki battaniye yanmaya başladı yavaş yavaş.

"Yandı..." diye fısıldadım. Merih geri çekilmeyip battaniyenin üzerindeki peçeteleri yakmaya başladı. O sırada Korhan'ın önündeki battaniye de alev aldı. Duvarda duran ahşap tabloya doğru bir adım attım, onu duvardan söküp Merih'in alevleri büyüyen battaniyesinin üzerine bıraktım.

"Geri çekil!" dedi Merih korkuyla beni arkasına iterken. O sırada Merih'in battaniyesinin alevleri o kadar büyümüştü ki Mehmet ve Can'ın önüne bile sıçramıştı.

"Buraya birkaç şey daha atmamız lazım!" dedi Merih ter içinde, Mehmet koşarak odaya daldı ve ateşe atmak için birkaç paket sargı bezi getirip onları paketlerinden çıkarıp yere attı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Korhan; "Bayağı büyüyecek gibi!"

"Şimdi koridorun en sonuna geçip kapıların açılmasını bekleyeceğiz." Merih beni kolumdan sıkıca tutup koridorun

sonuna yürürken diğerleri de hızla peşimizden geliyordu. Burnuma gelen duman kokusuyla öksürmeye başladım.

"İyi misin?" diye sordu Merih endişeyle.

"İyiyim. İyi olacağım. İyi olacağız..."

Koridorun en sonuna ulaştığımda Merih elimi tutup yanıma geçti. Asya, Can, Reva, Korhan, Mehmet, Kerim, Merih ve ben koridorun en sonundaki duvara yaslanmış karşımızdaki yangını izliyorduk. Yangın giderek büyüyordu ama kapı hâlâ açılmamıştı.

"Yoksa kendimize bir mezar mı kazdık alevlerden?" diye mırıldandı Korhan. Hiç kimse cevap vermedi. Alevler büyüdü, büyüdükçe karşımda bir göl varmış gibi kendi yansımamı gördüm karşımdaki yangında.

Karşımdaki koca yangın bana beni hatırlatıyordu...

"Nefes almakta zorlanan bir ben miyim?" diye sordu Asya elini boğazına götürürken. O sırada art arda tam üç kere öksürdüm. Merih elimi daha sıkı tuttu.

"Açılması lazımdı," dedi öfkeli bir sesle, "dumanlar yeterli mi değil?" Sonra elimi bırakıp ateşe doğru yürümeye başladı.

"Merih!" dedim korkuyla. "Nereye gidiyorsun?"

"Alevleri büyütmem lazım, sonra hepimiz yanarak olmasa da zehirlenerek öleceğiz!" Merih hızla yangının hemen yanındaki odaya daldığında peşinden koşmaya başladım.

"Eylül diğerlerinin yanına geri dön!" dedi Merih öfkeyle.

"Yanımızda zaten!" dedi arkamızdan gelen ses, Can'ın sesi. Hepsi buradaydı, hepsi peşimizden gelmişti. Merih önce birkaç saniye duraksadı, hepsinin peşimizden gelmesine şaşırdığı belliydi. Sonra eliyle duvardaki dolabı gösterdi.

"Sökmemiz lazım..." dedi zar zor, "ateşe bir parçasını bile atsak yetecektir!" Hiç tereddüt etmeden dolabın kapaklarını

açıp zorlamaya başladılar. O sırada Reva ile birlikte yatağın çarşafını kaldırıyorduk.

"Ucundan tut!" dedim nefes nefese. Çarşafı çekiştirip ateşe doğru attığımızda alevler bir anda yükseldi.

"Kapağı elimle sökebilirim!" Mehmet öksüre öksüre kapağı zorlarken Can vidaları sökebilecek bir şeyler arıyordu.

"Geri çekilin!" Merih elinde bir şişe sıvıyla alevlere doğru yürürken korkuyla koluna yapıştım.

"Ne bu?" diye sordum.

"Alkol olmasını umuyorum." Merih şişenin kapağını açıp eldivenlerinden birini çıkardı, eldivenine alkol olduğunu düşündüğü sıvıyı döküp alevlerin içine attı. Alevler katbekat artarken içimi büyük bir korku kapladı.

"Eğer on saniye içinde kapı açılmazsa bu alevler bizi öldürür," dedi tekdüze bir sesle.

"On..." dedi,

"Dokuz... Sekiz... Yedi..." Başımı çevirip gözlerinin içine baktım, önümüzdeki alevlerin yansıması Merih'in gözlerindeydi.

"Altı... Beş..."

"Sana âşık oluyorum," diye fısıldadım.

"Dört..."

"Kapı açıldı!" Korhan'ın telaşlı sesini duymamız ve Merih'in kolumu tutup beni alevlerin yanından kapıya doğru itmesi bir oldu. Beni kapının önüne bırakıp diğerlerini dışarı doğru çekiştirirken öksürmekten konuşamıyorduk. Alevler merdivenlere yayılacaktı, buradan hemen çıkmak zorundaydık.

"Diğerleri!" dedim korkuyla. "Binanın içindekileri burada bırakamayız!" O sırada uzaklardan bir yerden gelen itfaiye sesini duydu kulaklarım.

"İtfaiye geliyor!" dedim heyecanla. Merih kolumu tuttu, beni merdivenlere doğru sürüklerken diğerleri de öksüre öksüre peşimizden geliyordu.

"İtfaiye bahçede, yangın üst katlara çıkmadan onlar çoktan alt katı söndürmüş olur. Bizim tek yapmamız gereken buradan kaçmak..." Hızlı adımlarla merdivenleri koşarak çıktık, nefes almak dünyanın en zor eylemiydi o an. Öksürmekten göğsüm acıyordu ama kendimi o kadar rahatlamış hissediyordum ki bu hissi nefes almaya tercih ederdim. Binaya girdiğimiz camdan dışarı çıktığımızda nasıl çıktığımızın farkında bile değildim.

"Buradan uzaklaşmamız lazım!" Merih beni kolumdan tutup ormanın içine çekerken diğerleri de koşarak peşimizden geliyordu.

"Artık koşamıyorum!" diye bağırdı Asya nefes almaya çalışarak. Can durup Asya'yı kucaklarken Merih telefonunun ışığını açmıştı. Ormanın içinde beş dakika kadar ilerledikten sonra göl kıyısında durduk.

"Burada biraz dinlenelim... Sonra devam ederiz... Eylül, iyi misin? Herkes iyi mi?" Herkes yere oturmuş nefes almaya çalışırken Merih hâlâ ayakta duruyordu.

"İyiyim..." diye fısıldadım nefes nefese. Kendimi zar zor gölün kenarına atıp ellerimi uzattım ve gölden aldığım suyla yüzümü yıkadım. Hepsi teker teker yanıma gelip ellerini yüzlerini yıkarken kendimi yere attım. Karların üzerinde uzanmış gökyüzüne bakarak sakinleşmeye çalışıyordum.

Karanlık bir ormanın ortasında, alev alev yanan bir binanın iki yüz metre ilerisinde karların üzerine uzanmış nefes nefese gökyüzünü izliyorduk. Merih yanımda yatıyordu ve gözleri üzerimdeydi. Başımı ona çevirdim, gözlerimi kırptım.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadım, "sen olmasaydın oradan çıkamazdık..." Merih öfkeyle gökyüzüne çevirdi gözlerini.

"Ben olmasam oraya girmezdiniz de..." dedi kendine kızarak. Eldivenli elimi uzattım ve yanağına dokundum.

"Sen olmasaydın gerçekleri öğrenmeye bu kadar yaklaşamazdık."

O sırada Korhan'ın telefonu art arda titremeye başladı. Korhan telefonunu çıkarıp bir yandan öksürüp bir yandan ekrana bakıyordu. Sonra telaşla doğruldu. Bir ekrana bir bize baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Merih kaşlarını çatarak.

"Hazım mesaj attı..." dedi, "ilaçları incelemişler..." Merih telaşla doğrulurken koluna tutunarak ben de doğruldum. Hepimiz oturmuş Korhan'ın ne diyeceğini merakla bekliyorduk.

"Bi-bize verdikleri i-i-ilaçlar..." dedi Korhan kekeleyerek, "ilaçların içinde olması gereken maddeler yok."

"Ne var?" dedi Merih şok içinde.

"Hiçbir antidepresanda ve antipsikotikte kullanılmayan, daha önce hiç denenmemiş bir ton madde bulmuş... Maddeleri ortaya çıkarması biraz zaman alacakmış."

"Yani?" dedim korkuyla.

"Yani Hazım diyor ki... Bu ilaçları bize sadece üzerimizde denemek için veriyorlar. Bizi birer denek olarak kullanıyorlar. Üstelik vücuda hiç de hafif etkileri olmayan, iç organlarımızı mahvedebilecek ağırlıkta ilaçlar, hangi organa nasıl etki edeceğini görmek için bizi kullanıyorlar."

Kimse tek bir kelime dahi edemedi. Başımı Merih'in gözlerine çevirdim. Gözleri gözlerimle buluştuğunda Merih'in gözlerinde ilk defa korku gördüm. Kendisi için değil, benim

için korkuyordu. Ne yapacağımızın çaresizliği bir yana dursun, vücudumuzun görmüş olabileceği zararı tahmin edemiyordum.

"Bize ne vermiş olabilirler?" diye fısıldadı Asya.

"Bize bunu neden yapmış olabilirler?" Reva'nın sesi tir tir titriyordu.

"Neden biz?" dedi Mehmet şaşkınlık içinde.

"Buradan kaçıp gitsek, kendimizi bir hastaneye atsak vücudumuzda ne var ne yok ortaya çıkarsalar ve ne kadar zarar gördüysek bizi tedavi etseler olmaz mı?" diye sordu Kerim.

"Peki, ya diğerleri?" dedim sessizce. "Onları burada bırakabilecek miyiz gerçekten?"

"Polise gidip olan biten her şeyi anlatacağız..." dedi Can öfkeyle.

O sırada Merih asla konuşmuyordu; bildiği, düşündüğü bir ton şey vardı. Bakışları göle çevrilmişti. Ben de bakışlarımı göle çevirdim ve gölün karşısında ağaçların arasında geyiği gördüm her zamanki yerinde. İki ağacın arasına saklanmış bizi izliyordu. Gözleri benimle buluştuğunda başını kaldırdı. Gözlerimin dolduğunu hissettim, sanki tüm cevaplar ondaydı.

"Kırmızı Bölge'de bir sürü insan var..." dedi Merih, "hiç kimse mi kaçamadı? Hiç kimse mi polise gidemedi? Bunun bir sebebi olmalı..."

"Peki, ya o kadın? Her şey iyi güzel diye konuşan o kadın kimdi?"

"Onlardan biri..." diye mırıldandı Merih hayal kırıklığı içinde.

"Peki, sizce bahçede gördüğünüz ölüler... onların ölüm sebepleri bu ilaçlar mıydı?" Asya'nın titreyen sesi kulaklarıma ulaştığında kalbimde büyük bir acı hissettim.

için korkuyordu. Ne yapacağımızın çaresizliği bir yana dursun, vücudumuzun görmüş olabileceği zararı tahmin edemiyordum.

"Bize ne vermiş olabilirler?" diye fısıldadı Asya.

"Bize bunu neden yapmış olabilirler?" Reva'nın sesi tir tir titriyordu.

"Neden biz?" dedi Mehmet şaşkınlık içinde.

"Buradan kaçıp gitsek, kendimizi bir hastaneye atsak vücudumuzda ne var ne yok ortaya çıkarsalar ve ne kadar zarar gördüysek bizi tedavi etseler olmaz mı?" diye sordu Kerim.

"Peki, ya diğerleri?" dedim sessizce. "Onları burada bırakabilecek miyiz gerçekten?"

"Polise gidip olan biten her şeyi anlatacağız..." dedi Can öfkeyle.

O sırada Merih asla konuşmuyordu; bildiği, düşündüğü bir ton şey vardı. Bakışları göle çevrilmişti. Ben de bakışlarımı göle çevirdim ve gölün karşısında ağaçların arasında geyiği gördüm her zamanki yerinde. İki ağacın arasına saklanmış bizi izliyordu. Gözleri benimle buluştuğunda başını kaldırdı. Gözlerimin dolduğunu hissettim, sanki tüm cevaplar ondaydı.

"Kırmızı Bölge'de bir sürü insan var..." dedi Merih, "hiç kimse mi kaçamadı? Hiç kimse mi polise gidemedi? Bunun bir sebebi olmalı..."

"Peki, ya o kadın? Her şey iyi güzel diye konuşan o kadın kimdi?"

"Onlardan biri..." diye mırıldandı Merih hayal kırıklığı içinde.

"Peki, sizce bahçede gördüğünüz ölüler... onların ölüm sebepleri bu ilaçlar mıydı?" Asya'nın titreyen sesi kulaklarıma ulaştığında kalbimde büyük bir acı hissettim.

"Muhtelemen," dedi Merih, "muhtemelen..." diye tekrarladı bir kez daha...

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum ısrarla. Merih başını kaldırıp gökyüzüne baktığında hepimiz ondan bize bir yol göstermesini bekliyorduk.

"Eve dönebilecek miyiz?" dedi Reva. Merih cevap vermedi, kimse konuşmadı. Ormanı fırtınanın gürültülü sesi kapladı ve tam o an arkamızdan bir ses duyuldu.

"Artık eve dönemezsiniz..." dedi ses. Füsun Hemşire'ydi bu, arkamızda durmuş dolu gözlerle bizi izliyordu. O an gözlerinde gördüğüm kararlılık bana gerçekten de artık eve dönemeyeceğimi hissettiriyordu.

Artık eve dönemeyecektik, biliyordum.

Gözlerim karşıdaki geyiğin gözleriyle buluştu bir kez daha. Bana başıyla ormanın ardını işaret etti sanki. Alevleri gösterdi. Gözleri, "Orayı sen mi yaktın?" der gibiydi. Başımı salladım, "Ben yaktım," dedim kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla. Uzun uzun baktı bana, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Küçük geyik saatlerce binanın etrafında dönüp durdu, içeri girecek büyük bir boşluk aradı fakat bulamadı. Sonra bir an binadan yükselen dumanları gördü, bina dumanlar altında kaldığında içindeki acıyla bir adım geri çekildi.

"Yangın..." dedi korkuyla, "ateş."

Yoksa babasının ölümü gibi mi olacaktı kızın sonu? Geyik korkuyla ne yapacağının çaresizliğiyle ormanın içinde koştururken kızın ve arkadaşlarının binadan çıktıklarını gördü. Onları göle kadar takip edip onlar bir yere oturunca gölün tam karşısına geçti. O sırada kızla göz göze geldi.

Alevleri gösterdi. Gözleri, "Orayı sen mi yaktın?" der gibiydi. Kız başını salladı, "Ben yaktım," dedi kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla. Uzun uzun baktı kıza, sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Sanki bu kız da babasını öldüren ateşi yakanlardan intikam almak istiyordu.

Sanki bu kız geyiğin ta kendisiydi...

Dibe battık, farkındasın değil mi?

XIX.

Su ve Ateş

Su hiçbir zaman ateşten korkmaz.

Bir kibrit bir kâğıt yakar, o kâğıt bir ağıt yakar ve tüm dünya alev alır. Ateş bazen ısıtıp yakmaz insanı, üşüttükçe üşütür. İnsan alevlerin ortasında durup donabilir bazen, kar yığıntılarının altında sıcacık hissedebilir ve karanlıkta görebilir aydınlıkta göremediği her şeyi... Hayat bu.

"Neden?" diye sordu Merih hemşirenin gözlerinin içine bakarak. "Bunu bize neden yaptınız?" Hemşire dolu gözlerle bize doğru bir adım atar atmaz Merih, Can, Korhan, Mehmet ve Kerim ayağa fırlayıp önüne geçtiler.

"Yaklaşma," dedi Merih öfkeyle.

"Sakin olun çocuklar..." Hemşirenin sesi titriyordu, gözlerinden damla damla yaşlar süzülüyordu.

"Aslında kimsin, bize ne verdiniz ve bunu neden yaptınız?" Merih olabilecek en sert ses tonuyla sorularını sıraladığında hemşire ellerini kaldırmış onları sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ben Füsun Hemşire..." dedi çaresizce. "Kim olduğumu sanıyorsanız ben oyum çocuklar. Ben size hiçbir şey yapmadım. O binada o çalışanlar arasındaki tek masum benim belki de... Evet, her şeyden haberim var fakat yeni haberim oldu ve hiçbir şeyi durduramıyorum. İlaçları bir kere vücudunuza

aldınız ve onların deneme süresi tamamlanana kadar sesimi çıkaramazdım çünkü tamamlanmadan bırakılırsa çok büyük zarar göreceksiniz, size verdikleri maddelerin yol açtığı hasarı iyileştirecek ilaçlar da bir tek bu adamların elinde. O yüzden sesimi çıkaramadım..."

"Bize ne verdiler?!" diye bağırdı Merih bir kez daha öfkeyle. "Her şeyi anlatacaksın."

"Sakin ol Merih," dedi Füsun Hemşire gözyaşları içinde.

"Anlatmazsan hiçbirimiz sakin olmayacağız, anladın mı?" diye bağırdı Can öfkeyle.

"Tamam, tamam! Sakin olun... Bu insanlar... Kar Küresi'nde çalışanların hepsi büyük bir ilaç firmasına bağlılar. Hepsi Türkiye'nin en büyük ilaç firmasının kurucuları. Tek amaçları dünyaya bir hastalık yayıp bu hastalığın ilacını üreten ilk firma olmak. Bunu yapabilmek için önce sizi hasta edecekler, sonra sizi iyileştirecekler... Size verdikleri ilaçlar neredeyse zehir." Dehşet içinde ayağa kalktım. Hepimiz bir bir ayağa kalkmış dehşetle onu dinliyorduk.

"Kırmızı Bölge'dekilerin hepsi başarıyla hasta edilmiş insanlar," dedi titreyen sesiyle. "Şimdi onların üzerinde ilaçlar deniyorlar. Bazıları ölüyor, bazıları iyileşme belirtileri gösteriyor..."

"Bu hastalık... ne kadar kötü?" dedim titreyen sesimle.

"Çok kötü..." dedi gözyaşları içinde.

"Peki, bu insanların aileleri bunları arayıp sormuyor mu? Biz hepimiz ailelerimizle konuşabiliyoruz, ya birimiz ailemize bu durumu anlatırsa, bundan korkmuyorlar mı?"

"Korkmuyorlar... çünkü Kar Küresi'ndeki kimsenin ne olup bittiğinden haberi yok. Haberi olanı Kırmızı Bölge'ye alıp onları aileleriyle ilgili tehdit ediyorlar. Hepsinin odasında ailelerini izleyebilecekleri birer ekran var. Eğer oradan

kaçmaya çalışırlarsa, birine haber vermeye çalışırlarsa ailelerinin öldürüleceğini biliyorlar..."

"İçerideki herkes bağırıyor, yardım istiyor. Bu yeterince birine haber vermeye çalışmak sayılmaz mı?" dedi Merih.

"Gördükleri tedavi yüzünden acı çekiyorlar, bu yüzden bağırıyorlar. Hem orası bir ruh hastalıkları hastanesi olduğu için kimse oradan gelen seslere kulak asmaz... Asmıyor da."

"Peki, ya biz? Bize ne olacak şimdi?" dedim titreyen sesimle.

"Kar Küresi'ne döneceksiniz. Size verdikleri ilaçları kullanmayacaksınız. Sizi hasta etmelerine izin vermeyeceksiniz, bazı vücutlarda verilen hastalık virüsü işe yaramıyor. Eğer hasta olamıyorsan seni evine yolluyorlar, bu kadar basit."

"Ama biz az önce onların hastanesini yaktık," dedi Merih öfkeyle. "Öylece geri mi döneceğiz?"

"Hastaneyi kimin yaktığını bilmiyorlar," diye karşılık verdi Füsun Hemşire. "Siz oraya her gittiğinizde sizden önce gidip tüm güvenlik kameralarını kapattım. Her akşam oraya gidip hastaları kontrol etmem ve bilgisayar sistemine durumlarını girmem gerekiyor... Bunu yaparken kamera kayıtlarını da siliyorum. Bana o kadar güveniyorlar ki bunu benim yapabileceğim akıllarına bile gelmiyor..."

"Size neden bu kadar güveniyorlar peki?" dedim acı dolu bir merakla. Füsun Hemşire dolu gözlerle gözlerime baktı.

"Hastanenin sahibi, başhekim Mehmet Hoca benim eşim."

"Ne?" dedim şok içinde. Başını salladı.

"İş ve ilişkileri birbirine karıştırmamak için bunu herkesten saklıyoruz. Ama evet, size ve diğerlerine bu kötülüğü yapan adam benim kocam. Bu yüzden bana sonsuz güveniyor." Uzun bir sessizlik sonunda Merih yutkundu ve konuşmaya başladı.

"Peki, eve dönsek, o zaman ne olur?" Füsun Hemşire acı içinde gülümsedi.

"O zaman yangını sizin çıkardığınızı anlarlar..."

"Ve?" dedi Merih kaşlarını çatarak.

"Aklınızın hayalinizin almayacağı şeyler yaşanır Merih... Bunlar kötü insanlar, sadece bunu bilin yeter. Kar Küresi'ne dönün, ilaçları içmeyin. En fazla bir ay içinde vücudunuzda hiçbir hastalık bulamazlarsa sizi 'Psikolojini iyi görüyorum,' diyerek eve yollayacaklar. Kurtuluşunuzun tek yolu bu."

"Peki, ya hastalık çoktan vücudumuzda hayat bulduysa?" dedim zar zor konuşmaya çalışarak.

"Bu da bir ihtimal..." dedi Füsun Hemşire.

"O zaman ne olacak?" Merih'in ses tonu önüme kalkan olur gibiydi.

"O zaman bu savaşı kaybedersiniz çocuklar... Yapabileceğim hiçbir şey yok, tedavi onların elinde. İşte bu yüzden bunca zamandır sesimi çıkaramadım, gerçekleri herkes ilaçlarını almaya başladıktan çok sonra öğrendim ve eğer sesimi çıkarsaydım hasta olanlarınız bile tedavi edilmeyecekti. Bu ölüm demekti..."

"Yani bu ölümcül bir hastalık mı?" diye sordu Korhan korku dolu bir sesle.

"Başka ne tür bir hastalığı dünyaya yayıp servetine servet katacak kadar ilaç satabilirsin ki? Evet, ölümcül bir hastalık..." Korkuyla birbirimize baktığımız sırada Merih titrek bir nefes aldı.

"Bu hastalığın belirtileri ne?" diye sordu duyacaklarından korka korka.

"En başlıca belirtisi burun kanaması. Hastalık burun kanamasıyla başlıyor. Sonra baş dönmesi, mide bulantısı, sıtma tutması, halsizlik, terleme takip ediyor. Birçok belirtisi var."

"Her şeyi anladık, tamam. Peki, ya beni neden bayıltıp Kırmızı Bölge'ye götürdüler? Neden herkese intihar ettiğimi söylediler?" diye sordu Asya. Füsun Hemşire başını salladı.

"Kırmızı Bölge'ye birilerinin girip çıktığının farkındalardı. Kameraları birilerinin kapattığının, kayıtları birilerinin sildiğinin. Kar Küresi'nde herkesle konuşan, herkesle arkadaşlığı olan bir tek sen varsın Asya. Seni oraya götürerek orayı kimin bildiğini ortaya çıkaracaklardı, sen bir yemdin onlar için. Fakat hiçbiri hastaneye gelemedi, sizi orada yakalayamadılar."

"Neden?" dedi Merih. "Nasıl oldu bu? Bizi oraya kadar çekip yanımıza neden gelemediler?"

"Çünkü hepsi mışıl mışıl uyuyor... Birlikte yemek yedik... Yemeklere birkaç şey kattım. Durum bu. Lütfen daha fazla soru sormayın. Yanlarına dönmem ve onlarla birlikte uyumam lazım ki benden şüphelenmesinler. Beni dinleyip odalarınıza dönün, sizde bir hastalık çıkmazsa bir ay sonra ufak da olsa bir ihtimal dönebilirsiniz."

"Az önce, buraya ilk geldiğinizde 'Artık eve dönemezsiniz' demiştiniz. Şimdi ne değişti?" diye sordum merakla.

"Arkanız dönüktü. Gözlerinizi gördüm ve sizi ne kadar sevdiğimi fark ettim, hepiniz çocuklarım gibisiniz. Sizin için ufak bir ihtimal de olsa bir çözüm bulmak zorundaydım. Ve bulabildiğim tek çözüm bu çocuklar. Özür dilerim... Artık gitmem lazım. Umarım yarın sabah uyandığımızda sizi yemekhanede kahvaltı yapıyorken görürüm. Umarım..."

Füsun Hemşire yanımızdan uzaklaşırken herkes darmadağın olmuş gibiydi. Birbirimize bakıyor ve hiç konuşmadan ne yapacağımızı anlamaya çalışıyorduk. Dönecek miydik? Her şeyi göze alıp kaçacak mıydık yoksa? Merih cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Karanlığa doğru bir kibrit yaktı.

"Buradan gideceğiz..." diye fısıldadı.

"Bu yol nereye gidiyor?" diye sordum merakla.

"Buradan kaçış yoluna..." Merih kaçmak istiyordu, hepimizi buradan almak ve gitmek istiyordu.

"Ben sizinle gelemem," dedi Korhan, "eğer buradan gidersek ailelerimize zarar vereceklerini söylediler. Bunu aileme yapamam."

"Ben de yapamam..." dedi Reva Korhan'ın elini tutarak.

"Ben de..."

"Ben de gelemem, bunu göze alamam."

"Ben de..."

Hiç kimse dönmek istemiyordu, üstelik ben de aileme bunu yapamazdım. Merih'in elini sıkıca tutup gözlerinin içine baktım. Onun bir aile hayatı yoktu, korumak istediği insanlar yoktu.

"Merih..." diye fısıldadım, "korumak istediğin bir ailen yok, sen gitmelisin. Gidip kendini kurtarmalısın. Biz burada kalmak zorundayız." Merih çaresizce gözlerimin içine baktı.

"Benim korumak istediğim bir ailem var ve o sensin. Eğer sen burada kalmak istiyorsan burada kalacağız... Buradan ya seninle giderim ya da hiç gitmem."

"Ben gitmiyorum," dedim başımı kaldırarak.

"O zaman kalıyoruz..." dedi elimi daha sıkı kavrayarak.

Birlikte Kar Küresi'ne doğru yöneldik. Sessizce yürümeye başladık. İyileşme umuduyla geldiğimiz ve bizi altüst eden bu binaya şimdi bile isteye dönüyorduk. Arka bahçeden sessizce içeri girdik, odalarımıza dağılırken mahvolmuş bir haldeydik.

"Bu gece seni tek bırakamam..." diye fısıldadı Merih, başımı salladım. Odamın kapısını açtım ve içeriye birlikte girdik. Üzerimizdeki montları çıkarıp kıyafetlerimizi bile

çıkarmadan yerde duran yorganın ve yastıkların üzerine kıvrılıp sarıldık.

"Merih..." dedim titreyen sesimle.

"Efendim Eylül?"

"Her şey düzelecek mi?"

"Düzelecek," dedi sessizce, "düzelteceğiz."

Başımı göğsüne yasladım. Kokusunu ilk defa içime çektim, hiç görmediğim birine duyduğum bir özlem gibiydi Merih'e hissettiklerim. Hiç dokunmadığım birine dokunmayı özlüyordum sanki...

"Peki, ya düzelmezse, o zaman ne yapacağız Merih?"

"Doğduğumuz ilk saniye bir kaosun ortasına düştük zaten Eylül. Ama korkma, bu sefer ben yanındayım."

"Dibe battık, farkındasın değil mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Farkındayım," diye fısıldadı, "ama bizi buradan çıkaracağım. Söz..."

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Mevlânâ'nın bir cümlesini hatırlattım kendime, "Su hiçbir zaman ateşten korkmaz," demiş bir keresinde. Her şeyden güçlü bir başka şey vardı bu dünyada, herkesten güçlü bir başka insan vardı. Onlar ateş olduklarını sanıyorlardı, yakıp kavurabileceklerini sanıyorlardı. Oysa su kadar temizdik biz, korkmamalıydık.

Çünkü *su hiçbir zaman ateşten korkmazdı.*

Küçük geyik o gece uzun uzun binadan çıkan dumanları izlemiş. Babasına ve gözlerine bakıp kendisini gördüğü bu kıza bunları yapan insanları bulacağına dair yemin etmiş o gece. Gözlerini gökyüzüne çevirmiş, kayan yıldızlardan birine gözlerini kapatmış. Kapattığı gözlerini açtığında sol gözünün içine giren bir kar tanesi onu kendine getirmiş. Başını yere eğmiş ve yerdeki kar birikintilerini eşelemeye başlamış.

"Hepimiz birer kar tanesiyiz bu dünyada..." diye fısıldamış kendi kendine.

"Kim olduğumu bulmak zorundayım."

Çünkü hayat kim olduğunu bilmeye doğru giden bir yolculukmuş, daha fazlası değil... Sıra, kar tanesinin hikâyesindeymiş, kar küresinin değil.

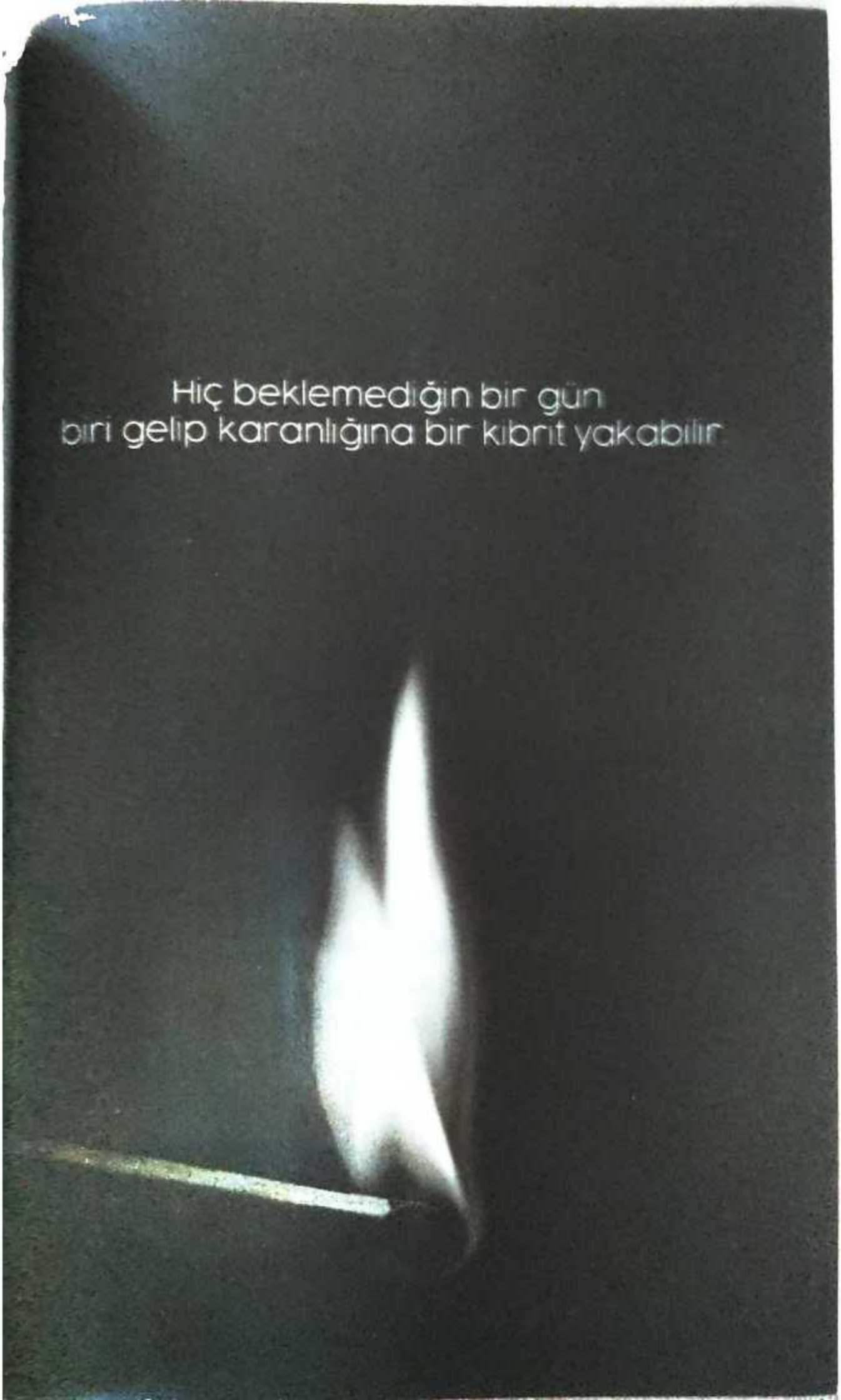
Hiç beklemediğin bir gün
biri gelip karanlığına bir kibrit yakabilir

XX.

İlk Dokunuş

Hiç beklemediğin bir gün biri gelip karanlığına bir kibrit yakabilir...

Kışın en soğuk günüydü buraya geldiğimiz ilk gün. Hayatımda hiç o kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum. Oysa şimdi uyandığımız gün o günden de soğuktu. Belki de biz üşüyorduk. Gözlerimi Merih'in gözlerine açtığımda beni izliyordu.

"Günaydın..." diye fısıldadım gülümsemeye çalışarak.

"Günaydın," dedi, "zor bir gece geçirdin." Kaşlarımı çattım.

"Nasıl? Uyuyordum, bir şey mi oldu?" Merih başını salladı.

"Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum," dedim anlam vermeye çalışarak.

"Sabaha kadar kâbuslar gördün. Sürekli bir şeylerden kaçmaya çalışıyordun, sürekli bana sarılıyordun, ağlıyordun..."

"Hatırlamıyorum," dedim bir kez daha, "özür dilerim, bütün geceni mahvettim."

"Özür dilemene gerek yok, korktuğun her an yanında olup korkularını bana sarılarak geçirmene izin vermek benim için bir ödül Eylül. Ama şimdi hemen kalkmak zorundayız. Kahvaltıya inip orada görünmek zorundayız ki bizden şüphelenmesinler."

"Saat kaç?"

"Kahvaltının bitmesine on beş dakika var."

"Ah, çok geç olmuş... Üzerime sadece bir hırka geçireceğim, hemen inelim."

"Üzerini değiştirmen lazım... Her yerimiz çamur. Ben odama gideceğim, üzerimi değiştirip kapının önüne geleceğim. Sen de o sırada üzerini değiştir, sonra buluşalım. Tamam mı?"

"Tamam..." dedim telaşla ayağa kalkarak.

"Kapını kilitleyip anahtarı alacağım."

"Neden?" dedim şaşkınlıkla.

"Lütfen artık yaptığım hiçbir şeyi sorgulama Eylül. Bunu yapmak zorundayım, biliyorsun... Güvenliğin için."

"Tamam..." dedim teslimkâr bir sesle.

"Acele etmemiz lazım." Merih odamın kapısına yönelip kapıdan çıktı ve kapıyı kilitleyip odasına gitti. Ben de hızla ayağa kalkıp üzerimi değiştirdim ve elimi yüzümü yıkayıp saçlarımı topladım. Telefonumu hırkamın cebine atacakken Asya'dan gelen mesajı gördüm. Gruba bir mesaj atmıştı.

Asya: Günaydın. Kendisini hasta hisseden yok, değil mi?

Reva: Hayır, hep birlikte kahvaltıdayız.

Korhan: Herkes iyi gibi, sen neredesin?

Mehmet: Eylül ve Merih de yok.

Asya: Geliyorum.

Cevap verme butonuna tıkladım ve mesaj yazmaya başladım.

Biz biraz geç uyandık. Birazdan yemekhanede oluruz. Siz hâlâ orada mısınız?

Reva: Evet, kahve içiyoruz.

Mesaj sayfasından çıktığım sırada kapının çaldığını duydum. Telefonumu cebime attım ve kapıyı açtım. Merih beni

elindeki telefonuna bakarak bekliyordu. Yanına doğru bir adım attım ve birlikte merdivenlere yöneldik.

"Hiçbir şey olmamış gibi devam mı edeceğiz yani?" diye sordum sessizce.

"Odalarımızın dışında bunu konuşmayacağız bile..." diye uyardı Merih beni fısıltıyla. Başımı salladım.

"Özür dilerim." Sessizce merdivenleri inip yemekhaneye girdiğimizde bizimkileri bir masanın etrafına dizilmiş gergin bir halde oturmuş kahve içerken bulduk.

"Oradalar," dedim Merih'e başımla onları göstererek. Merih başını sallayarak açık büfeye yöneldi. Peşinden gidip tabağıma birkaç zeytin, biraz peynir ve domates aldım. Merih de aynı haldeydi, hiçbir şey yemek istemiyorduk. Bunları da göstermelik olarak almıştım zaten. Çaylarımızı da alıp bizimkilerin yanına geçtik ve masaya yerleştik.

"Hoş geldiniz..." Herkes halsizce söylenirken hiçbirimizin moralinin olmadığının farkındaydık.

"Hoş bulduk," diye mırıldandım sessizce. Hiç konuşmadan kahvaltılarımızı yaptık, onlar da hiç konuşmadan kahvelerini içiyorlardı. Sessizliğimizle bile dikkat çekiyor olabilirdik.

"Bugün grup terapisi yokmuş..." dedi Kerim olabilecek en normal ses tonuyla.

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Dün akşam ormanın içinde bir yerlerde yangın çıkmış. Az ileride buraya bağlı bir hastane varmış, yangın orada çıkmış. O yüzden bütün çalışanlar oradaki hastalarla ilgileniyormuş," diye açıkladı hiçbir şey bilmiyormuş gibi. Hepsiyle tek tek göz göze geldik.

"Yangın mı?" dedi Merih kaşlarını çatarak. "Neden hiç haberimiz olmadı?"

"Ben itfaiye seslerini duydum aslında..." diye söze girdim, "ama sen odanda sürekli kulaklıkla oturduğun için duymamış olabilirsin."

"Doğru ya, gece film izliyordum." Sonra tekrar derin bir sessizlik kapladı masayı. Merih ve ben kahvaltılarımızı yaptık, tabaklarımızı büfeye bıraktık ve masaya döndük. Hepimiz o kadar gergindik ki gözlerimizi masadan kaldıramıyorduk.

"Terasa mı çıksak?" diye sordu Korhan boğazını temizleyerek.

"Olur..." diye mırıldandım. Hep birlikte ayağa kalkıp hiç konuşmadan yemekhanenin asansörüne bindik. En son kata gelir gelmez indik ve diğer katı merdivenle çıkıp terasa ulaştık. Kime güvenip güvenemeyeceğimizi bilmediğimiz için hiçbirimiz tek kelime edemiyorduk. Terasa ulaşır ulaşmaz ellerimize birer kahve alıp koltuklara yayıldık. Merih yanıma oturmak yerine korkuluklara yaslanmış dışarıyı izliyordu. Diğerleri ise telefonlarına bakıyor, müzik dinliyorlardı. Kalkıp Merih'in yanına gittim.

"Bu seninle birlikte bu fırtınayı kaçıncı izleyişimiz?" diye sordum.

"Biz seninle daha çok fırtınalar izleyeceğiz Eylül..." diye yanıtladı.

"İzlemek yetmedi, fırtınanın içinde yaşamaya başladık." Merih acı içinde gülümsedi.

"Dün gece..." diye mırıldandı, "ellerinle yüzüme dokundun. Uyurken bir anda ellerini uzattın ve yüzüme dokundun. Tenin tenime değdi." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Özür dilerim," dedim telaşla, "farkında değildim. İtebilirdin beni." Merih başını salladı.

"İtmedim..."

"Kendini çok kötü hissetmiş olmalısın," dedim korkuyla. "Çok özür dilerim Merih."

"Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim Eylül," diye cevapladı.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Gözlerimin önünde başını eğdi, eldivenlerini çıkarıp yere bıraktı.

"Ne yapıyorsun Merih?" dedim bir kez daha aynı şaşkınlıkla. Ellerini uzattı ve ellerimi tuttu. Şok içinde yüzüne baktığımda kalbim duracak gibiydi. Elleri ilk kez ellerime değiyordu, teni ilk kez tenime değiyordu. Merih bana ilk kez dokunuyordu. Bu bizim ilk dokunuşumuzdu. Bu bir mucizeydi...

"Merih..." dedim gözyaşlarımın arasında, "sen... bana dokunuyorsun..."

"Ve bu dünyanın en güzel hissi," diye karşılık verdi bana.

Merih'in sol gözünden akan bir damla yaş kayıp montuna düştü. O sol elimi tutarken ben titreyen sağ elimi uzattım ve onun yanağına dokundum. Titreyen elim onun buz gibi olmuş yanağına değdiğinde ellerimin alev aldığını hissettim. Ona dokunmak yangının ta kendisiydi, ona dokunmak ateşe dokunmak gibiydi ve ateşe dokunmaktan bir an olsun korkmadım, uzattım elimi.

"Eylül..." dedi Merih kıpkırmızı olmuş bir yüz ifadesiyle zar zor yutkunarak.

"Merih..." dedim yanağını okşayarak. Hüngür hüngür ağlamak üzereydim.

"Ben sana âşık oldum," deyiverdi bir anda. Kalbimin durduğunu hissettim o an, sanki bambaşka bir gezegenden dünyaya kafa üstü atıldım ama bir türlü düşemedim.

"Merih..." dedim sessiz hıçkırıklarla, "ben de sa..."

"Sus Eylül," diyerek beni susturdu bir anda.

"Neden?" dedim şaşkınlıkla. "Neden söylememi istemiyorsun?"

"Bu cümleyi senden duymayı kaldıramam... Böylesine büyük bir mutluluğu kaldırabilecek bir kalbim yok. Sen bana o cümleyi kurarsan ölürüm."

"Ben sana o cümleyi kuracağım ve sen mutluluk hissine alışacaksın Merih, seni o kadar mutlu edeceğim ki mutluluk senin için sıradan bir duygu olacak. Söz veriyorum." Merih başını uzattı. Alnını alnıma yasladı. Onun verdiği nefesi ben aldım, benim verdiği nefesi o aldı ve öylece birkaç dakika boyunca durup birbirimizin sessizliğini dinledik.

"Sana âşık oldum," deyiverdim bir anda. Merih titrek bir nefes verdi. Acı içinde gülümsedi.

"Buymuş..." dedi bir anda titreyen sesiyle.

"Ne buymuş?" diye sordum.

"Dünyaya gelme sebebim. Dünyaya bunun için... bu cümleyi duymak için gelmişim. Hayatım boyunca hep neden dünyaya geldiğimi sorguladım durdum. Sonra seni buldum ve dünyaya gelme sebebim seni bulmaktı sandım, oysa şimdi anladım ki asıl sebebi senin bana âşık olduğunu bu kulaklarla duymakmış... "

"Sana âşığım..." dedim bir kez daha. "Sana âşığım Merih."

"Daha fazla tekrar etme. Her söylediğinde kalbim hızlanıyor."

"Sana âşığım..." dedim son bir defa, sonra sıkı sıkı sarıldım ona. Öylece durduk ve o an tek dileğim hayatın bizi buradan alıp bir hayalin tam ortasına koymasıydı. Öyle olmadı, dibe batmış ve burada sıkışıp kalmıştık. Dibe batmış ve birbirimize sarılmıştık. Dibe batmış ve aşkı tatmıştık.

"Çocuklar..." dedi Can bize seslenerek, "Asya diyor ki benim odama gidip hep birlikte bir film izleyelim."

"Belki biraz kendimize geliriz," diye ekledi Asya.

"Ne dersiniz?" Soran gözlerle Merih'e baktım. Onun ne istediği çok daha önemliydi.

"Olur..." dedi bir anda, "gidelim..." Gülümseyerek gözlerinin içine baktım ve başımı salladım.

"Olur," dedim ben de. Birlikte Asya'nın odasına indik. Asya'nın odası hepimizin odasına göre bir tık daha büyüktü... Asya bilgisayarını açıp yere koydu ve hep birlikte başına toplandık.

"Ne izleyelim? Komedi mi, korku mu, romantik mi, dram mı?"

"Romantiği sayman bile hata..." dedi Mehmet gözlerini devirerek. "En son sevgilim olduğunda yedi yaşındaydım. Onu eleyelim." Gülüşerek bilgisayar ekranına baktık.

"Komedi filmi mi izlesek?" dedi Asya. "Sanki her şey normalmiş gibi hissedebiliriz belki."

"Acınacak haldeyiz," diye mırıldandı Reva.

"*Yürüyen Şato,*" dedim bir anda, "en sevdiğim film. İzlemek isterseniz sizin için bir kez daha izleyebilirim. Ne dersiniz?"

"Aaa, o filmi çok merak ediyordum. Ben olur diyorum." Asya diğerlerine soran gözlerle baktı.

"Fark etmez, Eylül beğendiyse güzeldir." Reva gülümseyerek cevap verdiği sırada ayağa kalktım.

"O zaman siz filmi bulun, televizyona bağlayın. Ben geliyorum..." derken Merih elimi tuttu.

"Nereye?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sadece tuvalete gidip geleceğim."

"Dikkatli ol."

"Klozete düşecek halim yok ya!" Gülerek yanlarından ayrıldım ve Asya'nın tuvaletine girdim. Tuvalete girer

girmez gördüğüm ilk şey aynadaki gülümseyen yüzümdü. O an anladım ki insan bazen mutluluğu en dipte bile bulabiliyordu.

Belki de en çaresiz anındasın hayatının, en çıkamayacağını düşündüğün dibindesin, en korktuğun saniyelerde ve en düzelmeyeceğine inandığın günlerindesin. İnsan her zaman felaketten bir mutluluk yaratabilir, mutluluk hiç beklemediğin bir anda gelebilir. Bir savaşın ortasında durup eline ayna alabilir ve gülen yüzünü görebilirsin. Hiç beklemediğin bir anda biri gelip elini tutabilir, hiç beklemediğin bir gün biri gelip karanlığına bir kibrit yakabilir...

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım.

"Ben buradayım..." diye fısıldadım gözlerim kapalı bir halde, "ve bunlar yaşanıyor..."

Derin bir nefes daha aldım, bir nefes daha ve bir nefes daha. Tam gözlerimi açacağım sırada dudağımın üzerinde bir gariplik hissettim. Gözlerimi açmadan elimi dudağıma götürdüm ve korkuyla gözlerimi araladım. Aynada gördüğüm şey ise felaketin ta kendisiydi.

"Burnum..." dedim şok içinde. Burnum kanıyordu. O an Füsun Hemşire'nin dün gece hastalığın belirtilerini anlatırken kurduğu cümleler kafamın içinde dönüp duruyordu.

"En başlıca belirtisi burun kanaması. Hastalık burun kanamasıyla başlıyor. Sonra baş dönmesi, mide bulantısı, sıtma tutması, halsizlik, terleme takip ediyor. Birçok belirtisi var."

Bu cümleler kafamın içinde dönüp dururken gözyaşlarım burnumdan akan kana karışmıştı. Sakin kalmak zorunda olduğumu biliyordum. Titreyen ellerimle tuvalet kâğıdını katlayıp burnuma tampon yaparken bayılmak üzereydim. Birkaç dakikamı tuvalette o halde geçirdikten sonra kanamamın kısa sürdüğünü fark ettim.

"Eylül!" Merih kapıda durmuş bana seslenirken tuvalet kâğıdını klozete atıp sifonu çektim ve ellerimi yüzümü yıkadım.

"Geliyorum!" dedim kapıya doğru. Bir kez daha yüzümü yıkayıp aynada kendime baktım.

"İyiyim..." diye fısıldadım, "hiçbir şeyim yok. İyiyim." Tir tir titriyordum. Tuvaletten çıkıp yanlarına döndüğümde filmi televizyona yansıtmışlardı.

"Açıyorum," dedi Asya.

"Aç tabii," diye mırıldandım.

"İyi misin?" Merih başını koluma yaslamış kulağıma fısıldadı. Bir dakika içinde bu soruyu ikinci soruşuydu.

"İyiyim... Merak etme," dedim telaşla.

"Gerçekten iyi misin?" Merih birkaç saniye boyunca beni izledi, iyi olmadığımı biliyordu.

"İyiyim, merak etme. Gerçekten iyiyim." Ona gülümsedim ve yanağına ufak bir öpücük kondurdum. Her şeyin iyi olduğuna inanmasını istiyordum.

"Yüzün bembeyaz olmuş." Elini alnıma götürüp ateşime baktı.

"Uykusuzum, gece sabaha kadar kâbus gördüğüm için sanırım..."

"Film bitince gider uyuruz. Ben başında beklerim, rahat rahat uyursun." Ona gülümseyerek başımı salladım. Fakat o an içimde fırtınalar kopuyordu. Herkes filme odaklanmışken Merih ve ben odanın onlara daha uzak bir köşesinde oturmuş hem filmi izliyor hem konuşuyorduk.

"Kafanın içinde dönüp duran her şeyi biliyorum Eylül... Ama inan bana sadece bir ay sonra buradan yürüyüp gideceğiz ve yepyeni bir hayat kuracağız." Başımı salladım dolu gözlerimle.

"Biliyorum. Sen her şeyi düzeltirsin, her zaman..."

"Ben her şeyi her zaman yalnızca yanımda sen varsan düzeltebilirim Eylül. Yanımda olacak mısın?"

Gözlerine bakıp acı içinde yutkundum. "Olacağım," diye fısıldadım, "her zaman..."

Neyin içine düştüğümü bilmiyordum. Burun kanamamın ne anlama geldiğini de bilmiyordum ama ruhumun en derinlerinde, dibin de dibine batıyor olduğumu hissediyordum. Bir kibrit çöpü gibiydim, yanıyor ve her şeyi yakıp yıkacak gibi görünüyordum ama o kadar güçsüzdüm ki hemen sönüyordum...

Bizim hikâyemiz bir kar küresinin içindeki figürlerin hikâyesi gibi başlamıştı. Her birimiz o kar küresinin içindeki birer figürdük, oysa şimdi sıra bendeydi. Sıra benim hikâyemdeydi. Ben o kar küresinin içinde sıradan bir kar tanesiydim. Şimdi sıra kar tanesinin hikâyesini dinlemekteydi...

Gökyüzünden düşmüş ve yeryüzüne inerken bir yangına denk gelmiş ufacık bir kar tanesinin hikâyesi...

Sisin ortasında, kışın en soğuk gününde uzun bir uykuya yattı geyik. Her şeyden habersiz uyanacağı günün hangi gün olacağını bilmeden gözlerini kapattı.

Sonra gözlerini öyle bir güne açtı ki karın beyazlığının yerini kanın kırmızılığı aldı...

XXI.

Kar Tanesi

Ve bir gün biri gelir, karanlığa bir kibrit yakar, daha hızlı erirsin...

Ve kar tanesi düşer gökyüzünden yeryüzüne, yere konar, erir ve yok olur. Bu kadardır hayatı, ötesi değil. Oluşmak, düşmek ve yok olmak. Fazlası değil... Ben Eylül. Dışım bir kar küresi, bense bir kar tanesiyim. Var oldum ve düşmekteyim şimdi, sonrası ise yok oluşumun hikâyesi olacak. Böyle hızlı bir yok oluşa hazır mısınız? Ben hazırım. Öyleyse hadi gelin, yok olalım birlikte... Yok olalım ki yok oluşumuz var olduğumuza inandırsın bizi. Yok olalım ki, "Bir zamanlar vardık!" diyebilelim.

Kapatın gözlerinizi, kapatın ışıklarınızı, bir kere de karanlıkta görelim gerçekleri...

Bir kere de yok oluşa gidelim, var oluşa değil...

"Günaydın."

"Günaydın..."

Gözlerimi Merih'in ela gözlerine açtığımda tam olarak uyanmış sayılmazdım çünkü gece bir saniye bile uyumamıştım. Asya'nın odasında film izledikten sonra Merih'le birlikte benim odama geçip yere yorganımı sermiş, yastıklarımı da koyup uzanmıştık. Şimdi saat gecenin hiç bilmediğim bir vaktiydi, günlerden ne olduğunu da bilmiyordum ve açıkçası

hangi yılda olduğumuz bile çok umurumda değildi. Üşüyordum, odanın sıcaklığına rağmen tir tir titriyordum. Merih üzerimdeki yorganı biraz aşağı çekip elini yanağıma koydu ve kaşlarını çattı.

"Ateşin var," diye fısıldadı. Başımı salladım.

"Dün üşütmüş olmalıyım." Merih endişeyle beni izledi.

"Yorgun görünüyorsun. Gözlerin kızarmış. Eylül..." dedi Merih endişeyle, "sen ağladın mı?" Burnumu çekerek başımı salladım.

"Sen uyuduktan sonra aklıma takılan birçok şey oldu. Onları düşünüp biraz ağladım. Önemli bir şey yok."

"Ne takıldı aklına?" Merih bir yandan yanağımı okşarken bir yandan korkuyla beni izliyordu. Elinin yüzüme değmesi beni rahatlatıyordu.

"Çıkardığımız yangından kimse zarar gördü mü acaba?" deyiverdim bir anda. Merih hayranlıkla gülümsedi.

"Biz çıkarken itfaiye gelmişti bile. Gerçekten bunu mu taktın kafana?" Başımı salladım. Merih beni kendine çekip bana sıkı sıkı sarıldı. Başım göğsüne değdiğinde derin ve titrek bir nefes aldım.

"Çok temiz bir kalbin var Eylül. Sana her baktığımda, seninle her konuştuğumda kalbinin güzelliği beni hayrete düşürüyor. Sen aklıma gelmiş ve gelebilecek her hayalden daha güzelsin. Sen benim aklıma gelemeyecek kadar güzel bir hayalsin. Sen güzelsin Eylül. Yüzünle, saçınla, kaşınla değil. Sen her şeyinle güzelsin, ruhun güzel."

Ona daha fazla sokuldum ve etrafımızda dönen tüm gerçekliği unutmaya çalıştım.

"Keşke zaman burada donsa," diye mırıldandım sessizce. "Bu saniyede kalsak ve ne ileri ne geri hiçbir yere gidemesek.

Sen olsan, ben olsam ve sen hep kollarınla sarsan beni. Tek cümlelik bir masal olsa yaşadıklarımız."

"Yaralı şövalye prensesi kollarıyla sarar ve zaman orada öylece donar," diye tamamladı beni Merih sessizce. Titrek bir iç çektim.

"Ve şövalyenin yaraları bir anda iyileşir..." diye devam etti Merih. "Sen beni iyileştiriyorsun Eylül. Farkında mısın? Ellerim kirlenir diye hiçbir şeye dokunmaktan korktuğum bu dünyada ellerimi temizlediğine inandığım tek şey senin tenin."

O an Merih gözleri kapalı bir şekilde beni sararken burnumda hissettiğim bir ıslaklıkla hızla ayağa kalktım ve tuvalete koştum.

"Eylül!" Merih arkamdan bağırırken kapıyı kilitleyip aynaya baktım. Burnumdan akan bir damla kan kalbimi hızlandırırken ne yaptığımın bilinçsizliğiyle yüzümü yıkadım.

"Eylül, ne oldu?!" Merih korkuyla kapıyı zorlarken titrek sesimle onu cevapladım.

"Bir anda midem bulandı, sorun yok."

"Gel revire gidelim..." Merih'in endişeli sesi kulaklarıma ulaştığında elimi yüzümü yıkamış gözlerimi izliyordum.

"Ne yapacağız Eylül?" diyordu gözlerim bana. "Nasıl başa çıkacağız bunlarla?"

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, kaç adım atmam gerektiğini hangi yöne yönelmem gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey yoktu, dünyada yapayalnız kalmış gibi hissediyordum kendimi çünkü içimdeki sırla bir başımaydım. Yüzümü kurulayıp tuvaletten çıktığımda Merih korkuyla beni izliyordu. Ona gülümsemeye çalıştım.

"Sorun yok, reflüm var. Neredeyse her sabah yaşıyorum bunu. Korkma..."

"Sorun olmadığına emin misin?"

"Eminim..." Koluna dokundum ve ona gülümsedim. Merih'in gözlerinde ise daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir korku vardı. Onunla bakıştığımız o birkaç saniye kapının çalmasıyla bölündü. Uzanıp kapıyı açtım, gelen Asya'ydı.

"Selam," dedi. Sonra, "Aa, Merih, sen de mi buradasın!" diye ekledi şaşırarak. Ona gülümsediğim sırada eliyle odayı gösterdi.

"Gelebilir miyim?"

"Tabii," dedim sessizce, "bir şey mi oldu?"

"Sadece bir bilgilendirme yapmam gerekiyor. Eğer binanın içinde size benim nasıl geri döndüğümü soran olursa intihar ettiğimi, midemin yıkandığını ve Füsun Hemşire tarafından yangından sonra diğer hastaların kontrolleri yapılırken çıkarılıp buraya getirildiğimi söyleyeceksiniz. Füsun Hemşire bunu herkese böyle anlatmamı istedi, yönetimdekilere bunu söylemiş."

"Tamam... Sen nasıl oldun, ilaçların etkileri tamamen geçti mi?" diye sordum.

"Geçti... Sen solgun görünüyorsun Eylül, iyi misin?" Asya kaşlarını çatarak elini alnıma koydu.

"Ateşin var," diye ekledi.

"İyiyim," dedim, "reflüm var..."

"Aa, öyle mi? Reflü ateş yapıyor muydu?"

"Bazen..." Yutkundum ve bakışlarımı ikisinden de kaçırıp cama çevirdim.

"Her yeri sis basmış," diye mırıldandım.

"Evet," dedi Asya, "hiçbir yer görünmüyor. Bizi de konferans salonuna çağırdılar. Bir etkinlik mi ne olacakmış, ona gidelim mi? Sonra kahvaltıya ineriz."

"Olur," dedim başımı sallayarak. "Olur, değil mi?" diye sordum Merih'e dönüp. Gözleri üzerimdeydi ve oldukça düşünceli görünüyordu.

"Olur..." dedi sessizce. Üzerime hızlıca kırmızı kazağımı geçirip altımdaki siyah taytı değiştirmeden kapıya yöneldim.

"Hadi, gidelim..."

Birlikte konferans salonuna yöneldiğimiz sırada Merih'in bakışları hâlâ üzerimdeydi. Bir şeyleri düşündüğü belliydi ya da bir şeyleri anladığı mı belliydi demeliyim... Bu sebeple onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Konferans salonuna girdiğimizde herkesin orada olduğunu gördüm.

"Buradayız!" diye seslendi Reva. Yanlarına doğru ilerledik. Korhan, Mehmet, Can, Kerim, Reva, Masal, hepsi oradaydı... Yanlarına oturduk ve sessizce Füsun Hemşire'nin sahneye çıkışını izledik.

"Bu kadını görmekten bıktım artık," diye söylendi Can.

"Ne kadar iyi rol yapsa da bu kadında beni iten bir şeyler var," diye ekledi Kerim.

"Merhaba çocuklar..." dedi tedirgin bir gülümsemeyle.

"Bir şey olmuş buna," diye fısıldadı Reva şüpheyle. "Gözü mü şişmiş?"

Kaşlarımı çatarak Füsun Hemşire'nin yüzünü inceledim. Sanki göz alerjisi olmuş gibiydi. Sol gözünün içi kızarmış, göz kapağı da hafiften şişmişti.

"Alerji olmuş gibi," diye fısıldadım.

"Bu sabah sizlere kahvaltıdan önce bir teşekkür etmek istedik. Hepiniz yaptığımız etkinliklerle göründüğü üzere iyiye gidiyorsunuz. İlaçlarınızı düzgün kullanıyorsunuz, günbegün sosyal hayata uyum sağlayacak hale geliyorsunuz."

"Yalancı orospu," diye söylendi Korhan.

"Tabii bu sadece sizin çabanızla değil eğitmenlerimizin yardımıyla da oluyor. Bugün aramıza iki yeni eğitmenimiz katıldı. Levent Bey, buyurun sahneye... Levent Bey merkezimizin yeni psikoterapistlerinden. Şimdi size kendini

tanıtacak." 40-45 yaşlarında beyaz saçlı bir adam siyah gömleğiyle sahneye doğru ilerlerken burnumun içinde hissettiğim ıslaklıkla elimi burnuma götürdüm. Telaşla burnumu çektim.

"İyi misin Eylül?" Merih'in gözleri üzerimde gezerken başımı salladım.

"İyiyim, içerisi tozlu galiba. Alerji yaptı, hapşıracak gibiyim." Merih hâlâ beni izlerken kanın burnumun içinde dışarı akmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Kan tam burun deliğime ulaşmak üzereyken ayağa kalktım.

"Ben bir tuvalete gideyim," diyerek hızla kapıya yöneldim.

"Eylül!" Merih'in peşimden geldiğini anlayınca merdivenlere yönelmek yerine koşarak bahçeye çıktım, sisin içine kendimi attığımda kar yığıntılarının üzerinde koşuyordum.

"Eylül, bekle! Ne oldu?" Merih korkuyla beni kolumdan tutup kendine çevirdiğinde gözlerindeki dehşet ifadesi durumu ortaya koyuyordu. Burnum kanıyordu ve Merih bunu görmüştü. Sisin ve kar yığıntılarının ortasında tüm beyazlığın içinde öylece durmuştuk, karların üzerine damlayan birkaç damla kan felaketimizin başlangıcıydı.

"Burnun kanıyor..." dedi titreyen sesiyle, "Eylül..." Titreyen elleri uzandı, burnumdan akan kanı silip parmağına baktı.

"Sen..." dedi. Devam edemedi.

"Kimse bilmeyecek," diye mırıldandım gözümden akan iki damla yaşla birlikte, "ve sen de unutacaksın bunu Merih."

"Eylül, buradan hemen gideceğiz."

"Gidemeyiz..."

"Eylül, şimdi buradan çıkıp gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz. Gidip sana tahlil yaptıracağız. Bu orospu

çocuklarının sana ne yaptığına bakacağız, sonra ben onların icabına bakacağım."

"Gidemeyiz Merih... Siz gideceksiniz ama ben gelmeyeceğim..." Ses tellerim tir tir titriyordu. "Söylediklerini duydun. Vücudumuza vermeye çalıştıkları virüs her vücudun kabul etmediği ve dünyada olmayan bir virüs. Tedavisini yalnızca onlar yapabilir. Siz hemen toparlanıp gideceksiniz buradan ve ben burada kalacağım."

"Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Buna inanıyor musun?"

Sesimi çıkaramadım. Titrek bir nefes verdim. Merih burnumdan akan kanı silerken gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Eylül... Şimdi içeri gireceğiz. Akşamı bekleyeceğiz. Gece olduğunda seni alıp götüreceğim buradan. Başka bir seçeneğin yok. Burada bir tedavi yoksa gerekirse dünyanın öbür ucuna gideriz. Ama buradan gideceğiz Eylül."

Merih beni kollarıyla sardı, ben hüngür hüngür ağlarken o da tir tir titriyordu.

"Ben yanındayım," dedi titreyen sesiyle. "Güneş batacak ve kibritlerimizi alıp gideceğiz buradan."

Gözlerim yavaş yavaş kapanırken halsizleşmeye başladığımı hissediyordum. Ayaklarım gücünü kaybederken vücudumun yönetimini bir başka gücün ele geçirdiğini hissediyordum. Ellerim buz gibiydi, kalbim yavaşlamıştı sanki. Merih'e sarılı bir halde bilinçsizce sayıklıyordum.

"Peki ya şövalye prensesi alıp gidemezse?" dedim belli belirsiz halsizce.

"Şövalye prensesi alıp gidecek. Başka seçenek yok."

"Kralın adamları şövalyeye karşı koyarsa ne olacak Merih?"

"Kimse şövalyeye karşı koyamayacak."

"Peki ya prenses yolda ölürse?"

"Prenses hikâyedeki herkesten daha uzun yaşayacak, sana söz veriyorum."

"Peki ya biz güneye gitmek isterken rüzgâr bizi kuzeye iterse?"

"Rüzgâr bizi nereye iterse itsin biz güneye gideceğiz Eylül. İki adım atar, bir adım gerileriz ama yine de gideriz. Sana söz veriyorum, seni buradan götüreceğim."

İnsan doğar, gözlerini açar ve bir macera başlar evrenin herhangi bir yerinde... Aklına bir fikir gelir, o fikirle yaşar insan. Yaşamak akla gelen bir fikirdir yalnızca, ötesi değil. Hayat bizi bir yerlerden alıp bir yerlere götüren rüzgârın ta kendisidir aslında. Kuzeye gitmek isterken güneyde bulabiliriz kendimizi, güneye gitmek isterken kuzeyde de bulabiliriz. Rüzgâr bazılarına karşı koyarken bazılarını arkadan iter. Çok isterdim hayatım boyunca rüzgâr beni de gitmek istediğim yöne doğru itsin. Olmadı... Rüzgâr bana hep karşı koydu, beni hep geriye çekti.

Kar taneleri oradan oraya savrulmaya mahkûmdur, sonları eriyip yok olmaktır. Bunu bilerek doğduk, bilerek büyüdük ve bilerek yok oluyoruz...

Herkesin bir şiiri vardır evrende, herkes kendi şiirini yazar. Benimki şöyle başlıyor:

Bir gece vakti yeryüzüne düşmüş bir kar tanesi olarak gözünü açarsın,
Karanlıkla tanışır, yoklukla yüzleşirsin.
Ve bir gün biri gelir, karanlığa bir kibrit yakar, daha hızlı erirsin...

Geyik yere damlayan kan damlalarının kokusunu aldığında kızın yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kan damlalarını karın beyazlığının üzerinde gördüğü o an çılgına dönmüştü, onun da babası gibi ölmesine izin veremezdi. Ne yapacağının bilinçsizliğiyle oradan oraya koşarken gökyüzünün pembe bir renge büründüğünü gördü. Başını kaldırdı, gökyüzüne doğru bağırdı.

"Ey gökyüzü," dedi acı içinde. "Elimden hiçbir şey gelmeyecekse kaybet beni..."

"Kaybet..."

"Kaybet..."

XXII.

Kendime Doğru

Çünkü insan kaybolmadığı sürece bulunamazdı hiçbir zaman...

Kilom iki katına çıkmış gibi bir ağırlık hissediyordum üzerimde. Kollarımı kaldıramıyordum, ayaklarımı kıpırdatamıyordum, gözkapaklarımı bile oynatamıyordum. Merih beni kolumdan tutup dikkatlice konferans salonuna sokarken bir yandan da kulağıma fısıldıyordu.

"Birkaç dakika dayan, sonra seni odana götüreceğim. Tamam mı?"

"Tamam..." dedim sessizce. Merih beni eski yerimize değil son sıranın kapıya en yakın olan koltuklarına oturttu. Başımı havada tutmakta o kadar zorlanıyordum ki neredeyse bayılmak üzereydim. Merih kolumu sıkıca tuttu. Sonra gülümsemeye çalışarak bana baktı.

"Gece biz buradan gidene kadar sende bir farklılık olduğunu anlamamalılar... Gülümsemeye çalış."

Başımı sallayıp hafif bir tebessümle Merih'e baktım. Elini yanağıma koydu.

"Şu halinle bile o kadar güzelsin ki..." Başımı Merih'in omzuna yasladım ve gözlerimi açık tutmaya çalışarak sahneye baktım. Ne konuşuluyordu, sahnedeki insanlar kimdi hiçbir fikrim yoktu. Beynimin içinde bir halüsinasyon dönüp duruyordu, bedenim kafamın içinde dönüyor ve küçüldükçe küçülüyordu.

"Eylül..."

"Eylül..."

"Beni duyuyor musun?"

"Merih..." Dudaklarımın arasından çıkan sesin benden çıkıp çıkmadığına bile emin değildim ama kulaklarıma ulaşan ses bana aitti, buna emindim. Gözlerimi yavaş yavaş açtığımda tek gördüğüm havanın kasvetinden kararmış kırık beyaz bir tavandı.

"Eylül, odandasın. İyisin, tamam mı? Geçti..."

"Ne oldu bana?"

"Uyuyakaldın," dedi Merih endişeyle.

"Konferans salonunda mı? Beni buraya kucağında mı getirdin?"

"Hayır, hatırlamıyor musun?" Merih kaşlarını çatarak yüzümü incelerken hafızamı zorluyordum ama tek hatırladığım konferans salonunda başımı Merih'in omzuna koyduğum andı, gerisi yoktu.

"En son konferans salonundaydık..." diye mırıldandım halsizce.

"Sonra kalktık, merdivenleri çıktık. Odanın kapısına geldik. Ben kapıyı açamadan sen bir anda yere oturdun ve başını duvara yaslayıp uyuyakaldın."

"Koridorda mı?"

"Koridorda..."

"Biri gördü mü?" diye sordum korkuyla.

"Kimse görmedi, merak etme."

"Emin misin?"

"Eminim, hepsi yemekhaneye geçti. Koridor boştu..." Sonra durdu, düşünceli bir yüz ifadesiyle pencereden dışarıya baktı. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

"Bir şey oldu Eylül," dedi Merih.

"Ne oldu?" Duyacaklarımdan o kadar korkuyordum ki sesim titriyordu. Korkuyla kaşlarımı çattım, Merih'in yüzüne bakarak dikkatlice doğrulmaya çalıştım ama başımın döndüğünü hissedip yatak başlığıma yaslandım.

"Konferans salonundan çıktıktan sonra Korhan'da bir gariplik vardı. Yanından geçerken Asyalara yemekhaneye inmeden önce tuvalete gideceğini söyledi. O merdivenleri hızla çıkarken biz de arkasındaydık, o sırada cebinden bir şey düştü..."

"Ne düştü?" Korkudan buz gibi olmuştum. Ne duyacağımı bilmiyordum ama ne ölçüde korkutucu bir cümlenin kulaklarıma ulaşacağını tahmin edebiliyordum.

"Mendil... Üzerinde kandamlaları olan bir mendil."

"Ne?" dedim dehşet içinde. Merih yutkundu ve duvara yaslandı.

"Onlarla konuşmamız lazım..." diye mırıldandı. "Diğerlerinde de bu belirtiler ortaya çıkmış ve saklıyor olabilirler. Sen saklıyordun, Korhan saklıyor, diğerlerinin sağlıklı olup olmadığını onlar bize bunu itiraf etmeden bilemeyiz. Ve eğer hastalarsa burada kalmalarına izin veremeyiz. Hep birlikte gitmeliyiz buradan..."

"Tedavi burada Merih..." dedim titreyen sesimle. "Gelmek istemeyecekler..."

"Buradaki herkesi hasta etmeye çalışan insanların herkesi tedavi edecekleri yalanına inanıyor musun gerçekten Eylül?"

"Tedavi edecekler çünkü bu hastalığı onlar üretti," dedim gözyaşları içinde. "Bu hastalığı dünyaya yaymak ve ilacını satmak için ürettiklerini sen de biliyorsun, ilacını üretmek için bizi tedavi edip ilacı bulmak zorundalar. O yüzden çok üzgünüm ama bunu sen de biliyorsun Merih, tedavi burada... Başka yerde değil."

"Gerekirse tedavisini de ilacını da kendimiz üretiriz ama ben seni yine de bu insanların eline bırakmam Eylül, bunu çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum. Üstelik yaşama dair pek de bir isteğim olduğu söylenemez, bu yüzden burada kalıp kalmamak umurumda değil... Ama onlar burada kalmak isteyecekler. Onları tanıyorum."

Merih ayağa kalkıp telefonunu çıkardı. Öfkeyle bir numara çevirdi.

"Eylül'ün odasındayız... Yemeğiniz bitince gelin, konuşmamız gerekiyor. Evet, hepiniz..."

Telefonunu kapatıp masaya koydu ve ellerini penceremin altındaki mermere yaslayıp dışarıyı izlemeye başladı. Öfkesini dindirmeye çalışıyordu, biliyordum. Vücudumdaki üşüme hissiyle yorganımı kafama kadar çektim. Gözlerim yarı aralık vaziyette bir yandan Merih'i izleyip bir yandan mırıldanmaya başladım.

"Çocukken geleceği hiç böyle hayal etmemiştim..."

"Nasıl hayal etmiştin?" diye sordu Merih yüzünü bana dönmeden.

"Böyle hayal etmemiştim. Böyle olmamalıydı..."

"Nasıl olmalıydı? Anlat bana..." Merih bana döndü ve yatağımın kenarına oturdu. Bir yandan dışarıda yağan karı izlerken bir yandan saçlarımı okşuyordu.

"Her sabah bisikletimle ağaçlı yollardan geçip fırına gidip taze çıkmış tahıllı ekmeklerimi almalı ve en sevdiğim müzikleri dinleyerek kahvaltı hazırlamalıydım. Sonra da seni uyandırmalıydım..."

"Beni mi?"

"Evet, seni... Seninle uyumalı ve seninle uyanmalıydım. Sana bu kadar geç kalmamalıydım..."

"Başka?" Gözlerim yavaş yavaş kapanırken konuşmaya devam ediyordum.

"Yanında olmalıydım, tüm geride kalmış yıllar boyunca ve önümüzdeki yıllar boyunca. Ellerim hep ellerinde olmalıydı, gülümsemek bu kadar garip gelmemeliydi. Alışık olmadığım duygu mutluluk olmamalıydı, alışık olmadığım duygu hüzün olmalıydı. Ama olmadı. Yapamadım, yapamadık."

"Olacak..." diye fısıldadı Merih kulağıma. "Hayatlarımız kapkaranlık, biliyorum. Ama sana söz veriyorum, karanlığa bir kibrit yakacağız."

Gözlerim sıkıca kapanırken Merih'in kalktığını duydum. Belli belirsiz gözlerimi araladığımda masadaki mumlarımı yaktığını gördüm. Daha akşam olmasına çok vardı ama hava o kadar kasvetliydi ki odamın içi kapkaranlıktı. Merih mumları yaktıktan sonra geldi ve yanıma uzandı. Beni kollarıyla sardı.

"Bir tanıdığım var..." diye mırıldandı, "Türkiye'nin en iyi doktorlarından. Seni ona götüreceğim."

"Merih..." diye fısıldadım halsizce, sanki elektrikle çalışıyordum da elektrikler kesilmiş gibi hissediyordum.

"Efendim Eylül?"

"Eğer bana bir şey olursa sakın kendini b-" derken sözümü kesti.

"Bir daha böyle konuşma Eylül. Seni kırmak istemiyorum."

"Tamam..." diye mırıldandım, "o zaman şunu söylememe izin ver: Önümüzdeki günlerin ne getireceğini bilmiyoruz, ne halde olacağımı da bilmiyoruz. Babam ve annem beni her gün birkaç dakikalığına da olsa arıyorlar, eğer bir gün ben kendimde olmadığımda beni ararlarsa..." dedim titreyen sesimle, gözlerimden birer damla yaş akarken konuşmaya devam edemeyeceğimin farkındaydım.

"Merak etme, ben hallederim..." Merih'in de sesi titriyordu. Zar zor yutkundu ve burnunu çekerek başını duvara yasladı. Dakikalarca orada öyle sessizce yattık. Ben içime içime ağlıyordum ve eminim ki o da aynısını yapıyordu.

"Kapı çalıyor..." diye mırıldandığımda Merih'in çoktan ayağa kalktığını gördüm. Kapıyı açtığında kapıdaki endişeli yüzler içeriye bakıyordu.

"Eylül!" Asya korkuyla içeri dalarken doğrulup duvara yaslandım.

"Neyin var?"

"Eylül ne oldu?" Herkes endişeyle beni izlerken soran gözlerle Merih'e baktım.

"Anlat..." diye mırıldandı.

"Ne anlatacak? Ne oldu?!" Asya korkuyla elimi tutarken sol gözümden akan bir damla yaşa rağmen konuşmaya çalıştım.

"Çok uzatmayacağım. Bahsedilen hastalığın belirtilerini hepiniz biliyorsunuz ve ben iki gündür burun kanamaları yaşıyorum. Korhan gibi..."

"Ne?"

"Kanama mı?"

"Burun kanaması mı? Korhan gibi mi?"

"Ne?"

Asya, Reva, Can ve Mehmet dehşet içinde bir bana bir Korhan'a bakarken bir tek Kerim'den ses çıkmıyordu. Gözlerim soran gözlerle onu izlerken benden gözlerini kaçırdı. Korhan ise yatağımın ucuna oturmuş, gözlerini kapatmış ve başını duvara yaslamıştı.

"Nereden öğrendiniz?" diye sordu Korhan kısık bir sesle. Reva korkuyla Korhan'a sarıldı.

"Merdivende mendilini düşürdün..." diye yanıtladı Merih ve konuşmaya devam etti. "Eğer aranızda bu hastalığın

belirtilerini yaşayan bir başkası daha varsa lütfen bunu şimdi söylesin... Ben Eylül'ü alıp buradan gideceğim, onu tanıdığım iyi bir doktora götüreceğim. Eğer kabul ederse Korhan'ı da götürmek isterim ve eğer içinizde bir başkası daha varsa çok geç olmadan beraber gidelim buradan."

"Ben Korhan'ı bırakmam... ya ben de gelirim ya o da gitmez..." Reva gözyaşları içinde kekelerken Asya bana bakıp bakıp ağlıyordu.

"Gelmek isteyen herkese kapımız açık, kim gelmek istiyorsa beraber gideriz. Eğer bu belirtileri yaşayan biri daha varsa lütfen şimdi söylesin..."

Kısa bir sessizlikten sonra en sonunda Kerim konuştu.

"Ben de geleceğim," dedi sadece.

"Sen de mi?" Mehmet korkuyla Kerim'in kolunu tutarken Kerim eğilip yere oturdu ve duvara yaslandı.

"Soru sormayın. Ben de gideceğim, bu kadar. Kaçta gidiyoruz?"

"Korhan, sen gelecek misin?" Merih soran gözlerle Korhan'a bakarken Korhan gözlerini açmadan kafasını salladı.

"Evet..." diye fısıldadı, sesi kısılmış gibiydi.

"O zaman hep birlikte gideceğiz buradan," dedi Can öfkeyle. "Sizi bir başınıza bırakamayız, üstelik burada kaldığımız sürece hepimiz tehlike altındayız ve bu hastalığın bizde çıkıp çıkmayacağını da bilmiyoruz. O yüzden ben şahsım adına varım diyorum, sizinle geleceğim. Asya da bizimle olacak."

"Ben de geleceğim, sizi bırakamam," dedi Mehmet mahvolmuş bir sesle.

"Ben de..." dedi Reva gözyaşları içinde.

"Peki bahsettiğin bu doktor kim? İsmi ne?" diye sordu Can. "Çok doktor tanıdığım var, belki ismini biliyorumdur."

"Nevin Atalar," dedi Merih.

"Sen ciddi misin?" Can şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı. "Türkiye'nin en ünlü profesörlerinden. Nereden tanıyorsun onu?"

Merih yutkundu, kısa bir nefes aldı ve gözlerini duvara çevirip kısaca cevapladı.

"Annem..." dedi.

"Annen mi?" Can şok içinde sorarken ben öylece kalakalmıştım. Merih'i dokuz yaşında psikolojik rahatsızlıkları sebebiyle terk eden annesi Türkiye'nin en iyi doktorlarından biriydi ve Merih tüm öfkesine rağmen sırf ben iyileşeyim diye beni annesinin yanına götürecekti. Kalbimin içinde tarifi olmayan bir duygu karışımı yaşıyordum.

"Evet, annem..."

Merih'in gözleri dışarıda yağan karı izlerken benim gözlerim onu izliyordu. Bazen ne kadar sıcak bir odada otururbut otur, dışarıda yağan karı izlerken bir üşüme gelir ya hani, anladınız mı o hissi? Şu an hissettiğim her şeyin özeti bu cümleydi işte. Ruhum üşüyordu, içim tir tir titriyordu. Başımıza geleceklerden bihaber ellerimizde kibritlerimizle kendimizi önümüzde duran uçsuz bucaksız ormanın içinde bulacaktık bir kez daha. Bu sefer bizden saklananları aramak için değil, kaçmak için atacaktık kendimizi yollara.

Kendimizi bulmak için yapayalnız geldiğimiz bu yerden tam sekiz kişi olarak çıkacak ve kaybolup gidecektik. Kendimizi bulabilmemiz için önce kaybolmamız gerekiyordu biraz...

Çünkü insan kaybolmadığı sürece bulunamazdı hiçbir zaman... Bu yolculuk bir yere, birine veya bir şeye doğru yapılacak bir yolculuk değildi. Kendimize doğru yola çıkacaktık, yalnızca kendimize...

Küçük geyik kızın ve arkadaşlarının peşine takılıp dakikalarca koşmuş. Sonra onlarla birlikte yol kenarında buluvermiş kendisini. Küçük bir şaşkınlık yaşamış.

"Bu da ne?" demiş. "Dünya bu orman kadar değil miydi? Ötesi de mi var?"

Sonra yola atlayıvermiş, yolun karşısındaki bir başka ormanlık alana doğru koşmuş. Hiç görmediği bambaşka ağaçların arasına dalmadan önce son bir kez arkasına bakmış. Kızın yere düştüğü o anı görmüş, korkuyla bağırmış. Sanki kız bir anlığına gözlerinin önünde yok olmuş... Dehşet içinde etrafında dönüp durduktan sonra koşarak ağaçlardan birinin arkasına saklanmış. Dakikalarca kızı izlemiş, kız ise gözlerini açmamakta ısrarcıymış. Sonra bir şey gelmiş yola...

"Araba geldi!" demiş kızın arkadaşlarından biri.

"Araba mı? O da ne?" diye düşünmüş geyik. Araba dedikleri bu şeyi daha önce de ormanın içinde birkaç kez gördüğünü hatırlamış. Geyiğin gözlerinin önünde arkadaşları kızı da alıp arabaya binip uzaklaşmışlar. Geyik peşlerinden koşmaya başlamış. Koştukça koşmuş, koştukça koşmuş... Belki de bir saat sonra ancak duruvermiş... Şok içinde etrafına bakmış. Artık ne sağında ne de solunda bir orman varmış.

"Dünya o kadar değilmiş..." deyivermiş şaşkınlıkla. "Dünya daha fazlasıymış."

XXIII.

Kar Küresinin Kırık Camları

Ben yok olmuyorum aslında... Ben zaten yokum.

Nasıl geçecek dediğimiz bir ton yıl geçirdik. Günler günleri değil, yıllar yılları kovalar aslında. Küçücük bir çocukken bir doğum günümde babamın bana hediye olarak aldığı kar küresi hâlâ aklımda. İki yıl boyunca her gece onun müziğini dinleyerek, ışıklarını izleyerek uyumuştum. Hepimizin hayatı böyle aslında, görmesek de duymasak da ışıkları ve güzel bir müziği var... Gözlerim her gece kar küresinin içindeki figürlere takılırdı, hayallere dalardım. Kar küresinin içinde iki figür vardı. Bir kadın, bir erkek ve bir geyik... Kadın ve adam birbirlerine arkalarını dönmüştü ama hâlâ birbirlerinin ellerini tutuyorlardı. Geyik ise uzaktan onları izliyordu. Üçünü izler izler hayaller kurardım, birbirlerine neden arkalarını döndüklerini düşünür dururdum. Sonra kar küresini alır sallardım. Üzerlerine yağan karı izlerdim. Onlara bakar ve üşürdüm. Sonra bir gece yine onları izlerken onların o kar küresinin içinde, camların arasında sıkışıp kalmış olmalarına daha fazla dayanamadım. Kalktım, kar küresini duvara vurdum. Camlar çatladı... Sonra bir kez daha vurdum, bir kez daha ve bir kez daha. Camlar kırıldıkça onlar özgürleşti, biraz daha kırıldı ve biraz daha özgürleştiler.

O an hayatın ne demek olduğunu anladığım ilk andı, etrafımızdaki camları kırmazsak o camların içinde sıkışıp kalıyorduk. Yaşamak cesaret işiydi. Yaşayan insan etrafındaki camları kıracak cesarete sahip olan insandı. Ben o camları hayatım boyunca hiçbir zaman kıramadım, kendi kar küremin içinde sıkışıp kaldım. Sonra yıllarca bu iki figüre bakıp durdum, onlar artık özgürdü... Ben ise sonsuza kadar tutsak kalacaktım. Çünkü kimse gelip etrafımdaki camları kırmayacaktı, kimse beni özgür kılmayacaktı. Hayatım boyunca hep buna inanmıştım. Sonra bir gün Merih'le karşılaştım, "Belki..." dedim kendi kendime, belki de Merih benim camlarımı kırıp beni özgürleştirmeye gelmişti hayatıma. Aşk ne demekti biliyor musunuz? İki kişinin birbirini esaretten kurtarıp birlikte yaşayacakları başka bir esarete sürüklemeleriydi aşk...

(Saatler Sonra)

"Sadece birer çanta. Daha fazla eşya alamayız..."

Herkes eşyaları ve çantalarıyla benim odamdaydı. Buradan çıkmamıza sadece birkaç dakika kalmıştı. Neredeyse hazır sayılırdık. Merih boynuma atkımı dolarken bir yandan da hayranlıkla beni izliyordu.

"İyisin, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Merak etme..." diye mırıldandım. "Şimdilik iyiyim."

"Korhan, sen iyi misin?" Korhan başını sallarken Reva da onun giyinmesine yardımcı oluyordu.

"İyiyim, biraz halsizim sadece. Bir an önce s*ktirip gitmek istiyorum bu b*k çukurundan."

"Kerim, sen?"

"Aynı... Halsizim. Başka bir şeyim yok."

Herkes hazırlıklarını bitirdikten sonra saatlerimiz 01.15'i gösterdiğinde kendimizi arka bahçede bulduk. 01.15 ve

01.20 arası güvenliklerin değişim saatiydi. Merih sol elimi sıkıca tutarken birlikte bir adım attık özgürlüğümüze doğru. Bir adım daha ve bir adım daha... Kendimizi ormanın içinde bulduğumuzda son kez arkama döndüm. Füsun hemşirenin bizi penceresinden izlediğini gördüm.

"Bizi izliyor..." diye mırıldandım.

"Kim?"

"Füsun Hemşire, siz arkanızı dönmeyin. Bir an önce uzaklaşalım buradan."

Adımlarımız hızlanırken ormanın karanlığına daldık, Merih cebinden çıkardığı küçük mumlarımı herkese dağıttı. Herkes ceplerindeki kibritlerle ellerindeki mumları yakarken bir anlığına yolumuz aydınlandı.

"Şu yönden gideceğiz. Şimdi, söndürün mumlarınızı." Aynı anda hepimiz bir üfleyişle söndürdük mumlarımızı. Hava bizi desteklercesine pembeleşti, kurtuluşa doğru yürümeye başladık.

"Acaba sadece polisi arasaydık ve olan biteni anlatsaydık, olmaz mıydı?" Asya'nın sorusunu Can yanıtladı.

"Böyle bir olaya kim inanır? Merkezdeki herkes hatırı sayılır, tanınan bilinen uzmanlar..." Can sustuktan sonra Merih konuşmaya başladı.

"Üstelik kaçıp gittiğimizde sadece ellerinden kaçıp gitmiş olacağız. Peşimize düşmeyecekler bile. Ellerinde yeterince denek var. Bize ihtiyaçları yok. Eğer şimdi polisi ararsak ve başlarını belaya sokarsak intikam almak isteyeceklerdir. Ve bu insanlar bizden intikam alabilecek güce sahipler."

"Peki ya diğerleri?" diye sordum halsizce.

"Diğerleri mi?"

"Geride kalanlar... Merkezdekiler ve Kırmızı Bölge'dekiler. Onlara yardım edemez miyiz?"

"Edemeyiz," dedi Korhan. "Bir an önce buradan kurtulacağız ve bir daha burayı hatırlamayacağız bile."

"Kırmızı Bölge'dekiler bize yalvarıyorlardı," dedi Asya titreyen sesiyle.

"Ve onlara sadece biz yardım edebiliriz..." diye ekledi Reva.

"Biz onlara yardım edemeyiz işte, bunu anlamıyorsunuz."

"Onlarda hiç mi aklınız kalmıyor? Bu kadar kolay mı?" diye sordum öfkeyle.

"Onlarda tabii ki aklımız kalıyor," dedi sert bir sesle Merih, "ama biz onları kurtarabilecek insanlar değiliz. Yine de onları öylece bırakıp gitmeyeceğiz. Önce sizi buradan uzaklaştıracağız, testleriniz yapılıp tedavinize başlanacak. O sırada onları oradan nasıl kurtarabileceğimizi düşüneceğim. Elbet bir yolu vardır ve biz o yolu bulacağız. Tamam mı?"

"Tamam..." dedim sessizce.

Dakikalarca hiç konuşmadan yürüdük. Saatler 01.50'yi gösterdiğinde on dakikalık yolumuz olması gerekiyordu. Merih olduğu yerde durdu.

"Yakın mumlarınızı," diye fısıldadı. Hepimiz aynı anda mumlarımızı çıkarıp yaktık ve önümüzü aydınlattık.

"On dakika sonra yola çıkmamız gerekiyor, eğer çıkmazsak yanlış geldik demektir... Tamam, yeterli. Söndürün mumlarınızı..."

Aynı anda bir kez daha üfledik mumlarımıza. Nefesimiz mumlarımızı söndürüp bizi karanlıkla baş başa bırakırken çok yorulduğumu hissettim. Merih'in elini daha sıkı tuttum.

"İyi misin?" Merih'in sorusu kulaklarıma bir uğultu gibi gelirken başımı salladım.

"İyiyim..." diye mırıldandım. Dakikalarca sessizce yürüdük.

"Yolu gördüm!" Mehmet sevinçle bağırırken başımı kaldırdım. İleride görünen yol gözlerimde belli belirsiz bir yanısıma oluşturuyordu. Yer ayaklarımın altından kaymaya hazır bir haldeydi, ben pes etmiyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Reva endişeyle.

"Şimdi kenarda bekleyip bir arabanın geçip bizi almasını bekleyeceğiz."

"Kimse gelmezse?"

"Gelecek..." diye mırıldandı Korhan.

"Gelecek derken?" diye sorduğunu duydum Can'ın.

"Saatler önce kuzenime haber vermiştim, birazdan buralarda olur. Merak etmeyin. Reva, beni şuraya oturtsana. Başım dönüyor." Reva Korhan'ı yola bakan bir taşın üzerine oturturken Kerim de başını Mehmet'in omzuna koymuştu.

"Sen iyisin, değil mi?" diye sordu Merih endişeyle. Elini yanaklarıma koydu. "Ateşin var gibi."

"İyiyim," diye mırıldandım, oysa birazdan bayılacağımın farkındaydım. "Ama birazdan bayılabilirim. Korkmayın, tamam mı?"

"Ne?" Merih korkuyla kollarımı tutarken gözlerim kararardı. Bacaklarım bir anda tüm gücünü kaybederken vücudumun sahip olduğu her duyu, her his yok oldu. Gözkapaklarım yavaş yavaş kapanırken gördüğüm son görüntü ormandan karşıya geçen geyiğin görüntüsüydü. Geyik bana doğru döndü, gözlerime baktı ve yardım ister gibi bir ses çıkardı. Sonra koşarak yolun karşı tarafına geçip gözden kayboldu. Gözlerim yavaş yavaş kapandı ve geriye sadece duyduğum son cümleler kaldı.

"Eylül, aç gözlerini!"

"Eylül, ne oldu!"

"Burnu kanıyor!"

"Eylül, lütfen kendine gel lütfen!"

Ve son olarak Merih'in titrek sesi ulaştı kulaklarıma, belki de bu dünyada duyduğum son cümle buydu. Belki de ölüyordum.

"Eylül," dedi Merih, "lütfen beni bırakma!"

Gözlerimden birer damla yaş akarken bilincimi tamamen kaybettiğimi hissettim. Bilincim bir balon gibi sönerek küçüldü ve sanki bir karadeliğin içinde uçmaya başladım. Bedenim benden uzaklaştı ve yok oldu sanki. Yok olmak böyle bir his miydi bilmiyordum ama o an yok oluyor gibi hissediyordum.

Varlığımın bilincine ilk vardığım an yok olduğum andı.

Yok oluyordum.

Belki de dünyanın en güzel kelimesiydi bu, "Yok olmak." Mutlu olmak, mutsuz olmak, insan olmak, o olmak, bu olmak, şu olmak ve en sonunda "yok olmak." İnsan hayatı boyunca ne olursa olsun, her şeyin sonunda "yok olacak"tı. Hepimiz var olarak başlamıştık ve yok olarak bitirecektik bu hayatı. Yok olmak yeni bir his gibi de değildi aslında. Her birimiz çoğu zaman yok olduğumuz anlar yaşıyorduk zaten. Birileri bizi görmediğinde, görmezden geldiğinde, bize yokmuşuz gibi davrandığında da hissediyorduk bunu. Defalarca yok olmuş olmanın ne kadar gurur kırıcı bir his olduğunu bilir misiniz peki? Hayat boyunca görünmez olmanın, hayat boyunca umursanmaz olmanın nasıl bir his olduğunu bilir misiniz? Ben yok olmuyorum aslında...

Ben zaten yokum.

"Eylül... Beni duyuyor musun? Eylül..." Gözlerimi yavaş yavaş açtığımda bulunmayı hiç ummadığım bir yerde buldum kendimi. Bembeyaz bir hastane odasında, kolumdaki seruma bakarak uyandım. Kısa saçlı sarışın bir kadın bana doğru eğilmiş gözlerime bir el feneri tutuyordu.

"Neredeyim ben?" Kendimi korkarak geri çektiğimde kadın bana sakince gülümsedi.

"Güvendesin," diye mırıldandı.

"Buradayım..." Merih'in sesi sol yanımdan geldiğinde ellerini kolumda hissettim. "Güvendesin," diye tekrarladı Merih. Merih'i görür görmez derin bir nefes aldım. Merih benim bu dünyadaki konfor alanıma, güvenli sığınağıma dönüşmüştü âdeta.

"Ben Nevin Atalar," diyerek konuşmaya başladı başımdaki kadın, "enfeksiyon hastalıkları uzmanıyım. Aynı zamanda Merih'in annesiyim..." dedi ve buruk bir gülümsemeyle bana baktı. Yutkundum ve Merih'e döndüm. Annesinin değil, benim yüzüme bakıyordu. Ona minnettarca gözlerimi kırptım. Kolumu sıvazladığını hissettiğimde derin bir nefes alıp annesine döndüm.

"Memnun oldum..." dedim güçsüz bir sesle.

"Şimdi senin aklında birçok soru vardır. Epeydir uyuyorsun!"

"Epeydir mi? " diye sordum şaşkınlıkla. "Ne zamandır uyuyorum?

"Üç gündür..." diye yanıtladı.

"Ne?" Şok içinde Merih'e döndüm.

"Üç gündür uyuyor muyum?"

"Evet... Uyansaydın çok ağrı çekecektin. Bu yüzden seni uyutmayı seçtiler."

"Peki diğerleri? Onlar nerede?" diye sordum telaşla.

"Korhan da Kerim de uyuyor. Onlar da bugün uyandırılacak," diye yanıtladı Merih.

"Peki iyiler mi?" Nevin Hanım gülümsedi.

"İyi olacaksınız Eylül... Testleriniz yapıldı, hepsinin sonuçları yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Siz uyurken canınızın

yanmasına sebep olacak her türlü testi yaptık, yavaş yavaş sonuçlarınızı da alıyoruz. Tüm sonuçlar elime geldiğinde bir tedaviye başlayacağız. Şu an vücudunuzda dolaşan virüsün ismini dahi bilmiyorum. Ama merak etme, emin ellerdesin... Şimdi dinlenmene bak, bir şikâyetin olursa şu tuşa basabilirsin. Ben gidip diğer arkadaşlarını uyandırayım, görüşmek üzere."

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım. Nevin Hanım odadan çıkarken soran gözlerle Merih'e döndüm.

"Gerçekten iyi olacak mıyız?"

"Bunları düşünme şimdi..." diye fısıldadı ellerini saçlarımda gezdirirken.

"Peki neredeyiz? Hangi hastane?"

"Hastane değil burası. Kendi kliniği..."

"Kendi kliniği mi? Annenin mi?"

"Evet..."

"Hiç konuşmadınız mı? Hâlâ küs müsünüz?"

"Konuşmaya çalıştı ama onunla asla konuşmayacağımı da gayet iyi biliyor... Bu konuyu kapatabilir miyiz Eylül? Çok zor bir üç gün geçirdim. Başında beklemek işkence gibiydi. Burun kanamalarını izlemek, seni kaybetmekten delicesine korkmak mahvetti beni..." Elimi uzattım ve ellerinden birini tuttum.

"Özür dilerim..." diye fısıldadım.

"Özür dilenecek bir şey yok. Tüm bunların kimin suçu olduğunu biliyorsun," Hüzünle başımı salladım.

"Bol bol düşündüm..." diye mırıldandı Merih.

"Neyi?"

"Geride kalanları..."

"Peki, bir planın var mı?" Merih öfkeli ve dolu gözlerle bana uzun uzun baktı. Sonra başını salladı.

"Evet..." dedi, "hepsini kurtaracağım oradan."

"Nasıl?"

"Bir şekilde..."

Merih intikam ve öfke dolu gözleriyle pencereden dışarı bakarken onunla gurur duyuyordum. O kadar güzel bir kalbi vardı ki ardında kimseyi bırakmayacağını biliyordum. Elimi uzattım ve diğer elini de sıkıca tuttum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Başımıza gelecek her şeye hazırlıklı olmam gerekiyordu. Var oluşlara da yok oluşlara da... Fakat şuna da emindim, her yok oluştan bir var oluş meydana gelebilirdi...

Bu bizim önce yok olup sonra var olduğumuz bir masaldı...

Dünyanın ne kadar büyük olduğunu keşfe çıkan geyik, keşfinden döndükten sonra annesine bir soru sordu.

"Dünya neden bu kadar büyük anne?" dedi merakla.

"Biz içinde küçücük kalabilelim diye..." dedi annesi.

Gözlerini annesinin gözlerine dikti küçük geyik. Annesinin gözlerinde kendi yansımasını gördü ve etrafını saran koca dünyanın ortasında ne kadar küçük kaldığını fark etti. Sonra ufak bir gezintiye çıktı gecenin karanlığında. İki insanın bir kulübenin önünde durduğunu gördü ve tam yanlarından geçip gidecekken adamlardan birinin yüzünün tanıdıklığıyla öylece durdu geyik. Bu adamlar annesinin bir gece ona anlattığı adamlara benziyordu... Babasını öldüren ateşi yakanlara. Hızla yanlarından geçip gitti geyik. Adamlar kahkahalarla ateşin etrafında gülüştükten sonra ellerindeki kasalarca içecekle kulübeye girdiler. Kulübenin önündeki ateş yanmaya devam ederken bir şey oldu. Küçük geyiğin ayağı ateşi içinde tutan tenekeye çarptı, teneke yere devrildi ve alevler kulübeye sıçradı. Geyiğin gözleri büyümeye başlayan alevleri izledi.

"Böyle mi yandın baba?" dedi içinden. "O zaman gösterelim onlara, seni içine attıkları yangın nasılmış..."

Sonra koşarak oradan ayrıldı. Annesi ve kardeşlerini aldı. Onlarla birlikte koşarak ormandan çıktı ve ailesiyle birlikte yollara atıldı. Bu orman bir kar küresiydi, küçük geyik de o kar küresinin içindeki bir kar tanesiydi yalnızca. Artık kar küresinin hikâyesi yoktu. Sıra onun hikâyesindeydi...

Kar tanesinin.

XXIV.

Bizim Hikâyemiz

Hayat bizim hikâyemizdir. Kar küresinin değil, kar tanelerinin...

(FİNAL)

Gözlerim kapalıyken ve ben uykuda olduğumu dahi bilmezken gözkapaklarımın önüne gelen tek bir görüntü vardı. Vücudu beyaz noktalarla bezenmiş o geyik gözlerimin önünden gitmiyordu. Onun alevler içindeki görüntüsü ben her gözlerimi kapattığımda kafamın içinde dönüp duruyordu. Kahverengi tüyleri ve beyaz benekleriyle âdeta gökyüzünü andırıyordu. Peki ya ardında bırakıp bana doğru koştuğu alevler de neyin nesiydi? Gözlerimi kapattığım her an geyiğin alevlerden kaçıp bana doğru koştuğu o anı görüyordum ve geyik neredeyse yüzüme çarpacakken korkuyla gözlerimi açıyordum ve sanki her seferinde o geyik ben oluyordum. Kafamın içinde kendimce birkaç mısra dönüp duruyordu, sanki hiç var olmayan bir şiir yıllardır aklımdaymış gibi bu cümleleri unutamıyordum.

Gökyüzünün gece yansıması gibiydi her yanı,
Sanki yıldızlarla kaplıydı.
Bir gün üzerine güneş doğdu ve kaybetti tüm yıldızlarını...
Karanlık yoksa
Yıldızlar da yoktu.

"Eylül... Kâbus mu görüyorsun?" Merih'in endişeli sesiyle gözlerimi açtığımda havanın karardığını fark ettim. Günlerden hangi gün olduğunu bilmiyordum, saatin kaç olduğunu da... Tek bildiğim gözlerimi açtığım şu anın bizim test sonuçlarımızı öğreneceğimiz an olduğuydu çünkü Merih'in annesinin koridordan bize doğru geldiğini görebiliyordum.

"Annen geliyor..." diye mırıldandım. Merih kaşlarını çatınca düzelttim, "Yani Nevin Hanım..." Merih derin bir nefes alıp kapıya baktı.

"Asya ve Reva da onunla... Mehmet de geliyor... ve sanırım diğerleri de." Merih şaşkınlıkla kapıyı açar açmaz iki hemşire önce tekerlekli sandalyelerde oturan Korhan ve Kerim'i odaya soktu. Daha sonra içeri Mehmet, Can, Asya ve Reva girdi. Herkes çok gergin görünüyordu. Asya telaşla yanıma gelip bana sarılırken içeriye Doktor Nevin Hanım'la birlikte iki doktor daha girdi.

"Onlar neden burada?" diye sordu Merih, Kerimleri göstererek.

"Sonuçlarınızı ve yapılacakları hepinize aynı anda anlatmak istedik, tüm ekibimle birlikte... Eğer hazırsanız sonuçlarınızı anlatmaya başlıyorum."

"Öleceğimizi söyleyin de bitsin artık..." Bu durumdan en ağır etkilenen Kerim'di. Fizyolojik olarak da psikolojik olarak da yaşadığı durumu kaldıramıyordu.

"Çocuklar, öncelikle sizden istediğim temel şey umutsuzluğa kapılmamanız. Umutlu olun, pozitif olun, olumlu düşünmeye çalışın. Fakat sonuçlarınız şu şekilde..."

Fakat dedikten sonra öncesinde söylediği şeylerin pek de bir önemi yoktur sanırım, değil mi?

"Vücutlarınızda çıkan virüsü tanımıyoruz. Ne biz ne sonuçları gönderdiğim Amerika'daki, İngiltere'deki,

Almanya'daki meslektaşlarım... Vücudunuzdaki virüsü kimse tanımıyor. Dünyada ilk kez bir test sonucunda görülmüş, türü de tedavisi de bilinmeyen bir virüs."

Odanın içini ölüm sessizliği kaplarken hayatımda ilk defa kendimi bu kadar yalnız hissettiğimi fark ettim. Vücudumda bir hastalık vardı; dünyanın tanımadığı, bilmediği ve hiç rastlamadığı... Bu odadaki üç kişiden başka kimsenin sahip olmadığı.

"Ve size bir haberim daha var..." dedi Doktor Nevin derin bir nefes alarak. "Tedbir amacıyla hiçbir belirti göstermemenize rağmen aynı testleri hepinize yaptık, biliyorsunuz..."

"Hayır," dedi Asya korkuyla. Doktor Asya'ya anlayışlı bir bakışla bakarken başını salladı.

"Bu virüsü hepiniz taşıyorsunuz. Her biriniz... Muhtemelen geldiğiniz yerde yaşayan, orada bulunmuş herkes."

Her birimiz şok içinde birbirimizi izlerken gözlerim Merih'in gözlerindeydi. Onun gözleri de aynı şekilde benim gözlerimde dolaşırken dudaklarımızı aralamadan, ağzımızı açmadan içimizden konuştuk sanki o an.

"*Ne yapacağız?*" diye sordum ona içimden, gözlerimle.

"*Korkma, halledeceğim,*" dedi sanki bana gözleriyle.

"Peki ne olacak şimdi?" deyiverdi Can öfkeyle.

"Bu hastalığın tedavisi bilinmiyorsa, bu virüs tanınmıyorsa biz nasıl tedavi edileceğiz?" diye sordu Reva korku içinde.

"Ölecek miyiz?" diyen Asya ise kenarda ağlamaya başlamıştı bile.

"Sakin olun çocuklar... Şu an laboratuvar ekibim araştırmalara başlamış durumda. Sizden aldığımız örnekler ise birçok ülkede çalışan meslektaşlarıma doğru yola çıkmak üzere. Şu an için yapabileceğimiz tek şey sahip olduğunuz şikâyetleri dindirmek ve bu süreçte vücudunuzda olan virüsü

tanıyıp ona karşı bir tedavi bulabilmek. Bunun için canla başla çalışacağımıza dair size söz veriyorum. Ama önce..." derken Kerim'in kusmaya başladığını fark ettik. Herkes korku içinde telaşa kapılırken Kerim kendini tekerlekli sandalyesinden yere bıraktı ve titremeye başladı.

"Sedye getirin!" Doktor Nevin ve diğer iki doktor Kerim'in başına doğru eğilirken hemşireler sedyeyle odaya doğru koşuyordu.

"Şok cihazını getirin! Kalbi durdu!"

Duyduğumuz bu cümleyle beraber hemşirelerden birinin yanlışlıkla sedyeyi devirmesi hepimizin kulaklarında geçmeyecek bir uğultuyu beraberinde getirdi sanki. Kerim gözlerimizin önünde yere devrilmişti ve şimdi diyorlardı ki... Kalbi durdu.

"Kalbi mi durdu?" Mehmet dehşet içinde yere otururken nefes alamadığımı hissediyordum. Merih telaşla yanıma gelip gözlerimi ve kulaklarımı elleriyle kapattı.

"Bırak beni!" diye bağırdım korkuyla.

"Hiçbir şeyi görmeni istemiyorum. Hiçbir şeyi görmeyeceksin!" Kulaklarıma zar zor giren ağlama, bağırma ve haykırma seslerinin arasında Merih'in ellerinin ardına saklanmış, öylece sakinleşmeye çalışıyordum.

"Döndü!" dediğini duydum doktorlardan birinin. "Hayatta! Sedyeyi getirin!"

"Yaşıyor mu?" diye sordu Merih'e korkuyla.

"Yaşıyor..." diye fısıldadı nefes nefese.

Yaşıyordu ama bir anda bu hale gelebilmiş olması hepimizi dehşete sürüklemişti. Artık hepimiz, kendimiz ve sevdiklerimiz için katbekat fazla korkuyorduk.

"Çocuklar, biz Kerim'le ilgilenirken hemşireler her birinizi yan yana odalara yerleştirecek. Her ne kadar belirtilerini

yaşamasanız da siz de Eylül, Kerim ve Korhan gibi odalarda kalacaksınız çünkü belirtileri ne zaman göreceğinizi bilmiyoruz. Tek bildiğimiz bir gün onları göreceğiniz..."

"Ben Eylül'ü bırakmam. Diğer herkesi farklı odalara yerleştirebilirsin. Ben burada, koltukta oturmaya devam edeceğim." Merih dünyanın en katı ve soğuk sesiyle annesini yanıtlarken annesi sıkıntıyla iç geçirdi. Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye boyunca Merih'in kararlı gözlerini izledi ve sonra başını salladı.

"Zelal, Merih ve Eylül'ü 309 numaralı odaya alın. Tek iki kişilik odamız..."

"Tamam efendim."

Saatler sonra, gece 04.36'da 309 numaralı odanın duvarları arasında Merih'le oturmuş camdan dışarıyı izliyorduk. Dışarısı bu saate rağmen kalabalıktı. Arabalar ve insanlar caddeden geçip dururken bu onunla birlikte izlediğimiz kaçıncı geceydi?

"Bu seninle birlikte izlediğimiz kaçıncı gece?" diye mırıldandım.

"Kaçıncı olduğunu bilmiyorum, ilk değil ve son da değil. Biz seninle daha çok geceler izleyeceğiz Eylül..." Merih yatağından uzanıp elimi tuttu. İkimizin kollarında da birer serum takılıydı. Bu serumu bizi rahatlatmak ve rahat bir uyku çekmemizi sağlamak için verdiklerini söylemişlerdi.

"Uykun geldi mi?" diye sordu Merih. Kapanmamak için zor tuttuğum gözlerimi kırptım.

"Biraz... Senin?"

"Biraz... Belki de şu an uyuyoruzdur. Belki de sen benim rüyamsındır." Cevabına gülümsedim.

"Belki de sen benim kâbusumsundur," dedim gülmeye çalışarak.

"Öyle mi?" Gülmeye başladım.

"Şaka yaptım Merih Uyar. Sen benim görebileceğim en güzel rüyasın..."

"Sana çok daha güzel rüyalar gördüreceğim Eylül. Söz veriyorum."

"Mesela? Anlatsana..."

"Birlikte uzaklara gidişimizi göstereceğim sana, birlikte özgürce koştuğumuz günlere götüreceğim seni, yağmurun altında dans edeceğiz birlikte, bağıra çağıra şarkılar söyleyeceğiz. Bu zamana kadar yapamadığın her şeyi yaptıracağım sana."

"Bunları yaparken hep ellerimi tut, olur mu?"

"Ellerini bir kere tuttum ve o an benim mucizemdi Eylül. Bir daha asla bırakmam. Asla..."

"Merih..." diye mırıldandım halsizce.

"Söyle Eylül."

"Her şey düzeldiğinde gidip seninle iki normal insan gibi hamburger yemek istiyorum."

"Ne istiyorsan hepsini yapacağız Eylül. Başka?"

"Bomboş bir parkta salıncağa binip sallanmak istiyorum..."

"Başka?"

"Denizi izlemek, kedileri beslemek, vapura binmek..."

"Başka?"

"Uçurtma uçurmak... Biraz da sen anlat, ne yapmak isterdin benimle?"

"Evlenmek..." deyiverdi bir anda. Halsiz, sessiz ve sakin bir şaşkınlıkla bakmaya çalıştım yüzüne.

"Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordum.

"Hayır. Bu bir evlenme teklifi değil," dedi. "Ben sadece ne istediğimi söyledim sana... Bir gün sana evlenme teklifi edeceğim Eylül. Bunu bil... Her şey düzeldiğinde, bir gece yağmurun altında sırılsıklam yürürken ve tek derdimiz ıslak kıyafetlerimizken, birbirimize hâlâ âşık ve artık mutluyken önünde diz çökeceğim ve senden benimle evlenmeni isteyeceğim."

"Ben de sana evet diyeceğim..." deyiverdim birden. Sonra birbirimize baktık, halsizce gülüştük.

"Bütün sürprizi bozdun, biliyorsun değil mi?"

"Ya da hayır diyeceğim..." diye ekledim, "düzelttim mi?"

"Düzelttin," dedi Merih gülümseyerek. Sonra diğer elini uzattı ve elini yanağımda gezdirdi.

"Bir kar tanesi kadar güzelsin..." dedi, "başka hiç kimseye benzemiyorsun, o kadar benzersizsin, eşsizsin Eylül... ve benimsin."

"Seninim..." diye fısıldadım, "tek bildiğim bu... ve sen de benimsin."

"Seninim," diye yanıtladı; "hastayız, yorgunuz, âşığız ve birbirimize aitiz..."

"Peki, iyileşecek miyiz Merih?" Merih derin bir iç çekti.

"İyileşeceğiz, dinleneceğiz ve hâlâ birbirimize ait olacağız. Söz veriyorum Eylül..."

Sonra kısa bir sessizlik oldu. Birbirini tutan ellerimiz yataklarımızdan aşağı sallanırken penceredeki yansımamızın tam önünde, gökyüzünde havai fişekler atılmaya başladı.

"Ne garip..." diye mırıldandım; "dünyanın bazı yerlerinde birileri acı çekerken birileri havai fişeklerle kutlama yapacak kadar mutlu olabiliyor. Hayat çok acımasız." Merih elimi daha sıkı tuttu ve bana doğru eğilip bir masal anlatmaya başladı...

"Ve bir gün bir kar tanesi içine hapsedildiği kar küresinden kaçmaya karar verir..." diye başladı konuşmaya.

"Önce kar küresinin camlarını kırmaya çalışır. Tek başına kıramayacağını anlar ve arkadaşlarının yanına gider. 'Hadi,' der onlara, 'kıralım etrafımızdaki camları.' Biri gelir, kar küresini eline alır ve sallar. O salladıkça kar taneleri kürenin camlarına değer... Fakat onlar birer kar tanesidir; küçük, güçsüz, biricik kar taneleri... Ne yaparlarsa yapsınlar kürenin etrafındaki camları bir türlü kıramazlar. Sonra bir mucize gerçekleşir, küre kendisini sallayan adamın ellerinden kayıp yere düşer. Camları kırılır ve tüm kar taneleri serbest kalır. İşte o an kar küresinin hikâyesi sona erer ve yeni bir hikâye başlar..."

"Neyin hikâyesi?" diye sordum halsizce.

"Kar tanelerinin hikâyesi... Senin hikâyen Eylül. Senin, benim, bizim..."

Hayatta her şey kalabalıktan yalnızlığa doğru ilerler, her şey gürültülerden sessizliğe doğru ilerler ve her şey çoğuldan tekile doğru gider. Hayat hiçbir zaman etrafımızda olup bitenlerin hikâyesini anlatmaz bize; hayat bizden ibarettir. Hayat, bizim hikâyemizdir.

Kar küresinin değil, kar tanelerinin...

BU BENİM HİKÂYEM...

KAR KÜRESİNİN ATEŞLE TANIŞMASININ HİKÂYESİ.

(Aylar Sonra)

Gözlerimi çığlıklar içinde açtığımda başımda önce Merih'i gördüm. Kan ter içinde kalmış, öfkeden mahvolmuş bir halde kollarımı tutuyordu.

"Vur artık şu iğneyi!" diye bağırıyordu birine, başımı biraz kaldırıp gördüğüm yüz ise Füsun Hemşire'nin yüzüydü.

"Bırakın beni!" diyordum acı içinde, her yerim ağrıyordu. "Acı çekiyorum! Bırakın öleyim!"

"Eylül... Beni dinle..." Merih bana yalvarırken gözlerimi açamıyordum bile.

"Her şey düzelecek, söz veriyorum. Sen sadece benimle kal, sakın uyuma, tamam mı? Uyanık kal... Vur artık şu iğneyi! Asya, Can, bacaklarını tutun!"

Herkes başımdaydı, Asya, Can, Korhan, Reva, Mehmet, Kerim, hepsi... Burası neresiydi anlamakta güçlük çekiyordum fakat farkında olduğum tek bir şey vardı, iğne vücuduma girdiği anda vücudum alevlerin arasına dalmış gibiydi. Sanki damarlarımda dolaşan madde sadece alevdi.

"Ateş..." dediğimi hatırlıyorum, artık sesim bile çıkmıyordu.

"Geçecek, geçecek güzelim dayan..." Merih başımda ağlıyor ve beni tutmaya çalışıyordu. Her şeye şahit olmuş bedenim ilk defa çaresiz bir acıyla tanışıyordu. Bedenime cehennemi enjekte ediyorlardı.

"Sakin ol," diyordu Merih nefes alışverişim yavaşlarken, "sakin ol..."

Sakinleşiyordum, vücudum acıya alışıyor ve cehennemi benimsiyordu. Hareketlerim yavaşlıyor ve kalbim durmaya yaklaşıyordu. Ölüyor muydum, yoksa yaşamak zaten böyle bir his miydi?

Burası neresiydi, bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

Ben kimdim, neden gelmiştim bu dünyaya? Dünya kocaman bir kar küresiydi, biz de birer kar tanesi. Küçücük bir kar tanesi var olabilir miydi koskoca bir kar küresinin içinde?

Bu benim hikâyem, kar küresinin ateşle tanışmasının hikâyesi.

Kendi kendine yanıp kendi kendine sönerek hayatta kalanların hikâyesi.

Bu bizim hikâyemiz; sizin, bizim, hepimizin... ve unutmayın, bu satırı siz yazdınız...

Biz buradayız ve bunlar yaşanıyor.
Peki, siz hâlâ burada mısınız?
Hâlâ sesimizi duyuyor musunuz?

(Notlar)

1 Robert Frost'un "Fire and Ice" şiiri.

2 Robert Frost'un "The Road Not Taken" şiiri.

3 Robert Frost'un "A Servant to Servants" eserinden: "The best way to get out of anything is going through it."

4 TNK – "Söyle Ruhum"

5 Shakespeare, "Romeo ve Juliet"

"Gel bu gece
ayrı odaların
tavanlarını izlemeyelim."

Hava soğuktu, rüzgâr acımasız. Burası bir kar küresiydi, biz de içindeki figürler. Gün gelecekti, birileri bu kar küresini eline alıp sallayacaktı. Kar yağıyor sanacaktık oysa altüst olacaktık...

Eylül, kışın en soğuk günlerinden birinde kendisini Abant Gölü'nün yakınlarında ormanlık bir alanın içine kurulmuş Kar Küresi Psikolojik Destek Merkezinde bulduğunda başına geleceklerden habersizdi. Buraya yalnızca psikolojik destek almak için geldiğini sanan Eylül kendisini bambaşka bir sona doğru giderken bulacaktı. Önce Merih'le tanışacak, sonra Merih'te kendisini bulacaktı. "Biz buradayız," diyecekti Merih ona, "ve bunlar yaşanıyor."

Bu hikâye Eylül'ün ve Merih'in altüst olmalarının hikâyesi... Birlikte dibe batmalarının ve ışıksız kalmalarının hikâyesi... Hiçbir gülümsemesi içten olmayan, gözü hep uzaklarda bir yerlere dalan, ne olduğunun bilinmezliğinde oradan oraya savrulan, kanatlarını göremediği için kendisini çirkin sanan tavus kuşlarının hikâyesi. Bu hikâye sizin hikâyeniz, bu satırları siz yazdınız... Eylül ve Merih'in kış masalının içinde üşümeye hazır mısınız?

Bu doğan güneş var ya Eylül... İşte o bizim için doğmuyor.

₺35

ISBN 978-605-7611-63-5

9 786057 611635

indigo